

Mang Theo Con Đi Kết Hôn

Contents

Mang Theo Con Đi Kết Hôn	2
1. Chương 1: Tao Bao Thụ Và Xx Công?	2
2. Chương 2: Ngưu Lang No.1 Của Một Đơn Vị Kinh Doanh	4
3. Chương 3: Màu Sắc Rất Xinh Đẹp...	7
4. Chương 4: Nam Nữ Bên Bể Phun Nước	10
5. Chương 5: Hội Phụ Huynh	12
6. Chương 6: Hai Cha Con “chim Công”	14
7. Chương 7: Lúc Tiến Hành Lật Mềm Buộc Chặt	17
8. Chương 8: Mèo Hoang Bắt Đầu Xuất Hiện	19
9. Chương 9: Chim Công Lõe Loẹt Pk Mèo Hoang Ba Tư	21
10. Chương 10: Cái Đồ Nịnh Bợ, Hướng Bắc Bắc	23
11. Chương 11: Hành Trình Tới Khu Trò Chơi (thượng)	25
12. Chương 12: Hành Trình Tới Khu Trò Chơi (hạ)	28
13. Chương 13: Đánh Vào Nội Bộ...	30
14. Chương 14: Hồ Dương Là Một Người Đàn Ông Tốt	32
15. Chương 15: Đại Lưu Manh Tiểu Lưu Manh	34
16. Chương 16: Hướng Bắc Bắc Mất Rồi	37
17. Chương 17: Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi	39
18. Chương 18: Khách Đến, Mèo Hoang Ba Tư + Hồ Yêu Nóng Nảy	40
19. Chương 19: Không Phải Người Một Nhà Thì Không Vào Cùng Một Cửa	42
20. Chương 20: Đã Vào Cùng Một Cửa Nhưng Chưa Chắc Là Người Một Nhà	45
21. Chương 21: Hồ Yêu Nóng Nảy Pk Bá Vương Long Lãnh Huyết	47
22. Chương 22: Trước Đây Bắt Đầu Mới Hay Là Cũ?	49
23. Chương 23: Hướng Bắc Bắc Muốn Kiếm Nhiều Tiền...	51
24. Chương 24: Đồng Phục Quyến Rũ (thượng) ...	53
25. Chương 25: Đồng Phục Quyến Rũ (hạ)...	55
26. Chương 26: Giá Thành, Quyền Lợi, Món Lãi Kéch Sù...	57
27. Chương 27: Tiền Đồ Rộng Mở, Tương Lai Tươi Sáng...	59
28. Chương 28: Hướng Thần Bị Đánh...	62
29. Chương 29: Thân Thể, Tình Yêu. Muốn Thân Thể Hay Là Muốn Tình Yêu!...	64
30. Chương 30: Tình Thân, Tình Yêu, Ai Hiểu Ai Không Hiểu?...	66
31. Chương 31: An Tổng Đã Tỉnh Ngộ...	67
32. Chương 32: Trái Tim Pha Lê Của Hướng Bắc Bắc	69
33. Chương 33: Hướng Bắc Bắc Thất Tình Rồi	71
34. Chương 34: Cuộc Gọi Từ Một Người Phụ Nữ Xa Lạ (mà Quen Thuộc	73
35. Chương 35: Yêu Y Hay Là Không Yêu Y, Yêu Chính Là Thế...	75
36. Chương 36: Lần Đầu Tiên...	77
37. Chương 37: Chuyện Năm Đó...	80
38. Chương 38: Cơn Giận Của Hướng Bắc Bắc	81
39. Chương 39: Hồn Loạn Của Hồn Loạn	83
40. Chương 40: Đứa Trẻ Không Có Mẹ	85
41. Chương 41: Lễ Vật	87

42. Chương 42: Hình Thức Hòa Bình	89
43. Chương 43: Mơ Ước Của Hướng Bắc Bắc...	92
44. Chương 44: Suy Nghĩ, Bướng Bỉnh, Tình Yêu	94
45. Chương 45: Người Đứng Đằng Sau	97
46. Chương 46: Về Nhà	100
47. Chương 47: Mẹ Hướng Dũng Mạnh	102
48. Chương 48: Giao Chiến, Bị Thua	104
49. Chương 49: Động Chi Dĩ Tình, Hiểu Chi Dĩ Lý	106
50. Chương 50: Góc Nhìn Của Hướng Bắc Bắc	108

Mang Theo Con Đi Kết Hôn

Giới thiệu

Edit: Nê đại vương Thể loại: đam mỹ, 1×1, lãnh tình công x hoa hoa công tử – dể mỗ thụ, hài, HE Pairing: An Triệt x L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-theo-con-di-ket-hon>

1. Chương 1: Tao Bao Thụ Và Xx Công?

Tôi thích đàn ông, nhưng tôi cần con trai, cậu không muốn bán công thì đi cùng luôn, con trai theo họ tôi, cậu vẫn có thể sống với nó.”

Nghe có vẻ không tồi... .

“Về phần vấn đề phân phối tài sản sau khi cậu gả qua đây, một xe một nhà tính tiền lương theo tháng, không cần đi làm, không cần làm cơm, không cần quét nhà, không cần giặt quần áo, không cần hầu hạ Hướng Bắc Bắc.”

Nghe có vẻ càng không tồi... .

“Đương nhiên, cậu có tự do thân thể của cậu, điều kiện duy nhất là Hướng Bắc Bắc phải đổi thành An Bắc Bắc, cậu vẫn là ba của nó như cũ.”

Nghe thì... như sao chổi Halley đụng phải Trái Đất!? Trời rớt xuống thành nhân bánh rồi à!! Tận thế đến rồi sao!! Đây là vận cứt chó gì hả!! Ha ha ha ha ha ha... .

“Hướng Thần?”

“Thành giao!!”

Hướng Bắc Bắc lưng đeo chiếc cặp sách ngang đầu uốn ngược nhìn tòa biệt thự trước mặt: “Ba... sau này chúng ta ở đây à?”

“Đúng vậy!” Tay trái một con gà bông, tay phải một con vịt bông, sau lưng còn đeo một chiếc ba lô to oành, chỗ khóa kéo của ba lô có một chiếc quần đùi màu đỏ đang bay phấp phới trong gió.

Hướng Bắc Bắc hai mắt thành hình tim: “Ba... chỗ này lớn thật a! Giống như pháo đài!! Ba nói tìm mẹ mới cho con là công chúa à??” (khì khì, công chúa nam đó nhóc)

Hướng Thần đẩy kính suy ngẫm: “À... chắc là vương tử.”

“Vương tử không phải là nam sao?”

“Đúng vậy, chính là nam.”

“Không phải mẹ mới sao?”

“Ba cũng đâu nói tìm mẹ là nữ...”

Hướng Bắc Bắc đỏ mắt nhìn Hướng Thần, giơ nắm tay run rẩy lên: “Ba sao có thể lừa trẻ con!! Cô giáo chúng con nói thái độ giáo dục của ba có vấn đề!!!”

Hướng Thần vẻ mặt dữ tợn giơ nắm tay lên: “Thái độ giáo dục của ba không có vấn đề thì cần cô giáo làm chi!”

“Con muốn quyết đấu với ba!!”

“Tới a!! Nhóc con!”

Cửa biệt thự ‘kết’ một tiếng mở ra, Hướng Bắc Bắc đang cười trên cổ Hướng Thần cắn lỗ tai anh, Hướng Thần đau nên xoay vòng vòng, xoay rồi xoay rồi đụng phải người đi ra, Hướng Bắc Bắc gặm cái lỗ tai liếc nhìn người ta một cái, mau chóng buông cái miệng ra nhỏ giọng nói với Hướng Thần: “Ba! Mẹ mới mà ba nói là hần?”

Hướng Thần choáng váng dừng mắt lại: “Ừ... là hần.”

Hướng Bắc Bắc tụt xuống theo cánh tay Hướng Thần, túm tay Hướng Thần lùi về sau, tới chỗ cách người ta chừng mười mét mới dừng lại: “Ba, ba rõ ràng nói tìm cho con một người mẹ là nữ, sao lại biến thành ba nam chứ?”

“Bởi vì hần có tiền.”

“Có tiền?!” Hướng Bắc Bắc cao giọng, ngửa cổ nhìn Hướng Thần.

“Ừ.”

“Kim cương biến hình(Transformer)? Ultraman? Máy chơi game? City game? Khu vui chơi!!? Hải sản! Thịt nướng! Thức ăn!?”

Hướng Thần ngửa mặt lên trời huýt sáo dài: “A ha ha ha ha ha ha ha ha, nhà, xe, bạc... không cần đi làm, không cần làm cơm, không cần quét nhà, không cần giặt quần áo! Quan trọng nhà không cần hầu hạ con!”

Hướng Bắc Bắc cúi đầu chỉnh lại nếp gấp ở góc áo, ngẩng đầu, mặt cười rạng rỡ, nói với giọng trẻ con thanh thúy: “Ba ba!”

Hướng Thần cúi đầu: “Làm gì?”

“Con không gọi ba!” Sau đó giang hai tay hai chân vung vẩy đôi chân nhỏ chạy về phía trước: “Ba ba, con là đứa con mới của ba. Con là Hướng Bắc Bắc.”

An Triệt ngồi xổm người xuống, ôm lấy Hướng Bắc Bắc lại xoa xoa đầu: “Thật ngoan.” Xoay người vào cửa, một lát sau mới mơ hồ nghe thấy: “Hướng Thần? Sao còn không vào.”

Hướng Thần gãi đầu lòng cảm uất: Nhóc con! Đồ vô lương!

Hướng Bắc Bắc vui muốn điên luôn, căn nhà lớn như vậy, còn có căn phòng của mình? Cũng không còn cần chung giường với ba nữa! A!! Kim cương biến hình!! A a a!! Ultraman!! A a a!! Phòng trò chơi!!

Hướng Bắc Bắc kích động nghẹn ngào mấy hồi: “Ba ba, còn không phải nằm mơ chứ?”

An Triệt cười lắc đầu: “Không phải, con tự chơi trước, ba đi tìm ba con nói chuyện.”

Hướng Thần ngồi trên sàn phòng ngủ lục ba lô, trong miệng còn lẩm bẩm: “Quần con... bốn chiếc... bít tất... bít tất ba đôi... . Nửa? Ừm đi đâu rồi? Thôi quên đi... . Áo sơ mi bốn chiếc... Quần âu... . Áo phông... . Quần jean... Hừm? Hừm? Complê đâu rồi?” Chui đầu vào ba lô nửa ngày: “Không có!?” Phòng ngủ thiết kế đơn giản như là gặp cướp, lông mày An Triệt nhíu sâu lại: “Hướng Thần cậu đi ra, tôi có lời muốn nói.”

“Đợi tí đi, anh coi comple của tôi đâu rồi?”

“Comple của anh tôi có thể thấy sao! Lắm nhảm cái gì, mau lặn ra đây!”

Trên chiếc bàn cơm hình chữ nhật, hai đầu đối lập nhau, Hướng Thần nâng cốc cà phê trước mặt uống hai hớp, cau mày le lưỡi: “Hết hạn à, đáng thế.”

“Không hiểu cũng đừng nói lung tung.”

Hướng Thần bấu môi, không cho là đúng.

“Trước nói tới điều kiện của chúng ta đã.”

“Không phải đã nói xong rồi sao.”

“Cần bổ sung mấy phần.”

Mắt Hướng Thần sáng lên: “Anh nói đi.”

“Cho cậu một chiếc xe, cái này không đổi, cho cậu một căn nhà, cái này cũng không đổi, là của cậu khẳng định sẽ cho cậu, nhưng mà... quyền sử dụng là ba mươi năm sau, nói cách khác, đợi đến khi Hướng Bắc Bắc ba mươi lăm tuổi, hơn nữa có thể chính thức kế thừa xí nghiệp An gia, nếu như giữa chừng xuất hiện chút sai lầm, không bàn nữa. Kế tiếp là tiền lương, cậu là nhân viên của An thị, phương thức trả lương của An thị là làm nhiều có nhiều, cậu có thể ở nhà làm sâu gạo, tôi cũng sẽ cho cậu tiền lương, lương của thực tập sinh nửa tháng là 600 tệ, còn đi làm hay không, quyền quyết định là do cậu, không làm cơm, không quét nhà, không giặt quần áo, không hầu hạ Hướng Bắc Bắc những điều này cũng không đổi, nhưng trong nhà không có bảo mẫu, cậu có thể không quét nhà nhưng phải đảm bảo trong nhà sạch sẽ, nếu giống như vừa rồi, tiền lương trừ hết, cũng có thể không nấu cơm, tôi bình thường hay ăn ở ngoài, Hướng Bắc Bắc thì tôi sẽ đưa đến tiểu học của An thị, chỗ ấy lo cơm cả ngày, trong tủ lạnh có trái cây rau củ, nếu muốn ăn tự động tay làm.”

“bep” một tiếng cà phê văng bột ra: “An... An tổng! Anh không cần khinh người quá đáng thế!! Trước anh không nói thế này!!”

An Triệt vung vẩy hợp đồng trong tay: “Cậu đã ký tên rồi.”

“Cái tôi ký chính là... lúc tôi ký anh không nói vậy!!”

An Triệt ném hợp đồng qua: “Một kiểu hai phần, nếu như xem hết phần ở dưới, cần thì bổ sung, bên A có thể tùy thời thay đổi, bên B phải tiếp thu vô điều kiện, hơn nữa, những thứ tôi nói trước đó cũng không thất hứa, chỉ là bổ sung thêm mà thôi.”

“An Triệt!! Anh dối trá!!!”

“Cậu có thể lựa chọn phương thức rời đi, tôi cũng sẽ không đòi tiền vi phạm hợp đồng, nhưng, Hướng Bắc Bắc phải ở lại, bởi vì nó bây giờ là con tôi.”

Hướng Thần ghen lời: “An tổng, ý... ý của tôi là...”

“Hừm?”

“Trước đó lúc dọn qua đây, tôi đã ném hết đồ trong nhà... bao gồm cả bàn ghế đồ nội thất đồ điện... . Còn có quần áo... bây giờ comple của tôi đã mất rồi... . Ngài có thể cho tôi mượn một bộ mặc tạm không... phẳng là được rồi... . Tôi mặc đi làm... .”

2. Chương 2: Ngưu Lang No.1 Của Một Đơn Vị Kinh Doanh

(nghĩa là ảnh đi đầu trong mọi công việc bằng phương thức ‘...’)

Hướng Thần ngồi trong phòng làm việc ngáp liên tục, Tiểu Vương ở bên cạnh ngẩng đầu, cười xấu xa nhìn hắn: “Không phải để phú bà bao rồi sao? Sao lại tới đi làm rồi?”

Hướng Thần dụi khước mắt, dụi đôi mắt to đến chừng muốn rớt: “Cho dù là bị bao rồi, tôi cũng có nhân cách của tôi, có tôn nghiêm của tôi.”

Tiểu Vương cười đều: “Chắc chắc còn nhân cách còn tôn nghiêm? Thế nào? Đêm qua ngủ không ngon à? Vui chuyển nhà mới, chủ nhà nhiệt tình quá ha? Chắc chắc, thân thể này của anh đúng là nhìn không ra đấy, anh nói coi phú bà này đuôi mù thiệt, sao lại coi trúng anh chứ?”

“Sức hấp dẫn của bản thân tỏa từ trong ra ngoài, cậu là một người bình thường, có thể thấy chỗ phát sáng của tôi sao?”

“Được được được được, tôi là con người, quản lý bảo anh qua đây, xem ra là chuyện khách hàng nữ.”

Hương Thần cúi đầu lục dưới bàn máy vi tính, sau đó lấy ra một chiếc gương nhỏ, một cái lược xinh, soi qua rồi chải chuốt, cười nhả hàm răng trắng ra: “Thế nào? Có tinh thần hông?”

Tiểu Vương giả vẻ nôn mửa, vươn ngón tay cái: “Suất(đẹp trai)! Ngưu lang No.1 của đơn vị!”

Quản lý của đơn vị là một người hói đầu, thấy Hương Thần vào thì gật đầu ý bảo hất ngồi xuống, Hương Thần vội cười theo: “Quản lý ngài tìm tôi.”

Đầu hói cầm lấy một phong thư trên mặt bàn: “Hôm kia là ai khóc lóc nỉ non nói phải từ chức? Hôm nay sao lại mặt dày mày dạn quay lại?”

Hương Thần cười hì hì ngây ngô, thừa dịp cướp lấy phong thư trong tay đầu hói: “Ngài coi như đầu tôi bị kẹp cửa, thần kinh không bình thường đi.”

Đầu hói giương mắt nhìn cái chén không trước mặt, cũng không nói gì, Hương Thần run tay lấy cái chén qua, đứng lên chạy đến chỗ máy uống nước rót một chén, lại chân chó bưng về: “Quản lý, ngài uống nước.”

Đầu hói thối thối khí nóng: “Tôi thích năng lực của cậu, thư từ chức này lát nữa phải giao lên trên, cậu mau đi làm đi cho tôi.”

“Vâng vâng vâng, đại ân đại đức của quản lý suốt đời khó quên.”

“Được rồi, buổi chiều tôi giúp cậu hẹn cô Lâm, khách hàng này cậu nhất định phải thành công, nếu như được, phòng chúng ta ở trong công ty thậm chí là trụ sở chính cũng có thể nở mặt rồi.”

“Yên tâm yên tâm.”

Buổi trưa ngồi ở nhà hàng ăn dành cho nhân viên, Tiểu Vương bưng cặp ***g đi tới: “Nghĩ gì vậy? Cho cả mắt ăn cơm kìa.”

Hương Thần chua xót rũ mắt: “Cậu vĩnh viễn không hiểu lòng tôi, tựa như ban ngày không hiểu cái tối của ban đêm...”

Tiểu Vương phụng cơm tới, bưng cặp ***g đi: “Anh tiếp tục cứ tiếp tục.”

Điều này không thể trách Hương Thần, từ hồi dọn vào biệt thự, tuy là mới ở một đêm, thế nhưng hắn đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi khí thế của An tổng giám đốc, dù là người ta không nói lời nào ngồi ở trên giường, Hương Thần cũng cảm thấy tim can run rẩy, hắn lật qua lật lại trên chiếc giường to mềm ngủ không được, giường lớn mấy mét Hương Thần rụt người co vào một góc, trước kia bị tiền tài làm mờ mắt rồi, căn nhà lớn nhà vậy y cần chi phải chen cùng một gian với mình! Y... y sẽ không phải gây rối với mình chứ! Càng nghĩ càng sai càng nghĩ càng bất an, túm chăn vắn vẹo méo mó cho tới lúc ‘bịch bịch’...

“Làm sao vậy?” An Triệt bật đèn đầu giường, Hương Thần đang ngả chổng vó nằm trên mặt đất nhếch miệng cười khúc khích: “Không...không, giường mềm quá tôi ngủ không quen.”

“À.” An Triệt gật đầu, rồi lại tắt đèn đi: “Vậy ngủ trên mặt đất đi.”

“...” Hương Thần cắn góc chăn bị rũ xuống đất: không biết thương hương tiếc ngọc!!

Buổi chiều lúc gặp khách hàng, Hương Thần cố ý rửa mặt, vẩy chút nước lạnh lên đầu xoa hai cái, giày da chà bóng loáng, comple... comple ngoại trừ to chút... cơ bản không thành vấn đề. (thế mà gái vẫn mê mới chết)

Ngồi dựa vào cửa sổ của quán cà phê, uống cà phê nổi danh của quán này, Hương Thần cau mày muốn phun ra, cùng vị với cà phê nhà An Triệt, còn không bằng cà phê hòa tan nhanh 1 tẻ 1 gói, hắn ngoác bờm bàn qua: “Có bia không?”

“Thật ngại quá tiên sinh, chỗ chúng tôi chỉ có các loại cà phê nhập khẩu của các nước...”

“Vậy cho tôi cốc nước sôi đi, đúng là uống không nổi, y như nước rửa chén vậy...”

Mặt bờm bàn có chút xanh: “Vậy phiền ngài chờ chút.” Lúc trước khi đi còn liếc qua Hương Thần: người này... cà phê mấy trăm tệ có thể uống thành vị nước rửa chén sao? Không biết hưởng thụ!

Lúc Lâm tiểu thư tới, Hường Thần đang súc miệng bằng nước sôi, thấy người đến thì vội vàng đứng lên: “Lâm tiểu thư.”

Lâm tiểu thư mặt mũi rất đẹp, đôi mắt to chớp chớp hoài: “Hường tiên sinh đã đợi lâu.”

“Bình thường bình thường.”

Sau khi ngồi xuống, Lâm tiểu thư muốn gọi một cốc cà phê tên rất dài, Hường Thần cười toe: “Nước sôi là được.” Sau đó lấy hộp đồng ra: “Lần trước chúng ta đã thảo luận gần xong rồi, nếu như Lâm tiểu thư cảm thấy không còn gì khác, vậy ký hợp đồng trước đã.”

Lâm tiểu thư nhấc tay lên, nhấn kim cương to dùng trên ngón giữa đập vào mắt Hường Thần khiến mắt hấn đau: “Không vội, dù sao việc này cũng định rồi, chúng ta trò chuyện chút cho thoải mái ha.”

“Thoải mái?”

“Đúng vậy, đã nói một lúc lâu như vậy rồi, ngoại trừ công việc thì không thể nói chuyện khác sao? Chẳng hạn như là tiên sinh năm nay bao tuổi, có bạn gái hay chưa...”

Hường Thần mỉm cười, miệng toét ra hàm răng trắng xóa, giống như quay quảng cáo cho Crest(1 công ty bên Trung) vậy: “Năm nay tôi hai lăm, vừa tốt nghiệp được hai năm, nào có thời gian quen bạn gái.”

“À?” Lâm tiểu thư hơi kinh ngạc: “Vậy lúc ở trường không quen sao?”

“Khi đó cố gắng học tập rồi, muốn quen cũng phải chờ lúc rảnh, mà tôi cũng không có tâm tư ấy...”

Lâm tiểu thư hợp một ngụm cà phê khẽ cười nói: “Đầu năm nay, nam nhân giống như Hường tiên sinh thực sự không nhiều lắm.”

Mặt Hường Thần hơi đỏ lên: “Lâm tiểu thư nói gì vậy, tôi chỉ là muốn tìm một người có thể theo tôi cả đời, người như tôi... khuyết điểm duy nhất chính là chung tình... bởi vì chuyện này mẹ tôi luôn nói, nói đàn ông nên xấu một chút, đối với cô... tôi không xấu nổi, tôi nếu như thích ai, sẽ chỉ thừa nhận người ấy cả đời...”

Lâm tiểu thư mắt lóe sáng: “Hường tiên sinh...”

“Lâm tiểu thư...” Trong mắt nhu tình như nước có thể chìm chết mấy người thì bỏ qua đi, nhưng khẳng định có thể chìm vị trước mặt này, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, chậm rãi vươn tay phải lướt qua cái chén, lướt qua thực đơn, lướt qua cốc cà phê của Lâm tiểu thư, ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu trên hai người, Lâm tiểu thư e thẹn cúi đầu, tay khi thì nắm chặt khi thì buông ra, mắt thấy cái tay ấy sắp nắm lấy cái tay kia... (ẹ, kịch Quỳnh Dao à)

“Ba, sao ba không đi đón con tan học!”

Khóe miệng Hường Thần mỉm cười giật giật hai cái, nắm tay ngừng ở giữa bàn, mặt Lâm tiểu thư có chút ửng đỏ, vẻ mặt mờ mịt nhìn Hường Thần, Hường Thần vẫn ẩn tình đưa tình như cũ: “Kỳ thực tôi...”

“Ba! Xe chú An chờ bên ngoài kia! Mau lên chút đi!”

“Thích...”

Hường Bắc Bắc đeo túi sách đá một phát vào chân Hường Thần: “Đi mau lên! Ngày nào cũng tán gái! Cũng không kiếm được một người mẹ về!”

“Mày...” Hường Thần nhìn khuôn mặt đối diện dần dần biến trắng thì cũng nổi giận: “Hường Bắc Bắc! Mấy ngày mặc kệ mày thì mày treo lên đầu ba mày phải không! A!” Trên mặt nóng lên, cà phê trên mặt chảy ào xuống, Lâm tiểu thư tức xanh cả mặt: “Anh tên... tên đàn ông chết tiệt!!”

Hường Thần lau mặt qua rồi vội nói: “Cô hiểu lầm rồi, cô hiểu lầm thật rồi! Nó không phải con tôi, thực sự không phải!”

Hường Bắc Bắc vừa nghe đã đốp chát: “Ba! Ba có thể có chút mảnh mớ không! Lần nào không چرا گای được cũng nói con không phải con ba! Hôm nay con cầm hộ khẩu đây!” Nói xong bắt đầu lục cặp sách: “Chị ơi đợi tí, em cầm hộ khẩu đây, đó thực sự là ba em.”

Hường Thần vỗ ót vỗ mặt muốn điên luôn: “Mày đến trường lấy hộ khẩu làm gì!!”

“Hôm qua dọn nhà ba để vào mà.”

“Phải không? Được rồi đừng làm mất là được rồi.”

Trên mặt lại nóng lên, Hường Thần nhắm mắt lại mở ra, đuổi đầu lưỡi liếm liếm: “Nè! Nước sôi của tôi!”

Lâm tiểu thư tức giận run bần bật: “Hường Thần phải không! Hợp đồng đừng nghĩ kỹ nữa!!” Sau đó giẫm giày cao gót ‘lộp bộp lộp bộp’ đi mất.

Hường Thần nhìn hợp đồng trên bàn thì ngồi bệt xuống: “Xong...”

An Triệt ngồi trên xe nhìn nửa ngày, thế nào? Nữ nhân kia không phải bạn gái hần sao? Vừa rồi thực là kịch liệt mà, tuy không nghe thấy bọn họ nói gì, có điều nhìn dáng vẻ khó khăn của Hường Thần, y không khỏi bật cười, người này rất thú vị.

Hường Thần ủ rũ lên xe, Hường Bắc Bắc đang dỗ hần, hần thì ngồi trên ghế phó lái, An Triệt nhìn về mặt cô đơn của Hường Thần: “Thế nào? Cãi nhau với bạn gái à?”

Hường Thần lắc đầu: “Không phải.”

“Hửm?”

“Không phải bạn gái, vốn là sắp phải, cơ mà...” Đôi mắt âm trầm nhìn về phía cái ót của Hường Bắc Bắc: “Đều tại đồ nhóc thối này!”

Hường Bắc Bắc không giấu diếm, ‘phì’ cười một tiếng, sau đó về mặt méu máo nhìn về phía An Triệt: “Chú An chú không biết đâu, ba ba lần nào tán gái cũng nói với người ta cháu không phải con ba, nhưng cháu rõ ràng chính là... ba luôn gạt người... Cháu sắp bị ba dạy xấu rồi, đêm qua cháu không làm bài tập, ba nói bài tập không cần làm, ba khi còn bé cũng không làm, cô giáo nghe xong giận lắm, cô nói không nên học ba cháu, nói thái độ giáo dục của ba cháu có vấn đề, cháu còn học ba cháu thì không ngoan nữa...”

Khóe miệng An Triệt nhẹ nhàng nhếch lên: “Quả là có vấn đề.”

Hường Thần bên kia căn bản không nghe hai bọn họ nói cái gì, nhìn di động chờ người ra, đột nhiên tiếng gà trống gáy sáng vang lên, Hường Thần nhanh chóng nhận cuộc gọi, treo lên cái vẻ mặt Hán gian thấy hoàng quân Nhật Bản: “A lô, quản lý... ha hã... Không không em không cười ngốc.... Không không không! Em luôn cố hết sức! Em chỉ kém mức cởi quần áo chạy trần truồng thôi quản lý! Nữ nhân kia không thích em! Em đã nói không thể lúc nào cũng bán sắc mà... Phải phải, em dù chạy trần truồng cũng không ai thèm coi... . Phải là em là em người như bộ xương... A!! Quản lý ngài phạt nhẹ đi mà... Em một tháng có chút tiền mồ hôi nước mắt, em còn phải nuôi con trai mà!!”

Hường Bắc Bắc quay phắt đầu lại lớn tiếng hét: “Không cần mỗi lần bác lừa ngốc muốn phạt tiền thì mới nói con là con ba!!”

Hường Thần lại càng hoảng sợ, mau chóng ném di động sang một bên, tiếp đó là tiếng gầm như muốn phá tan điện thoại: “Cậu nói ai là con lừa ngốc!!!!”

Hường Thần về mặt sắp khóc: “Tôi là... tôi là...”

3. Chương 3: Màu Sắc Rất Xinh Đẹp...

Cúp điện rồi Hường Thần quay sang túm lấy cổ Hường Bắc Bắc: “Ba mà ỳ ỳ uống gió Tây Bắc thì mà ỳ ỳ cũng phải uống theo!”

Hường Bắc Bắc dương nanh múa vuốt đập lên mồm ô tô: “Ba còn túm cổ ba mà ỳ, ba mà ỳ sửa thành họ An!!”

“Khốn! Nhóc con! Ai mới là ba mà ỳ!”

“Thỏ già! Hãy chờ đây! Con đi mách với cô giáo!”

An Triệt ở một bên nhìn với vẻ nghiến ngấm, dừng xe ở một bên, vẫy điều thuốc, Hường Bắc Bắc bóp mũi về ghét bỏ, Hường Thần quét mắt một cái không nói chuyện, An Triệt thì phun một vòng khói: “Sao không đánh nhau nữa?”

Hường Bắc Bắc tránh tay Hường Thần mở cửa xe chạy đến ghế sau kê tai Hường Thần, nói nhỏ: “Ba ba, chú An thối quá, chú ấy hút thuốc.”

Hường Thần bịt miệng Hường Bắc Bắc: “Thối cũng không thể nói, con mà nói rồi thì y cả đời cũng sẽ không cho con tiền tiêu vặt nữa, y không cho con tiền nữa con sẽ không thể tiếp tế cho ba, không thể tiếp tế cho ba, hai ba con chúng ta sẽ phải uống gió Tây Bắc.”

An Triệt mím môi lặng lẽ dụi thuốc, lại lặng lẽ tiếp tục lái xe, Hường Bắc Bắc moi ra hai tờ năm mươi tệ từ trong túi, tiếp đó kê tai Hường Thần, nói nhỏ: “Sáng hôm nay, chú An cho con đấy, con đi đến một cửa hàng nhỏ đổi tiền ra, phần của ba có một nửa, của con một nửa.”

Hường Thần cười khà khà: “Trẻ con không thể có lòng tham không đáy, cho ba hết đi, mỗi ngày ba cho con một tệ.”

“Không được, đó là của chú An cho con, con nể mặt ba nên mới đưa cho ba.”

“Hường Bắc Bắc, cô giáo con không dạy con phải bớt ăn à, có tiền thì phải để ba má tiêu hộ sao!”

“Không có, đó rõ ràng là do ba dạy!”

Khuôn mặt An Triệt vẫn không tỏ vẻ gì rốt cục đã có thay đổi: “Hai người... coi tôi là không khí sao?”

Hường Thần lắc đầu Hường Bắc Bắc hệt như trống bỏi: “An tổng khí độ bất phàm như thế, sao có thể là không khí chứ.”

Hường Bắc Bắc mau chóng phụ họa theo, nói: “Đúng, ba cháu mới là không khí.”

Vừa vào cửa nhà, An Triệt đã mang laptop đi vào phòng sách, Hường Thần trở mắt nhìn mãi không thấy động tĩnh gì thì mới bắt đầu nhảy cẫng lên, Hường Bắc Bắc lôi hộp cơm từ trong túi sách ra, bĩu môi: “Hôm nay các bạn nhỏ đều cười con, nói con ăn không hết.” Hường Thần thản nhiên gặm đùi gà Hường Bắc Bắc mang từ trong trường về, vừa ăn vừa chê bỏi: “Hơi nhạt đấy.”

Hường Bắc Bắc hừ hừ, ném túi sách trên mặt đất, bắt đầu cởi quần áo: “Con đi tắm đây.”

Hường Thần nhét hết vào miệng như sắp chết đói tới nơi: “Đợi ba đã, tiết kiệm nước.”

An Triệt làm việc một hồi, đi rót cho mình một cốc cà phê, vừa đẩy cửa phòng sách ra, khoe mắt đã giặt chút, trên bàn cơm có đầy cơm rơi cơm vãi, xương gà lá cải trắng mầm đậu xanh... Trên sofa ném một đồng quần áo, comple, áo sơ mi... Đây rõ ràng là của Hường Thần... Quần jean nhỏ, áo phông áo lót màu vàng nhạt... Đây rõ ràng là của Hường Bắc Bắc... khoan đã... Hai chiếc màu rực rỡ kia là cái gì? An Triệt cầm cốc tiến tới gần thêm chút, vẻ mặt càng ngày càng vẩn vọ, cuối cùng bị sặc ngụm nước: “Khụ..” Không thể trách An Triệt không trấn định, chỉ là bộ quần lót cha con một lớn một nhỏ màu cầu vồng rực rỡ này, thực sự đã kích thích nội tâm yếu ớt của An tổng giám đốc quá thể cơ... Y lắc lắc đầu nhón một cái từ sofa lên, nhìn hai chiếc quần con kia, xoay người trở về phòng sách, Hường Thần thì đang nô dịch chà lưng cho Hường Bắc Bắc: “Con trai, hôm nay sao bỗng nhiên con lại xuất hiện, có phải An Triệt bảo con đi không! Con cũng không thể làm phản chứ.”

Hường Bắc Bắc cầm bột biển lên chà cho ba nó, người nhỏ cho nên sức cũng nhỏ, chà nửa ngày mà cũng không thấy Hường Thần rớt miếng da nào: “Chú An đâu có phát hiện ba chứ, là con bảo chú ấy đỗ xe đó.”

“Vậy con không phát hiện ba đang làm việc sao?! Còn đi phá hỏng chuyện tốt của ba!”

“Hừ, con là vì cứu vớt cái chị kia, nhìn là biết chị ý sắp bị ba lừa.”

“Nhóc con, không biết An Triệt coi trọng mày chỗ nào nữa!”

“Hừ, chú An nói con hiền lành biết nghe lời, thông minh lanh lẹ, là chú bé lợi hại nhất mà chú ấy từng gặp qua.”

“Đó là y mù! Không thấy cái bản chất xấu xa của mày!”

Hướng Bắc Bắc mỉm cười: “Cô giáo bọn con nó, đó gọi là di truyền!”

“...”

Một lớn một nhỏ tắm rửa xong mặc quần cầu vồng vào xong rồi đi chơi game, Hướng Thần ôm máy chơi game không buông, Hướng Bắc Bắc ở một bên nhìn đỏ mắt: “Ba! Ba có hiểu thế nào là kính già yêu trẻ không hử!”

Hướng Thần gật đầu rất chi là vô liêm sỉ: “Đúng vậy, tao là già mà.”

Hướng Bắc Bắc ức muốn khóc, nhằm vai Hướng Thần muốn gặm, chợt nghe ngoài cửa có tiếng gõ cửa ‘bùm bụp’: “Bắc Bắc, đang làm gì đó.”

Hướng Bắc Bắc lao thẳng vào lòng An Triệt như thấy cứu tinh vậy: “Chú An! Ba ba cướp máy chơi game của con.”

An Triệt ôm Hướng Bắc Bắc đi về phía Hướng Thần, dùng chân đá (mông) hấn, Hướng Thần đang say mê với màn hình game, xe dịch cái mông không quay đầu lại, An Triệt lại đá hấn, Hướng Thần vẫn không quay đầu lại, An Triệt tiếp tục đá, Hướng Thần phát hỏa: “Hướng Bắc Bắc! Con còn đá ba, ba đập con dẹt thành bé gái!”

Trên mặt An Triệt vẫn không có biểu cảm gì, nhàn nhạt nói: “Được.”

Hướng Thần búng mông lên như bị lửa thiêu, quay đầu lại cười tủm tỉm nhìn An Triệt: “An tổng, vẫn chưa ngủ à.”

An Triệt đặt Hướng Bắc Bắc xuống đất, ngồi xổm trước tủ lục một hồi lâu rồi móc ra một cái tay cầm chơi game nữa: “Đến đây đi, tôi xem cậu đập tôi thế nào.”

“An An tổng... Hiểu lầm hiểu lầm rồi!”

“Mau lên chút nào.”

Hướng Thần cảm thấy bản thân bây giờ hết như khách làng chơi bị nhân viên cảnh sát phòng chống tội phạm bắt gian tại giường vậy, toàn thân trên dưới chỉ mặc một cái quần con mà nhảy tưng tưng, nhìn kỹ lại An Triệt, người này tựa như không để ý cách ăn mặc của hấn, nhưng lại nghiêm túc ngồi một bên chuẩn bị đấu, Hướng Thần khựng một tiếng ngồi vào bên cạnh An Triệt... Trò chơi điện tử PK(1) kiểu gia đình xem ra là ai cũng đã từng chơi qua, Hướng Thần hết sức chăm chú ra sức chém giết, kỳ thực lại không để tâm mấy, không phải không muốn, mà là không thể! Người ngồi bên cạnh hấn là ai chứ? Tổng giám đốc của tổng công ty đó! Là người mà một nhân viên nhỏ như hấn nói muốn thắng là thắng sao? Dù kỹ thuật của người này kém tới mức chỉ bằng Hướng Bắc Bắc, hấn cũng phải vừa lau mồ hôi trên mặt vừa ra sức sùng bái: “An tổng một người làm quan cả họ được nhờ! Bắt tài như tôi tự cảm thấy không bằng!” Khi Hướng Thần một bên tiểu nhân một bên thì bị KO (knock out = đo ván) lần thứ 11, An Triệt không chơi nữa, Hướng Thần thở ra một hơi: rốt cục xong rồi! Nhưng nét cười trên mặt lại như đóa cúc đại vậy: “An tổng thực sự là lợi hại, trình của ngài có thể đi thi đấu toàn quốc cũng không thành vấn đề! Chắc chắn là được hạng nhất!”

(1)Kill personal: giết người chơi khác.

An Triệt híp mắt nhìn Hướng Thần, sau đó một tay vuốt cằm, nhàn nhạt nói: “Rất đẹp.”

“Hửm?” Hướng Thần chớp mắt không rõ vì sao.

“Thất lưng rất nhỏ.”

“...”

“Chân rất dài.”

“...An... An tổng...”

“Da rất trắng.”

“Không... không phải...”

“Màu sắc rất đẹp.”

“A!” Quàng hai tay che mông mình rồi lùi về sau (che nhằm rồi anh *hị hị*), An Triệt hơi nhướn mày, đi tới trước mặt Hường Thần, nâng tay nhéo một điểm trước ngực: “Tôi nói chỗ này, rất đẹp.”

Hường Thần giật nảy người, cảm giác kỳ dị nổi lên, da gà thi nhau mọc, tròng cặp mắt như hàm chứa ý cười kia, Hường Thần bỗng phát hiện... hắn đã bị chòng ghẹo...

4. Chương 4: Nam Nữ Bên Bể Phun Nước

Hai ngày này, vành mắt đen thui của Hường Thần đã sắp vượt lên cả gấu trúc, nửa đêm mắt mở tròng tròng không dám ngủ, có ý kiến cũng không dám nêu, lời đến bên môi thì thành: “An tổng, đắp chăn vào, đừng đá rơi.”

Nâng cằm đảo mắt nghĩ đối sách tới lui: ngay từ đầu cũng chưa nói phải ngủ cùng giường mà ha, nói là thích đàn ông không kết hôn, rõ ràng là trêu mình! Bây giờ mình cố nín chút không sao, sau này Hường Bắc Bắc trưởng thành thực sự kế thừa An thị rồi, mình cũng có thể đá bay tổng tài chính quy này thành thái thượng hoàng, đại trượng phu có được dân được, cái kia ai còn nằm gai nếm mật, ai ấy nhỉ? Quên đi, thích ai ai đi.

Ngáp một cái rồi tiếp tục nhìn hợp đồng trong tay: Lâm tiểu thư Lâm tiểu thư...

Tiểu Vương lộ đầu nhìn Hường Thần: “Này, hợp đồng làm thế nào rồi? Không phải nói dễ như trở bàn tay sao?”

“Một lời khó nói hết, Hường Bắc Bắc đột nhiên xen vào, hỏng rồi.”

“Ha ha lại là Bắc Bắc! Bảo bối ấy của anh lại vui rồi, anh mau tìm cho nó một bà mẹ đi, sau này chi phí cho thằng bé lớn lắm, chút tiền lương của chi nhánh chúng ta sao có thể nuôi nổi hai cha con nhà anh.”

Hường Thần nhìn hợp đồng sợ run: “Tôi đang bị bao dưỡng...”

Tiểu Vương lại vui: “Nói giỡn hoài, phú bà này khẳng định còn nghèo hơn anh, không thì sao anh lại còn đi làm? Còn đạp xe đạp? Anh coi tiểu bạch kiểm nhà người, mẹ nó chứ! Xe nhà giàu! Mỗi ngày trái ôm phải ấp tán gái sướng tay, được bao cũng phải bao có đẳng cấp chứ, tôi khuyên anh sớm đổi người đi.”

Mắt Hường Thần cũng không nâng chút nào, tiếp tục nhìn hợp đồng: “Tạm thời chưa thấy qua ai có tiền hơn y...”

“... Hường Thần.”

“Làm gì?”

Tiểu Vương quay đầu lại lục lọi hồi lâu trong bàn làm việc của mình, sau đó lại quay lại, cầm trong tay một tờ danh thiếp: “Lần trước dưỡng tôi tìm cho tôi, nghe nói tổ tiên có phương thức cổ truyền.”

Hường Thần nhận lấy tấm danh thiếp nhìn qua loa, Tiểu Vương thì tiếc hận: “Kỳ thực không phải chuyện lớn gì, con trai đã có rồi, vậy không phải do bẩm sinh, chắc là tắc nghẽn do thời kỳ sau này, tôi cũng không hiểu về cái này lắm, anh xem thử đi, cố gắng là được.”

Hường Thần cầm danh thiếp khước mắt giần giật, Tiểu Vương vẫn còn đang cố an ủi: “Đàn ông thôi, đây đều là việc nhỏ.”

“Ba” một tiếng chén trà trên bàn bị rung bắn ra vài giọt nước, tiếp theo là lời rít gào của Hường Thần: “Khốn! Cậu mới không được í!”

Cửa phòng quản lý thoáng cái bị đá ra, quản lý đầu trọc to mồm hô: “Hường Thần sao còn ở đây?! Mau đi ký hợp đồng cho tôi! Ký không được cậu cũng đừng về nữa!”

Tay túm cổ áo Tiểu Vương thoáng cái buông lỏng, đôi mắt trên mắt cười quỵn rũ: “Đi ngay đi ngay!”

Quản lý đầu trọc mời ba lần bốn lượt mới hẹn được Lâm tiểu thư lần nữa, Hường Thần dựa vào thái độ thành khẩn nhận sai mới đảo ngược tình thế một phen, comple nhã nhặn bên trong mặc một chiếc áo đơn dệt cổ hình chữ V to đùng, cổ áo lớn đến mức có thể nhìn thấy điểm đỏ, bên dưới mặc một chiếc quần sát

thân màu trắng gắt gao bao lấy hai cái chân thẳng thắp dài nhỏ, giày da màu nâu nhạt chùi bóng loáng, một tay cầm hợp đồng, một tay cầm hoa hồng, nơi quản lý đầu hói hện là bên cạnh một bể phun nước ở giữa quảng trường... Hương Thần mặt tươi cười nhìn mỗi người đi qua bên mình.

Mấy cô nữ sinh đứng cách đó không xa cứ lú lú: “Đẹp trai ghê! Vóc người tốt thể.”

“Ừa ừa, hình thể tinh tế! Bạn coi còn ôm một bó hồng! Ai hạnh phúc thể nhỉ!!”

“A a nhìn thấy chưa nhìn thấy, áo lót dẹt bên trong ấy, cổ áo rộng ghê ha!! Thấp một chút là có thể nhìn thấy tiểu hồng anh rồi!!” (*phụt máu luôn*)

“Bạn coi cái chân kia, cái mông vênh kia... chờ đã, hần đang đợi nữ nhân sao?”

“Tớ cảm thấy cũng không giống... ”

Lúc đứng xa xa, Lâm tiểu thư nhìn thấy Hương Thần cũng sợ run lên, sau đó lết giày cao gót từ từ đi tới, Hương Thần sải bước tới, vừa thở gấp vừa mỉm cười với Lâm tiểu thư: “Tôi chờ em đã lâu rồi.”

Lâm tiểu thư cúi đầu nhìn đồng hồ, có chút xấu hổ nói: “Còn... còn kém năm phút đồng hồ mà.”

Hương Thần nâng tay gạt giúp mấy sợi tóc chắn trước mắt, vẻ mặt dịu dàng, nói: “Chờ em là tôi cam tâm tình nguyện, mất nhiều thời gian cũng không hề gì.”

Lâm tiểu thư đỏ mặt nhìn Hương Thần: “Anh...”

“Cái này tặng cho em.” Một bó hồng trong tay bỏ vào lòng người nọ, sau đó nắm một tay Lâm tiểu thư lên dịu dàng nói: “Chuyện trước đó tôi xin lỗi, bởi vì tôi quá thích em, cho nên có chút giấu diếm em... Hương Bắc Bắc là con tôi... Nhưng... . Đó cũng không phải là do tôi muốn, bởi vì người phụ nữ kia chuốc rượu tôi... Lại sinh con ra rồi chạy... Tôi không thể vô lương tâm vứt bỏ đứa bé mới sinh ra... Mấy năm nay tôi một tay nuôi nó lớn lên, có khổ có mệt cũng không sao, tôi vốn nghĩ sau này cùng con tôi nương tựa vào nhau... Nhưng ông trời để tôi gặp em... . Đây là số mệnh... Em xuất hiện tựa như đánh vào lòng tôi, một cái cười một hành động của em, đều khiến tôi si cuồng, tôi yêu em.” (tìm hộ coi có tờ giấy nào rơi quanh đây hem)

Lâm tiểu thư mắt ngập nước, nói bằng giọng run run: “Anh tàn nhẫn lắm... Vì sao anh không nói sớm, mấy ngày nay lòng đau quá...”

Á? Hương Thần ung dung gạt tay người nọ ra, áy náy nói có điện thoại, sau đó móc ra híp mắt nhìn cái: baidu baidu... lời kịch kinh điển của Quỳnh Dao... lời kịch lời kịch...

Khẽ ho một tiếng lại nhét điện thoại vào, lần thứ hai cầm tay Lâm tiểu thư: “Em đau lòng, tôi cũng đau lòng! Em đau, tôi lại càng đau!”

Nước mắt Lâm tiểu thư lại rơi lần nữa: “Thần...”

Hương Thần một tay quơ người ôm lấy, cau mày nghĩ nửa ngày cũng không biết người này tên là gì, quên đi, sao lại buồn nôn tới mức này: “Bảo bối... đừng khóc, chúng ta còn nhiều thời gian... bây giờ không bằng ký hợp đồng đã nha?”

“Được, em ký.”

Hương Thần dịu dàng cầm tạm bó hoa hồng trong tay Lâm tiểu thư, đưa hợp đồng với bút cho cô, Lâm tiểu thư khóc khiến mắt đỏ bừng, run rẩy ký tên mình xuống.

Lúc An Triệt lái xe qua vừa kịp thấy, đương nhiên, y chỉ nhìn thấy Hương Thần, ánh mặt trời chiếu trên người người nọ, con người ôn nhu có thể khiến người ta chìm sâu vào, trong tay đang cầm một bó hoa hồng, nụ cười... nụ cười sao có phần gian trá?

Nhìn người đối diện đang cúi đầu ký vào cái gì đó, An Triệt châm một điếu thuốc, đẩy cửa xe xuống, nhìn tờ hợp đồng cuối cùng trong tay Lâm tiểu thư, Hương Thần đã hưng phấn đến muốn rống to lên: Xong xong!!

An Triệt vỗ nhẹ vào vai Hương Thần: “Ngày hôm nay em thật đẹp.”

“Khụ!” Một tiếng khụ buồn bực làm Lâm tiểu thư đang chìm đắm trong hạnh phúc giật cả mình: “Thần... Anh làm sao vậy?”

Hương Thần đang nhìn chăm chú một bút cuối trên tờ hợp đồng, mau chóng cười quỵn rũ: “Không không, em mau viết, viết xong chúng ta đi ăn.” Lâm tiểu thư cười: “Được... Vậy vị này là?”

Hương Thần cảm giác cái tay trên vai chậm rãi bóp lại, dọa tóc gáy toàn thân dựng đứng lên, mau chóng cười ha ha: “Tổng tổng... của bọn anh...”

An Triệt nhếch khóe môi, ngửi thử bó hoa hồng: “Thơm quá, là tặng anh sao?” Ngắc đầu nhìn Lâm tiểu thư, đưa tay phải ra: “Xin chào, tôi là chồng của Hương Thần, cô là?”

Tay Lâm tiểu thư giật nảy lần hai: “Anh... anh nói cái gì?”

Hương Thần hấp tấp ôm hoa nhét cho Lâm tiểu thư: “Đừng nghe lời y... tôi tôi tôi không có chồng!”

Lâm tiểu thư thở dài một hơi: “Em tin anh.”

An tổng nghiêm mặt nhìn về phía Lâm tiểu thư: “Cô nên tin tôi.” Sau đó túm tay Hương Thần qua kéo vào trong lòng, nhìn cái miệng nhỏ đang muốn liêu mạng giải thích thì mỉm cười... ừm, mùi vị không tồi.

“Ô!!!! Ô!!!” Hương Thần liếc mắt nhìn về phía Lâm tiểu thư đang hóa đá, liêu mạng giây dựa.

“A!!!” Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, tiếp đó là hợp đồng bay đầy trời, Hương Thần đưa tay ra bắt lấy, cơ mà đành chịu vì cả người bị An tổng kéo sát sao, nhìn một tờ hợp đồng rơi vào trong bồn nước, Hương Thần nhắm mắt lại, có loại xúc động muốn nhảy vào đó...

5. Chương 5: Hội Phụ Huynh

“Ba! Thứ sáu đi họp hội phụ huynh cho con!”

Hương Thần cúi đầu không nói chuyện.

“Ba! Thứ sáu đi họp hội phụ huynh cho con!”

Vẫn cúi đầu không nói chuyện như trước.

“Ba!!!!” Hương Bắc Bắc rống to lên, Hương Thần đỏ mắt ngắc đầu: “Hợp đồng...” Hương Bắc Bắc cúi đầu, trên mặt bàn để một đồng thứ gì đó gần như bột giấy, tóc Hương Thần thì rối như tổ chim, Hương Bắc Bắc bĩu môi: “Vậy ba cũng phải đi họp hội phụ huynh cho con.”

Hương Thần ‘bùm’ một tiếng đứng lên: “Nhóc con! Mày có chút thương cảm nào không hở! Ba mày mai đi làm khẳng định phải bị con lừa ngốc giáo huấn đến ngay cả bát cơm cũng khó giữ rồi! Trong lúc này mà mày còn lại dám bảo tao đi đến trường mày nghe mắng? Không đi!”

Hương Bắc Bắc chống thắt lưng ngồi trở lại: “Ba sao biết cô giáo bọn con sẽ mắng! Ba có tạt giặt mình!”

Hương Thần cầm tờ hợp đồng trên bàn lên, cẩn thận nâng trong lòng bàn tay, xoay người về phòng: “Nói không đi thì không đi!” Sau đó ‘phanh’ một tiếng đóng cửa lại.

Hương Bắc Bắc hai mắt đỏ bừng, giơ nắm tay nhỏ tới đập cửa: “Ba đi ba đi! Cô giáo bọn con nói ba không đi thì không cho con đi học!! Ô ô... Con muốn lên lớp, con còn muốn chọc Dương Tiểu Minh khóc, con nhện mới bắt còn ở trong hộp đồ dùng văn phòng, còn chưa cửa được Tiểu Hoa làm bạn gái! Còn chưa cởi được quần Trương Tiểu Quân! Còn chưa phun nước dãi vào chén trà cô giáo Phương! Ba đi ba đi!! Ô ô ô ô...” Nắm tay nhỏ nện bùm bụp trên cửa, nước mắt ‘ào ào’ chảy xuống, khóe miệng bĩu lên thành một vế như mếu, Hương Thần ngồi trong phòng không chớp mắt nhìn hợp đồng, trong miệng nhắc đi nhắc lại: “Vậy tao càng không đi...”

Lúc An Triệt vào cửa chỉ thấy Hương Bắc Bắc đang gào khóc trên cửa, y ngay cả giày cũng không đổi đã vội vàng chạy tới, một tay ôm lấy người: “Bác Bắc làm sao vậy?”

Hương Bắc Bắc con mắt sưng đỏ nước mũi giàn dụa, cổ run hai cái, sụt sịt nước mũi: “Hội... hội phụ huynh... ba... ba con không đi... sụt, con không muốn bị đui... con muốn đi học ô ô ô...”

An Triệt cau mày, nhìn cánh cửa bị đóng chặt thì gõ hai cái: “Hương Thần.”

Hướng Thần lắc đầu mạnh, đề phòng nhìn chăm chăm cửa, ngoài cửa lại vang mấy tiếng, Hướng Thần lên đến bên cạnh tủ quần áo bắt đầu trang bị toàn bộ, lúc cửa mở ra Hướng Bắc Bắc không khóc nữa, An Triệt không có biểu cảm gì nhìn Hướng Thần, Hướng Thần xoa mắt, túm áo trên người: “An... An...” Tiếng nói yếu ớt vô lực, tay chậm rãi gơ lên đỡ trán, cặp mắt khi thì híp khi thì mở: “Tôi... tôi hình như sinh bệnh rồi... Chỗ Bắc Bắc... sợ là đi không được... tôi tôi aizz tôi đau đầu quá...” Nói rồi thân thể hơi lay, Hướng Bắc Bắc nhìn trừng trừng, Hướng Thần lung lay hai cái, mắt thấy sắp ngã xuống, An Triệt lùi ra sau hai bước, Hướng Thần vậy mà lại ổn định, vịn tường yếu ớt vô lực: “Có thể là nước quá lạnh, ôi ôi... cái đầu của tôi.” An Triệt quét mắt qua, im lặng, Hướng Thần vẫn say mê diễn, xoa đầu quay người về phòng, tiện tay đóng cửa lại, Hướng Bắc Bắc dẫu môi muốn khóc, An Triệt vỗ vỗ đầu bé rồi vào phòng sách.

Hướng Bắc Bắc ngồi ở một bên nhìn An Triệt làm việc, lông mày nhỏ nhắn lại như có điều suy nghĩ, lúc An Triệt ngẩng đầu thì thấy Hướng Bắc Bắc ôm đầu kêu đau: “Chú An đầu cháu đau quá...”

An Triệt ngồi trên ghế im lặng, Hướng Bắc Bắc lật đật đi vài bước: “Chú An... đầu của cháu đau muốn chết...” Thấy An Triệt không phản ứng nó, nó lặng lẽ giương mắt nhìn, lại vội vàng cúi đầu, An Triệt ôm ngực nhươn mảy: “Bắc Bắc, không thể giả bệnh.”

Hướng Bắc Bắc rụt cổ lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Thế nhưng ba ba đã giả rồi...”

“Không thể học hần.”

Hướng Bắc Bắc sịt mũi: “Vậy chú An đi giúp ba cháu, cháu sẽ không học theo ba cháu nữa.”

An Triệt hơi nhươn khóe miệng: nhóc biết uy hiếp người?

Thứ sáu, thời tiết nắng ráo.

Hướng Bắc Bắc bước xuống từ trên xe của An Triệt, trẻ con bốn phía đều mở to mắt nhìn chiếc ô tô thật dài, mấy đứa bướng bình lúu rúu chạy tới: “Hướng Bắc Bắc! Đó là xe nhà cậu sao?”

Bắc Bắc ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đương nhiên là đúng!”

Lại một đứa nữa tiến tới: “Cậu gạt người! Ba cậu mỗi lần tới đều đạp xe đạp, xe này chắc chắn không phải xe nhà cậu!”

Mũi Hướng Bắc Bắc sắp vênh lên trời: “Tớ đâu có! Sau này tớ sửa thành họ An, tớ là An Bắc Bắc, đã thấy chưa! Người kia mới là ba tớ đó.” Chỉ tới An Triệt vừa mới xuống xe, còn nói: “Nhà của tớ lớn lắm, cao những bốn tầng cơ mà.”

Một cô bé mặc váy hoa chạy ra: “Tớ biết rồi tớ biết rồi! Bắc Bắc à, cậu nhất định là giống như trong TV diễn nhỉ, là một đứa bé mất tích của người nhà giàu, bây giờ bọn họ tìm cậu về, cậu cũng thành kẻ có tiền rồi!”

Hướng Bắc Bắc chống eo cười to: “Đúng vậy! Bây giờ tớ có một trăm tệ tiêu vặt đấy! Hoa Hoa cậu nếu như đồng ý làm bạn gái tớ, tớ sẽ cho cậu tiêu! Còn mang cậu tới biệt thự nhà tớ!”

Cô bé ấy cúi đầu suy nghĩ một hồi: “Được, tớ muốn làm bạn gái của Bắc Bắc!”

Những đứa bên cạnh cũng ồn ào theo: “Tớ cũng muốn!! Tớ cũng muốn!!”

Hướng Bắc Bắc bĩu môi: “Các cậu đều là nam, không chịu làm bạn gái nổi đâu, có điều các cậu ai gọi tớ là lão đại, tớ cũng sẽ mang đi... A! Buông tớ xuống!!”

An Triệt đứng đầu sau nghe vẻ mặt hắc tuyến, một tay dành lấy cổ áo Bắc Bắc, xách từ phía sau lại: “Không thể giống một tên giàu xổi thế.”

Hướng Bắc Bắc cười khanh khách: “Cháu nói đùa hết đấy, ba cháu nói có tiền cũng không thể cho người ngoài tiêu.”

Cô giáo Phương cười tủm tỉm nhìn cha mẹ các học sinh ngồi trong lớp học: “Hôm nay gọi mọi người tới, chính là muốn để các vị hiểu tình huống học tập của con cái mình, đôi bên đồng thời giáo dục, học sinh lớp A bình thường đều rất nghe lời cũng rất thông minh, đây cũng là điểm cá nhân tôi cảm thấy rất tự hào... Ngoài trừ một số bạn học...”

Hướng Bắc Bắc ghé vào trên bàn làm mặt quỷ, An Triệt lạnh mặt nhìn cô giáo, cô giáo Phương biết Hướng Thần, mỗi lần họp hội phụ huynh đều giáo huấn hai cha con nhà ấy tới tấp mặt mũi, thế nhưng lần này không phải Hướng Thần tới, người tới mặc giống như một nhân sĩ thành công đứng đắn(1), cô giáo Phương âm ừ nói: “Hi vọng các vị phụ huynh có thể nâng cao tố chất bản thân, mới có thể thúc đẩy con em mình phát triển theo phương diện tốt, được rồi, hôm nay đã nói nhiều như vậy, cảm ơn các vị phụ huynh đã bớt chút thời gian tham gia, Hướng Bắc Bắc ở lại, còn có vị tiên sinh kia.”

(1)nguyên văn là nhân khuôn mẫu dạng: chỉ người có hành vi bên ngoài thoát nhìn rất ngăn nắp, đứng đắn, kỳ thực nội tâm dâm tiện hoặc tính tình yếu đuối. Phần lớn là để trào phúng. Ở đây ý nói cô giáo này nhìn An Triệt bên ngoài thì gọn gàng mà không biết nội tâm thế nào thôi.

An Triệt cúi đầu nhìn thời gian, cô giáo Phương tiến bộn nhỏ xong mới trở lại, An Triệt hai tay ôm ngực ngồi ở trước bàn học nhỏ: “Cho cô năm phút đồng hồ.”

Hướng Bắc Bắc học động tác ôm ngực của An Triệt, khoe miệng kéo dài tới gáy: vẫn là chú An có mặt mũi, nếu là ba, chắc chắn không dám nói thế với cô giáo!

Cô giáo Phương kéo một cái ghế qua ngồi trước mặt An Triệt: “Vị tiên sinh này xin hãy chú ý thái độ của ngài, hôm nay tới không phải Hướng Thần, như vậy tôi xin ngài hãy chuyển lời hộ cho, bây giờ Hướng Bắc Bắc càng ngày càng kiêu ngạo! Không chỉ phớt lờ lời cô giáo, còn bắt nạt bạn học! Nó còn nhỏ như vậy đã biết bạn trai bạn gái rồi? Lần trước len lén hôn bạn Hoa cùng lớp! Vị tiên sinh này, tôi không biết Hướng Thần dạy dỗ trẻ con thế nào, bây giờ ngài hỏi nó Mao gia gia là ai! Nó có thể viết đúng đáp án tôi muốn thì xin gục ngã! Thế nhưng lần trước nó nó lại cho tôi biết, Thương Tĩnh Không (Aoi Sora _1 nữ diễn viên đóng AV) đẹp hơn tôi!!!! A!!! Đây là chuyện một đứa trẻ nên biết sao!” Cô giáo Phương càng nói càng kích động, An Triệt nhướn mày nhìn Hướng Bắc Bắc, Hướng Bắc Bắc bĩu môi: “Áp phích trên tường ba ba đã nói Thương Tĩnh Không... thực sự đẹp hơn cô giáo... Ba ba còn nói, nếu cô giáo Phương cũng mặc áo tắm hai mảnh, khẳng định cũng đẹp...”

Cô giáo Phương mặt đỏ bừng: “Hướng Bắc Bắc! Em! Em nếu như còn học ba em! Em sẽ không cần tới trường nữa!!”

An Triệt đứng dậy sửa lại quần áo rồi đưa tay ra bắt tay cô giáo Phương: “Việc này tôi sẽ xử lý, tạm biệt.” Nói xong xoay người ra ngoài, Hướng Bắc Bắc đeo cặp sách chạy theo sau, đi rồi như là nghĩ tới cái gì, lại tung tăng trở lại, cô giáo Phương tức giận chưa tan, Hướng Bắc Bắc móc ra một chiếc áo tắm màu rực rỡ: “Lần trước đi biển ba ba mua cho một chị, em lén lấy qua, ba ba luôn nói muốn giữ bát cơm phải hồi lộ cấp trên, cô Phương đừng đuổi em, em tặng cái này cho cô!” (=))~~~ thẳng bé giỏi lắm)

6. Chương 6: Hai Cha Con “chim Công”

Hướng Bắc Bắc bị đóng cửa giam lại, lúc An Triệt về nhà thì ném nó vào phòng mình không cho ra, Hướng Bắc Bắc khản giọng kêu khóc, An Triệt vẫn không màng tới, lúc Hướng Thần tan tâm về về mặt uể oải, ở phòng làm việc chịu mắng cả ngày, Hướng Thần tự nhận là năng lực sinh tồn còn mạnh hơn cả Tiểu Cường (con gián), cũng không đỡ nổi bắn phá mãnh liệt như súng máy của quản lý đầu trục ấy, cả ngày trôi qua lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng, lúc vào cửa An Triệt ngồi trong phòng khách đưa lưng về phía hắn, Hướng Thần lén thay giày đi dấn vào tường, An Triệt ngẩng đầu: “Lại đây.”

Hướng Thần thở dài: “An tổng... có gì ngài nói đi, tôi đứng là được.”

“Tôi bảo cậu lại đây!”

Bước lạng lẽ tới trước mặt An Triệt, đưa tay ra gỡ đầu: “An tổng...”

An Triệt cầm một miếng thuốc từ bàn lên: “Hôm nay tôi đi tham gia hội phụ huynh của Bắc Bắc.”

Hướng Thần mắt nhìn chằm chằm An Triệt, vỗ đùi ngồi lên sofa: “An tổng, việc này anh không thể để trong lòng, không phải là bị một cô giáo mắng vài câu sao? Không có gì đâu, Bắc Bắc là một đứa trẻ rất thông minh, anh cũng không thể bởi vì mấy câu nói của cô giáo mà buông tha cho tiền đồ của tôi! Không không không... . Không phải tiền đồ của tôi, là tiền đồ của Bắc Bắc!”

An Triệt một tay vẩy bụi thuốc: “Ánh mắt của tôi không có vấn đề, vấn đề giáo dục Bắc Bắc tôi sẽ xử lý, còn cậu, thứ hai lập tức từ chức đi, đến báo cáo cho tổng công ty, vấn đề giáo dục của cậu tôi tự mình ra tay.”

• • •

Hướng Thần đứng ở trong phòng làm việc hai mắt đầm lệ mông lung nhìn quản lý đầu trục: “Quản lý, cảm ơn ngài đã bồi dưỡng tôi nhiều năm như vậy, lần này tôi thực sự phải đi rồi, tôi... tôi thực sự không nỡ, thế nhưng tôi biết năng lực của mình, tôi cũng biết, tôi ở lại cũng chỉ là một người vô dụng, kiểu bại hoại giống như tôi tứ chi không chăm, ngũ cốc chẳng phân biệt được, ở lại công ty chỉ biết đổ hết thành quả lao động của mọi người, quản lý à, tôi đi, ngài không cần tiễn tôi, thực đó, chờ một ngày tôi thành công rồi, tôi nhất định sẽ về thăm ngài!”

Quản lý đầu hói cầm thư từ chức nhấp một ngụm trà: “Lần này đùa thật hay giả vậy?”

Hướng Thần vẻ mặt bi tráng: “Thật! Thật đến không thể thật hơn! Ngài cứ yên tâm nộp lên đi, lần này dù ngài tự thân tới mời tôi cũng không quay lại!”

Quản lý đầu hói tức giận ném cái chén: “Cậu có ý gì! Mau xéo đi!”

Hướng Thần cười khà khà rồi đi ra khỏi phòng quản lý, đồng nghiệp đã làm việc với nhau, từng người từng người nhìn Hướng Thần đi về phía cửa, Hướng Thần ôm cả đồng đồ đã dọn lên, nâng mắt hất đầu: “Bây giờ rưỡi tối, “Đêm Thượng Hải”! Chúc mừng người đã thoát ly bể khổ!”

Trong phòng làm việc ồn ào, Tiểu Vương nhảy chân sáo đến trước mặt Hướng Thần: “Lần này không phải lại theo quy tắc AA chứ!! Anh mời!! Nhất định là anh mời!”

Đồng nghiệp đằng sau cũng qua hét: “Đúng rồi, cậu đã vào tổng bộ rồi! Không đơn giản nha!”

Miệng Hướng Thần cười đến mang tai: “Đây là số mệnh! Mọi người không so được đâu!”

Lúc về đến nhà Hướng Bắc Bắc đang nằm sấp trên sofa lau nước mắt, Hướng Thần đặt đồ xuống rồi đi tới hỏi: “Con trai, làm sao thế, ai bắt nạt hả?”

Hướng Bắc Bắc đỏ mắt ôm lấy chân Hướng Thần: “Ba ba, chú An nói phải chuyển trường... Nói để con đi Mỹ... Con hỏi cô Phương nước Mỹ là ở đâu... Cô Phương nói nước Mỹ xa lắm, chỗ ấy đều là quái vật tóc vàng mắt xanh... . Ba ba, làm sao bây giờ, ba có thể cùng đi với con không...”

Hướng Thần ôm chầm lấy Hướng Bắc Bắc: “Lúc nào thì chú ấy nói với con thế?”

“Hôm nay... Đón con về chú ấy lại đi, ba ba, con không muốn đi Mỹ... Con muốn học ở lớp A hu hu hu hu hu...” Đôi mắt khóc đến sưng đỏ, Hướng Thần nhìn mà đau lòng, vừa dỗ vừa an ủi: “Đừng khóc mà, con trai ngoan lát để ba nói với chú ấy, chúng ta không đi nước Mỹ đó đâu, lát nữa ba ba mang con đi chơi có được không nào, có chú Tiểu Vương, chú Tiểu Lý, còn có dì Quất tử nè.” Xoa xoa mắt Hướng Bắc Bắc, cau mày cúi đầu, sao chưa từng bàn bạc với hân gì cả, nói thế nào Bắc Bắc cũng là con hân mà! Việc này không thể thỏa hiệp! Tuyệt đối không thể!

“Đêm Thượng Hải” là quán bar nổi tiếng nhất ở khu thương mại, không giống với các quán bar xa hoa trụy lạc vàng thau lẫn lộn khác, nơi này giống như cái tên của nó, chỗ nào cũng lộ ra hương vị của Thượng Hải vào những năm ba mươi bốn mươi, bọn Tiểu Vương là người mới so với Hướng Thần, đầu tiên là ngồi ở vị trí đã đặt trước bên trong, Hướng Thần ôm Bắc Bắc đi một vòng, nhóc kia khóc đỏ mũi cũng coi như đã đủ rồi, Hướng Thần bóp yêu mũi nó: “Ở trước mặt người ngoài không được phép khóc nhè, người không biết còn tưởng ba ăn hiếp con đấy.”

Hướng Bắc Bắc vỗ bàn tay nho nhỏ lên mặt Hướng Thần: “Con tạm thời bỏ qua cho ba đó!”

Tiểu Vương đứng ở cửa đợi mãi, từ xa rút cục cũng thấy Hướng Thần đi tới, thế là vẫy tay gọi hân, xê mắt cái là thấy bé con lanh lợi ấy, Tiểu Vương hớn hở, đi lên trước vài bước: “Sao mang Bắc Bắc tới đây, chỗ này không cho trẻ vị thành niên vào mà.”

Hướng Bắc Bắc ôm chân Tiểu Vương làm nũng: “Chú Vương ôm!”

Mắt Tiểu Vương cười híp lại: “Tối nào, Bắc Bắc, có nhớ chú hông?”

Hướng Bắc Bắc túm lỗ tai Tiểu Vương kêu: “Nhớ chết đi được!”

Lỗ tai Tiểu Vương lúng búng, nhưng vẫn cười nhe răng, ngẩng đầu nhìn về phía Hướng Thần: “Hỏi anh đó, không để trẻ con vào mà.”

Hướng Thần nháy mắt, cười: “Đã dặn dò trước rồi.”

Một đám người lúc nhìn thấy Hướng Bắc Bắc thì lấy làm kinh hãi, sau đó thấy Hướng Thần làm một cái hôn gió với bà chủ ở xa xa thì thoáng cái là hiểu liền, đồng nghiệp nữ ôm Bắc Bắc không rời tay, Hướng Thần gọi bia rồi bắt đầu tán phét với các đồng nghiệp, Hướng Bắc Bắc nhìn bia trên mặt bàn thì muốn duỗi tay ra với lấy, đồng nghiệp nữ ôm bé nhanh tay chặn lại: “Bắc Bắc, không được uống cái đó.” Hướng Bắc Bắc dẫu môi vẽ mặt tủi thân: “Dì Quất tử, cháu đã là đàn ông rồi...”

Một câu nói chọc mọi người ở đây phì cười, Quất tử ôm Bắc Bắc dúi vào lòng: “Một cậu bé bảo bối như cháu là để người ta thương đó!!” Ngẩng đầu lại nhìn Hướng Thần: “Anh xem hai cha con nhà anh, lần nào cũng mặc như thế, hôm nay mặc thành thế là muốn biểu diễn tiết mục gì cho chúng tôi xem thế?”

“Biểu diễn tiết mục gì chứ, Quất tử cô cũng không phải không biết, Hướng Thần mỗi lần tới đều trang hoàng như chim công ấy, lần này ấy vậy mà cũng biến Bắc Bắc thành chim công nhỏ cơ đấy, ha ha, hẳn đây là một công đôi việc, muốn kiếm một cô dâu cho Bắc Bắc luôn đấy!”

Hướng Bắc Bắc cúi đầu túm cái áo sơ mi màu phấn hồng trên người, xoay cái mũ phớt trên đầu, nhìn quần áo không khác gì ba nó, gật đầu như người nhón: “Cháu nói Hoa Hoa vì sao không đồng ý làm bạn gái cháu... Thì ra phải mặc ăn chơi như ba thì mới được...”

Giọng trẻ con non nớt vừa nên lời, người trên bàn lại cười to một trận, Hướng Thần một tay nắm thành đấm dứ dứ đầu Hướng Bắc Bắc: “Ai dạy con thế!”

Hướng Bắc Bắc lè lưỡi không nói lời nào, vừa vặn trên sân khấu kết thúc một khúc nhạc, Hướng Bắc Bắc chui từ trong lòng Quất tử ra: “Ba ba! Con cũng muốn hát!”

Hướng Thần đang muốn mắng một câu, chợt nghe bọn Tiểu Vương ồn ào: “Tới một khúc tới một khúc! Tới làm một khúc cha con đề!”

Hướng Bắc Bắc kéo tay Hướng Thần lên bục: “Ba ba ba ba! Con muốn hát! Để con hát đi!”

Lỗ tai Hướng Thần lúng búng phát đau, suy nghĩ một chút cũng đúng là đã lâu không hát, thuận theo Hướng Bắc Bắc đi lên bục, khách nhân dưới bục đã sớm để ý tới hai cha con mặc y như nhau này, thấy người lên bục, đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ngày hôm nay Hướng Thần mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, trước ngực còn cài một sợi lông công rất chi là khoa trương, quần màu trắng thuần giày da màu trắng nhón nhọn, chiếc mũ phớt đen trắng xen kẽ chéo chéo chặn một bên mắt, một con mắt khác đen bóng lóe sáng, bờ môi hơi mỏng cũng hơi vênh, quần áo và vẻ mặt Hướng Bắc Bắc không khác là mấy, hất đầu nhận lấy micro tay cầm đàn ghi ta, thanh âm non nớt vang lên: “Hôm nay là ngày vui lớn của ba ba cháu... Ba cháu rất cực đã thoát khỏi ma trảo của bác lừa ngốc, tuy rằng cháu vẫn còn giầy dụa trong ma trảo của cô giáo Phương, nhưng vẫn muốn chúc mừng đôi chút! Sau đây cháu và ba cháu mang đến một khúc ca cho mọi người, khúc ca này tên là Đêm Thượng Hải, là một khúc mà ba cháu bắt cháu tập đã lâu vì để theo đuổi dì Hoàn, sau thì ba cháu không cửa được dì ấy, khúc này vẫn chưa... Ô!!! Ô!!! Không được che miệng con!!!!”

Hướng Thần ở đằng sau vội vàng thô lỗ che miệng Hướng Bắc Bắc lại, sau đó quệt mồ hôi trên trán: được rồi, còn kể nữa, tất cả đều bị vạch trần hết.

Dưới bục, mọi người cười nghiêng ngả; trên bục, dàn nhạc cũng cười run vai, không biết là ai khởi xướng trước, âm nhạc đã lại bắt giắc vang lên, Hướng Bắc Bắc dùng sức tránh khỏi Hướng Thần, cầm microphone lên hát theo tiết tấu: “Đêm Thượng hải đêm Thượng Hải, đây phố không biết đêm bao giờ! Ba ba hát!”

Hướng Thần nghe thấy tiếng dẫn hát giọng trẻ con thì cười phá lên, nhận lấy micro dàn nhạc đưa qua rồi mỉm cười về phía dưới bục, nhảy điệu Tăng – gô theo âm nhạc của năm 30, có điều... Bạn nhảy là Hướng Bắc Bắc... .

“Đêm Thượng Hải đêm Thượng hải.

Đây phố không biết đêm bao giờ.
Đèn sáng trưng tiếng xe hỏa ca vũ thái bình.
Chỉ thấy em nét duyên cười
Ai biết đâu trái tim âu sầu
Sống về đêm cũng bởi vì
Cơm áo gạo tiền...”

(lời bài hát phỏng theo truongthaidu.wordpress.com, mọi người có thể vào đó nghe thêm, bài hát khá là hay đấy)

Khán giả dưới đài đều chìm đắm trong màn biểu diễn khôi hài của đôi cha con trên bục, bàn chỗ Tiểu Vương vội vàng trầm trồ khen ngợi, ngay cả rượu cũng đã quên uống, trong góc phòng có mấy người ngoại quốc đang ngồi, đều cười tùm tùm nhìn người trên bục, trên khuôn mặt của người ngồi giữa không nhìn ra vẻ gì, nhẹ nhàng búng đầu mẩu thuốc, quay đầu nói mấy câu sorry với người bên cạnh, đứng dậy đi về phía sân khấu.

Hương Thần đang nhảy nhiệt tình cùng Hương Bắc Bắc, xoay người một cái thấy người đứng trên bục, An Triệt làm một động tác tay ra hiệu mời, Hương Bắc Bắc bên kia hì hì vui vẻ, thoáng cái đã đẩy Hương Thần vào lòng An Triệt, ôm microphone xoay qua xoay lại theo điệu nhạc, An Triệt ôm thắt lưng Hương Thần bước theo điệu múa, khoe miệng nhếch cao cao: “Thật đẹp, giống như chim công...”

6

7. Chương 7: Lúc Tiến Hành Lật Mềm Buộc Chặt

Lúc từ quán bar ra, Tiểu Vương vẫn còn choáng váng, Quất tử về mặt kính ngạc sững người chưa tỉnh khỏi khiếp sợ, vốn hai cha con đang nhảy rất là hay, sao lại đột nhiên chạy tới một người đàn ông, tới thì tới đi, sao còn hôn Hương Thần trước công chúng?? Tiểu Vương Hai mắt mê ly: “Tôi biết rồi... Đó là lễ nghi của người nước ngoài! Không có gì đáng ngại cả!”

Quất tử mặt dữ tợn đập cho Tiểu Vương một cái: “Đó là một người Trung Quốc!!”

Lúc Hương Thần bị An Triệt ôm xuống bục, con mắt trừng lớn sắp vượt quá cả đầu trâu, chả hiểu sao đang nhảy ngon lành thì người này chạy tới, nhảy thì cứ nhảy đi, bạn nhảy này tự nhiên là tốt hơn so với Hương Bắc Bắc, thế nhưng... Ai cho anh vừa hôn vừa ôm chứ!! Đây không phải trong nhà... Úi! Trong nhà cũng không được.

“An An tổng... Có chuyện chúng ta từ từ nói, anh để tôi xuống trước đã...”

An Triệt nhượng mảy: “Tôi cần tham khảo với cậu về vấn đề giáo dục của Bắc Bắc, tôi muốn biết khoảng thời gian này, loại địa điểm này, sao lại gặp phải nó.”

Hương Bắc Bắc theo ở phía sau cầm chiếc mũ phớt của Hương Thần, vừa nghe thấy tên mình, vội vàng vung vẩy chân chó đến trước cửa xe, kéo cánh cửa ra: “Chú An mời lên xe.”

An Triệt ném Hương Thần vào trong xe, lại nhìn Hương Bắc Bắc, Hương Bắc Bắc dẫu môi tủi thân: “Chú An, là ba bắt cháu tới, chỗ ấy cháu muốn vào cũng vào không được!”

Hương Thần giằng giật khoe miệng duỗi tay ra phát lên đầu Hương Bắc Bắc: “Là ai ở nhà khóc lóc nỉ non, chết sống muốn theo ba ra ngoài!”

Hương Bắc Bắc ôm đầu bò lên xe: “Con là muốn để ba dẫn con đi công viên trò chơi.”

“Mày! Nhóc con!”

Hương Bắc Bắc nhìn An Triệt giúp mình thắt đai an toàn, đôi mắt to cứ sáng nhấp nháy: “Chú An, chú thật là đẹp trai!”

An Triệt quay đầu: “Muốn nói cái gì?”

Hướng Bắc Bắc dẫu môi ‘chặt’ một cái lên mặt An Triệt: “Cháu thích chú An.”

An Triệt vỗ vỗ đầu Hướng Bắc Bắc: “Thích cũng vô dụng.”

Một câu nói hoàn toàn đánh bay mong mỏi của Hướng Bắc Bắc, mắt to đỏ bừng như sắp nhỏ ra nước: “Cháu không muốn đi nước Mỹ...”

Hướng Thần ngồi ở phía sau vẫn đang nghĩ tới chuyện lần sau gặp đồng nghiệp thì nên giải thích thế nào về việc này, nghe Hướng Bắc Bắc sục sục nói thì ngồi thẳng tưng người lên: “An tổng... . Vì sao phải đưa Bắc Bắc đi Mỹ?”

An Triệt khởi động xe: “Việc này cậu không nên hỏi tôi.”

“VẬY... vậy tôi phải hỏi ai?”

“Cậu nói coi? Tôi cần chính là đầu óc ưu tú của Bắc Bắc, không phải là nuôi một đứa trẻ bình thường không có bất cứ tác dụng gì, ta đưa Bắc Bắc sang Mỹ để nó tiếp nhận chương trình học tập vượt mức quy định, chỉ số thông minh của Bắc Bắc cao hơn các bạn bè cùng lứa rất nhiều, thế nhưng tư tưởng cũng không chín chắn, tôi cần chính là một mặt độc đáo của Hướng Bắc Bắc trong tương lai, chứ không phải...”

“Được rồi An tổng!” Hướng Thần nắm tay thành nắm hít sâu một hơi: “Dù anh cần cái gì, Bắc Bắc cũng chỉ mới có năm tuổi! Anh không thể bởi vì cái anh cần mà tước đoạt quyền lợi nên có của một đứa bé, có lẽ tôi giáo dục Bắc Bắc có vấn đề đi nữa, nhưng mà những điều này tôi có từ từ uốn nắn về sau, dù sao đi nữa tôi cũng là ba của Bắc Bắc, tôi không đồng ý để anh đưa Bắc Bắc đi Mỹ!”

An Triệt vẫn nhìn thẳng về phía trước: “Tôi đã giúp Bắc Bắc liên hệ rồi, Mỹ nhất định phải đi.”

“Anh... Anh dừng xe!”

Đẩy cửa xe ra, về mặt tức giận đi ra ngoài, lượn ra đằng trước kéo phanh cửa ra, bế Bắc Bắc ra ngoài: “Công việc của An thị tôi đã từ chức rồi, hợp đồng ấy ngày hôm nay tôi đã nhờ đưa rồi! Có bản lĩnh anh đi kiện đi! Dù tôi ôm con tôi chạy tới châu Phi làm dân chạy nạn tôi cũng sẽ không để nó rời khỏi tôi một bước đâu! Mỹ ư! Mỹ cái đầu quỷ nhà anh thì có! Đồ gian thương máu lạnh!” “Phanh” một cái đạp cửa xe lại, ôm Hướng Bắc Bắc đi thẳng về phía trước.

An Triệt châm một điếu thuốc, khước miệng từ từ nhếch lên: “Hướng Thần à? Thú vị đấy.”

Hướng Bắc Bắc dựa vào vai Hướng Thần sịt mũi: “Ba ba... chúng ta phải đi đâu...”

Hướng Thần thở dài một hơi: “Về nhà.”

“Chúng ta đâu có nhà... Lần trước còn thiếu dì chủ thuê nhà năm trăm tệ còn chưa trả, lúc trước khi đi còn làm vỡ cửa kính nhà người ta, bây giờ trở lại khẳng định sẽ bị đuổi đi...”

Hướng Thần dừng bước chân lại, khước mắt có hơi giật: “Ai bảo con làm vỡ cửa kính nhà người ta?”

“Là ba bảo...”

“Ba ư?”

“Ừm, ba nói dì chủ thuê nhà không phải người tốt, nói sau này có nhà lớn rồi sẽ không bao giờ trở lại đó nữa.”

Hướng Thần đặt Hướng Bắc Bắc xuống đất, nhéo lấy gò má tròn toàn thịt, có hơi bất đắc dĩ, nói: “Bắc Bắc, con cảm thấy ba là người ba tốt không?”

Hướng Bắc Bắc mím miệng suy nghĩ: “Có... Tuy rằng cô Phương luôn nói xấu ba ba, nhưng con vẫn thích ba nhất.”

Hướng Thần ngồi xổm người xuống ôm bé vào trong ngực: “Thế nhưng ba ba tốt chỗ nào? Vừa nghèo vừa không có bản lĩnh, lỡ tên họ An thực sự đi kiện chúng ta, ba ba sẽ phải ngồi tù.”

Hướng Bắc Bắc vỗ Hướng Thần vài cái hết như người lớn: “Không sao cả, chúng ta có thể tới châu Phi làm dân chạy nạn, tới đó con sẽ là một đứa bé sạch sẽ nhất.”

Hướng Thần dựa đầu vào cần cổ Hướng Bắc Bắc, rút mấy giọt nước mắt ra ngoài, Hướng Bắc Bắc bĩu môi đang muốn khóc theo thì chợt nghe Hướng Thần lầm bầm mấy tiếng: “Bắc Bắc ơi làm sao đây, ba vừa rồi đập cửa xe của tổng giám đốc An thị... Y có thể bắt ba bồi thường không nhỉ?”

Nước mắt xém rơi thoảng cái đã không còn, mở cánh tay đẩy Hướng Thần sang một bên, vẻ mặt khinh thường nhìn ông ba của mình: “Ba thật mất mặt...”

Hướng Thần nhân thể ngồi bệt xuống, móc túi tiền ra, rút ra tờ năm mươi tệ nhiều nếp nhăn: “Tiền hôm nay đều mua quần áo hết rồi... Con trai, con có hay không?”

Hướng Bắc Bắc lục lọi toàn thân, móc ra một tờ to hơn tờ năm mươi: “Vừa rồi đi Quất tử cho con tiền mua kẹo...”

Hướng Thần túm tóc, mắt mũi nhăn nhó: “Một trăm năm mươi... Có thể tìm một nhà trọ... Chuyện ngày mai, để ngày mai tính đi.” Nói rồi đứng dậy túm Hướng Bắc Bắc đi về phía trước, Hướng Bắc Bắc thoảng nhìn về phía sau với vẻ cực độ không muốn: “Ba ba... Chúng ta thực sự không quay về sao?”

Hướng Thần cau mày nhướn khóe mắt, cắn cắn môi dưới suy nghĩ một hồi: “Không biết chiêu lạt mềm buộc chặt này có tác dụng với chú An của con hay không, lý y thực sự không tìm chúng ta, hai ba con sẽ phải đi uống gió Tây Bắc rồi, cơ mà con yên tâm, lấy kinh nghiệm tổng kết nhiều năm của ba con, chú An của con khẳng định là coi trọng ông ba này, bây giờ địa vị của ba khẳng định cao hơn con.”

Hướng Bắc Bắc ưỡn cổ nhìn Hướng Thần: “VẬY LỖ CHÚ AN KHÔNG COI TRỌNG BA? Nếu như chú ấy thực sự đi kiện ba thì phải làm sao đây?”

“Nè, nhóc con, nếu như y không coi trọng ông ba này thì sao phải vừa hôn vừa ôm ba, vậy ba hỏi con nhé, con không thích Trương tiểu béo, con có đi hôn mặt hắn không?”

Hướng Bắc Bắc nghĩ mà buồn nôn: “Mới sẽ không.”

“Vậy là được rồi, vì thế, chú An của con khẳng định là coi trọng ba rồi!”

“Nhưng mà con nhìn thấy cún con mèo con mà con thích thì con cũng sẽ đi hôn...”

Hướng Thần nắm tay thành nắm đấm vang rảng rặc: “Người đương nhiên không thể so sánh với chó mèo rồi!”

“VẬY LỖ CHÚ AN THỰC SỰ KHÔNG ĐẾN ĐÓN CHÚNG TA THÌ SAO?”

Hướng Thần nhướn mắt cười: “Không đến? Yên tâm! Ba có biện pháp.”

8. Chương 8: Mèo Hoang Bắt Đầu Xuất Hiện

Mười hai giờ trưa, hai cha con nằm dựa trên giường rồi chợt bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa không ngừng, Hướng Thần dụi mắt đi ra mở cửa, ngoài cửa là một người nhân viên phục vụ mặc đồng phục, nhìn cánh cửa trước mặt bị mở ra, trên mặt nổi lên nét cười theo thói quen: “Tiên...” Chữ sau còn chưa nói ra, trên mặt đã nổi lên nét đo đỏ khả nghi, Hướng Thần gắng mở mắt nhìn cô bé đang xấu hổ trước mặt, hơi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong lòng cảm thán: đây là mị lực bản thân a.

Nâng tay chải qua mái tóc, liếc mắt về phía người nhân viên: “Hê ~.”

Người nhân viên mặt càng đỏ hơn, vội vàng rời mắt khỏi Hướng Thần, cúi đầu xuống, thế nhưng cái đầu vừa mới cúi đã nâng phất lên: “Tiên... tiên sinh, tôi muốn nói là, thời gian trả phòng sắp tới rồi, bằng không phải thu thêm tiền thuê!”

Hướng Thần híp mắt mỉm cười: “Tôi biết.”

Người nhân viên phục vụ mặt đỏ bừng chạy xuống lầu nhanh như chớp, Hướng Thần đóng cửa vào phòng, hắt hàm về phía Hướng Bắc Bắc đang ngồi trên giường, hai mắt cong lên nét cười tựa tà mị: “Đã thấy chưa, là một người đàn ông, phải giống như ba nè! Vừa đẹp trai vừa quỵến rũ.”

Hướng Bắc Bắc hai tay bụm miệng cười khanh khách, sau đó moi ra một chiếc quần đùi màu xanh lá mạ ở đằng sau phát qua phát lại: “Con mới không cần lỏa mông cho người khác xem...” (ẹ, thì ra anh mặc mỗi cái quần con ra gặp người ta, *mơ màng*)

Nét cười của Hướng Thần cứng ngắc trên mặt, cúi đầu xuống, tiếp đó tiếng gầm giận dữ vang lên cả căn phòng: “Hướng Bắc Bắc!!! Con vì sao không nhắc nhở ba!!!”

Cấp bách mặc quần áo vào rồi trả phòng, hai cha con ngồi ở trên vỉa hè, bắt đầu nghĩ đối sách, Hướng Bắc Bắc sờ bụng kêu úi: “Ba ơi, con đói...”

Hướng Thần chỉ vào Hamburger cỡ lớn ở áp phích quảng cáo trên tường đối diện: “Ăn bánh vẽ.”

Hướng Bắc Bắc ôm chân Hướng Thần cắn xé một trận: “Mua cho con mua cho con! Con thấy hết rồi! Lúc vừa đi ra người ta trả cho ba mười tệ.”

Hướng Thần thở dài, túm tay Hướng Bắc Bắc đi về phía Mcdonald... . Đi qua sạp bánh rán bên cạnh, bác gái bán bánh cười tủm tỉm bày trứng gà: “Bây giờ người tới ăn bánh rán cũng ít đi, buôn bán khó kiếm lắm.”

Hướng Thần cầm chặt mười tệ trong tay, cười cười nói: “Ăn sơn hào hải vị vậy cá bào ngư, cuối cùng cũng tương ứng phải trở lại nguyên trạng.”

Hướng Bắc Bắc gật đầu cực kỳ đồng ý, sau đó nói với bác gái bán bánh rán: “Ba ba nói rất đúng, hơn nữa cô Phương cũng đã từng nói qua, ăn phở nhiều cũng không hẳn tốt...”

Bác gái bán bánh rán giần giật khoe miệng: “Ha ha, vậy ăn bánh rán đỡ đi... Nếu không thì tôi thêm cho hai ba con một quả trứng gà nhá?”

Hướng Thần nắm chặt tay Hướng Bắc Bắc: “Thêm tiền sao?”

Một người đang cầm một cái bánh rán bỏ thêm trứng lại nhớ tới bên đường cái vừa rồi, Hướng Bắc Bắc tội nghiệp nhìn dòng xe cộ tới lui, hát: “Trong tay đang cầm một bánh ngô... Trong rau không có một giọt dầu...”

Hướng Thần tạt đầu thẳng bé: “Con biết cái gì là bánh ngô không! Hát vốn chẳng phù hợp thực tế!”

Hướng Bắc Bắc bĩu môi: “Con không muốn làm người đàn ông lang thang, từ hôm qua đến giờ chú An vẫn chưa đi tìm chúng ta, ba toàn gạt người, chú An chẳng thèm thích ba đâu.”

Hướng Thần cắn bánh rán mạnh miệng: “Con là trẻ con biết cái gì, y rụt rè thì có, con hãy chờ xem, không tới mười phút nữa y tuyệt đối xuất hiện ở cổng tòa nhà đối diện kia!”

“Chú An xuất hiện ở cổng công ty nhà chú ấy thì có gì kỳ quái đâu, ông ba gốc, ba cố ý ngồi chỗ này chờ chú An mắc câu, con nếu là chú An thì sẽ chẳng thèm để ý ba đâu.” Thằng bé khinh thường ‘hừ’ mũi.

Hướng Thần cắn nốt miếng bánh rán cuối cùng vào miệng, nhìn hơn phân nửa cái bánh rán trong tay Hướng Bắc Bắc, hỏi: “Còn ăn không?”

“Ăn!”

Lúc An Triệt đi từ công ty ra đã thấy hai cha con ngồi ở bên đường cái đối diện, xoay người nói với thư ký ở phía sau hai câu, rồi đi vào một quán cà phê bên cạnh, cửa sổ thật to sát đất vừa vặn có thể nhìn rõ hai người ấy, vẫn là áo sổng như ngày hôm qua, nhìn Hướng Thần dương nanh múa vuốt cướp bánh rán của Hướng Bắc Bắc, An Triệt nhếch khoe miệng mỉm cười: “Cha con thú vị...”

“Hê ~, An Triệt.”

Nghe thấy người gọi, An Triệt ngẩng đầu, trước mắt là một người con trai cao gầy mặt mũi thanh tú, một đôi mắt hoa đào lóe sáng, bờ môi mỏng đỏ tựa anh đào hơi vênh: “Đã lâu không gặp, có nhớ em không?”

An Triệt quay đầu tiếp tục nhìn bên ngoài, trong miệng nhàn nhạt đáp một câu: “Không có.”

Người con trai khẽ nhú mày, bờ môi hơi dẩu bất mãn: “Đừng máu lạnh thế chứ, thế mà em ngày đêm đều nhớ tới anh đó.”

“Muốn nói cái gì?”

Người con trai mặt cười xán lạn, ngồi bên cạnh An Triệt: “Thân ái ơi, em muốn tái hợp, em vẫn còn yêu anh...”

An Triệt không nói chuyện, cầm cốc cà phê trong tay đặt lên bàn, đứng dậy đi ra ngoài, người kia mau chóng đứng lên, ôm cánh tay An Triệt gắt gao, mặt cọ qua cọ lại lên tây trang chỉnh tề: “Thân ái ơi, mang em trở về, em biết anh còn yêu em.”

“Hồ Dương, cậu nên hiện thực chút.”

Hồ Dương cười tủm tỉm theo An Triệt: “Thân ái ơi, không cần mạnh miệng đâu, anh cũng không gạt tay em ra, này nói nên cái gì?”

Ra khỏi cửa quán cà phê, An Triệt nhếch miệng nhìn lướt qua Hồ Dương: “Tôi muốn biết, một con chim công thấy hoa hòe hoa sồi thấy quần áo của mình bị người khác mặc vào, sẽ có phản ứng ra sao.”

Hồ Dương mặt ngơ ra lắc đầu: “Không hiểu...”

“Cậu không cần phải hiểu.”

Hướng Bắc Bắc nước mắt chảy ào ào nhìn chiếc bánh rán còn miếng cuối cùng trong tay: “Ba lại gạt người, con không bao giờ bị ba lừa nữa... . Ba nói cho ba cắn một miếng sẽ ra hình con thỏ... Thỏ đâu! Vì sao chỉ còn lại có miếng cuối cùng! Ba gạt người! Ba gạt người!!”

Hướng Thần nhún vai chìa hai tay ra: “Aizz, sau này ba sẽ cố gắng luyện tập, kỹ thuật bây giờ không ra sao, con cần phải thông cảm chứ.”

Hướng Bắc Bắc hai mắt đầm lệ mông lung xoay người phớt lờ hẳn, Hướng Thần cười hì hì hai tiếng: “Con trai ngoan, chờ chúng ta có tiền, ba ba mua cho một xe bánh rán, không! Chúng ta mua đồ làm bánh rán, mỗi ngày làm cho con ăn!”

Hướng Bắc Bắc lau nước mắt khóc sụt sịt, nói: “Ba phải mau đi tìm chú An... Ba ba mau nhìn! Chú An đi ra rồi!”

Hướng Thần ngẩng phắt đầu nhìn qua, bên đường cái đối diện có một đôi nam nam xuất hiện dựa sát vào nhau! Bên cạnh An Triệt có một người nam nhân tựa như mèo đứng dựa vào, người cao xấp xỉ hẳn, trên người mặc một chiếc áo sơ mi hoa màu hồng phấn... .

Hướng Thần cúi đầu nhìn quần áo mình... Đụng hàng rồi... . Đương nhiên đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là hẳn cùng một chỗ với An Triệt! Tên gian thương kia còn cười với hẳn? Khoan, Hướng Thần để ý tới mạch suy nghĩ của mình... .

Đàn ông... Đàn ông bên cạnh An Triệt... Một người đàn ông bên cạnh một người đàn ông đồng tính luyện ái! Hết hết rồi, tiền sắp bay rồi... Vậy còn Bắc Bắc? Còn An thị? Còn cái ngày mình xoay mình làm chủ đâu!

Hướng Thần híp mắt đứng lên từ mặt đất, xoay chiếc mũ phớt trong tay, thoáng cái đội lên đầu... Tuy nhiên... . Lại lẹch... .

Nhưng đây cũng không phải trọng điểm! Trọng điểm là con mèo bên cạnh An Triệt!

Tình thế nghiêm trọng rồi, phải ngăn cản.

9. Chương 9: Chim Công Lòe Loẹt Pk Mèo Hoang Ba Tư

Hướng Thần dùng ngón tay gạt tóc trước mắt, một đôi mắt dài nhỏ nhướn về phía trước, một tay rút túi quần, thổi một nụ hôn gió cho An Triệt ở đường đối diện, sau đó từ từ đi qua, Hồ Dương đánh giá Hướng Thần đang chậm rãi đi tới, trong lòng thầm so sánh, cuối cùng cho ra một tổng kết là: bình hoa vỡ.

Hướng Thần đi tới cười ‘hey ~’ một cái với An Triệt, sau đó bắt đầu nhìn Hồ Dương từ trên xuống dưới: “Người yêu cũ?”

Hồ Dương bất mãn, tay túm An Triệt buông ra, nhướn mày tròng Hướng Thần: “Vậy cậu là tân hoan?”

Hương Thần một tay vân vê cằm suy nghĩ: “Có thể nói vậy, tôi là hiện tại cùng cậu là quá khứ, cậu nên đứng sang một bên, chỗ ấy là chỗ của tôi mới phải.”

Hồ Dương khinh thường một phen: “Cậu dựa vào cái gì nói chuyện với tôi thế, giữa tôi và An Triệt là chuyện cậu có thể can thiệp vào sao?”

“Can thiệp?” Ngón tay Hương Thần xẹt qua vành mũ phớt, sau đó gật gật đầu: “Về cái từ can thiệp này, cậu nên hiểu một chút, đó là từ chỉ hiện tại thì tiến tới thì nên xuất hiện, nhưng tôi không thể xuyên qua thời không chạy đến quá khứ can thiệp hai người, nếu như nói can thiệp thì phải là chỉ cậu đã can thiệp giữa tôi và An Triệt mới phải, làm bên thứ ba, cậu nên rõ lợi hại quan hệ của cậu, sự xuất hiện của cậu đã phá hủy hạnh phúc hài hòa của biết bao gia đình, nhưng... Tôi không phải oán phụ nơi khuê phòng, mèo hoang tiên sinh, xin hãy thu lại móng vuốt mang theo hồi ức của ngài, tự nhớ lại quá khứ mà thôi.”

Hồ Dương trừng bằng đôi mắt hoa đào to tròn, ngón tay run run chỉ vào Hương Thần: “Cậu cậu mới là bên thứ ba! Cậu nói ai là mèo hoang!! Cậu đúng là cái đồ bình hoa! Bên ngoài vàng ngọc bên trong thối rữa! Khái niệm không tư tưởng không phong độ không lý luận! Cậu có điểm nào tốt hơn tôi!? An Triệt coi trọng cậu đó là dầu y bị cửa kẹp! Bây giờ tôi đã về rồi! Cậu còn muốn ở lại bên cạnh y ư? Đừng có mơ! Nói cho cậu không có cửa đâu!” Sau đó quay đầu nhìn An Triệt: “Thân ái...” Nói còn chưa dứt lời, bởi vì bên cạnh không có một bóng người... .

Người đàn ông bị cửa kẹp đầu, đã sớm đi tới bên cạnh Hương Bắc Bắc xem đánh nhau.

Hồ Dương cười nhạt: “Thì ra là mang theo ‘giống’ tới, hèn chi thân ái lại coi trọng cậu.”

Hương Thần híp mắt cười đều: “Tôi có ‘giống’, cậu có không?”

Hồ Dương tức giận run lên, giơ nắm tay muốn vung qua, Hương Thần vuốt tóc đứng bất động tại chỗ: “Thế nào? Muốn đánh nhau?” Hồ Dương hừ lạnh một tiếng: “Tôi không làm chuyện mất phong độ như thế! Có ‘giống’ thì đi theo tôi!”

Bên bể phun nước ở giữa quảng trường, Hồ Dương chỉ vào chữ ‘Vũ’ thật to trên quảng trường: “Có ‘giống’ liều với tôi không?”

Hương Thần hừ nhẹ: “Được thôi.”

Bên cạnh quảng trường vừa vặn có một đám thiếu niên nhảy hiphop, Hồ Dương vừa ngoắc tay, một đám con trai choai choai đã ôm trang phục và đạo cụ trong tay chạy tới: “Thầy Hồ! Một mình đấu với hắn?”

Hồ Dương gật đầu: “Lấy toàn bộ CD tới đây, xem tôi cho hắn đo ván thế nào!”

Hương Thần vuốt tóc không phát biểu ý kiến, An Triệt ngồi trong quán nước giải khát ngoài trời ở quảng trường gọi một chén cà phê, Hương Bắc Bắc ngồi ở đối diện muốn một đồng kem ly, cầm muỗng khuấy đến bên mép An Triệt: “Chú An, chú đừng đưa cháu đi Mỹ... Cháu sẽ cố sức học tập, không bao giờ học theo ba ba nữa.”

An Triệt nhìn hai người đứng đối nhau bên kia quảng trường, miệng nhếch lên hỏi Hương Bắc Bắc: “Ba cháu biết khiêu vũ?”

Hương Bắc Bắc mím miệng suy nghĩ: “Ba cháu đã từng cửa rất nhiều cô.”

An Triệt hớp một ngụm cà phê, nghĩ câu trước câu sau không có quan hệ gì, hoàn toàn chả liên quan.

Chung quanh quảng trường có một vòng người, các thiếu niên nhảy hiphop trang bị hết mọi thứ xong, cười với Hồ Dương: “Thầy ơi! Xem thầy đó!” Sau đó lại nhìn Hương Thần khinh miệt: “Luật là thế này, dựa trên nền nhạc phân ra kiểu nhảy, sau đó thì nhảy thôi, tôi cũng sẽ không nể mặt đâu ha.”

Hai chân Hương Thần đi giày da màu trắng đứng tại chỗ giẫm hai cái, lại vỗ tay hai cái, sau đó cầm mũ phớt trên đầu xuống, một tay vung về phía Hồ Dương: “Tới nè.”

Hồ Dương tức giận mắt đục đỏ ngầu: đồ bình hoa chết tiệt! Lại dám coi mình là trâu!

Thiếu niên hiphop cúi đầu nhìn bìa mặt CD trong tay mình, rồi gân cổ nói với Hương Thần: “Tôi còn chưa để vào mà! Sao anh đã nhảy thế! Bước nhảy này không tính! Không cho anh nhìn lên bìa CD của tôi!”

Hương Thần buông tay, không có gì để nói: “Tùy các cậu.”

Xung quanh đã có một đám người vây xem náo nhiệt, Hương Thần có một tật xấu, đó là thích thể hiện, người càng nhiều càng tốt, điểm ấy rất chi là giống chim công, một tay cầm mũ phớt trên tay tung hứng, thỉnh thoảng còn hôn gió với vài cô bé xem náo nhiệt xung quanh, mắt chớp chớp như bị giật, còn làm không biết mệt, tiếng nhạc vừa vang lên, Hương Thần quay đầu nhìn Hồ Dương, Hồ Dương cũng về mặt khiêu khích, hai hàng lông mày sắp nhướn đến trên đỉnh đầu, Hương Thần đội mũ phớt lên đầu, một tay chống thắt lưng, tay kia giơ quá đỉnh đầu: “Tôi nhảy bước nữ.” Khúc nhạc nhảy chậm rãi vang lên trong khoảng không ở quảng trường, Hồ Dương không khỏi xoa mồ hôi trên mặt: đồ bình hoa chết tiệt, vậy mà lại nhìn bước nữ! Rõ ràng bước nữ thoát nhìn kỹ thuật cao một bậc! Một người nam nhân như cậu nhảy bước nữ gì chứ!

Nhưng nghĩ vẫn là nghĩ, Hồ Dương vẫn dùng ánh mắt chuyên nghiệp quan sát Hương Thần một cách tỉ mỉ: với nam nhân mà nói, thắt lưng này có hơi mềm quá mức, biên độ xoay người có hơi lớn quá chừng... Mẹ nó! Một tên đàn ông như hấn sao lại mềm thành vậy!

Bực với bước nhảy của mình, vung đầu liếc cho thiếu niên hiphop một ánh mắt, thiếu niên lập tức ấn đổi khúc nhảy, khúc nhảy vừa chuyển “Oh hô! Samba!” Khúc nhảy nóng bỏng vừa chuyển, Hương Thần cũng thay đổi bước nhảy theo, khéo môi nhếch nụ cười tà, chiếc mũ phớt trong tay đứng lúc thành đạo cụ, thì thoảng khiêu khích Hồ Dương một cái, lại liếc mắt đưa tình với mấy cô bé một chút, toàn bộ bầu không khí của quảng trường đều bị Hương Thần nâng đến đỉnh điểm, Hồ Dương nhảy cũng không kém, người ta dù sao cũng là xuất thân chuyên nghiệp, nhưng chính là không thể hiện như Hương Thần, một khúc nhảy xong thì thấy Hương Thần đang cướp ống kính khắp nơi... Tuy rằng ở đây không có ống kính... .

Khéo miệng thiếu niên hiphop giần giật: người này có thể nhảy như thế?! Nâng ngón tay lên đổi bài, nóng bỏng hấn thành thạo! Vậy đổi sang bài kiểu cao nhâ! Tiếng đàn violoncelle trầm thấp vang lên, Hương Thần nhe răng cười, túm lấy Hồ Dương: “Lần này tôi nhảy bước nam.” Xen với âm nhạc điệu waltz ưu nhã, Hương Thần cực kỳ thân sĩ đỡ thắt lưng Hồ Dương, khéo miệng hơi nhếch, tung người ra xa một cái, trong lúc tung lại xoay vào, cứ như vậy lặp lại không ngừng... Cuối cùng cúi người khom lưng, ẩn tình đưa tình nói: “Choáng không? Còn muốn bay không nào?”

Hồ Dương mơ mơ màng màng ổn định mắt lại, trọng lượng cả người đều do Hương Thần đỡ lấy, thiếu niên hiphop vừa nhìn biết chuyện không ổn, vội vàng đổi bài, Hương Thần bắt đắc dĩ rút vai, thế là tiếng ‘bình bịch’ vang lên.

“A!” Đầu Hồ Dương ngã cọc đất không nhẹ.

Hương Bắc Bắc vừa ăn kem ly vừa giải thích cho An Triệt: “Cái vừa rồi đó, ba ba nói muốn nhảy bước nữ, là bởi vì lần nọ, có một cô gái là cô giáo dạy múa, ba ba vì lôi kéo làm quen đặc biệt ghi danh đi học, lúc cháu tan học đi chờ ba, thấy cả phòng học chỉ có một mình ba là đàn ông... Còn cái điệu túm tới túm lui kia, là lần trước, ba ba của một chị rất có tiền, ba nói học cái này để chuyển hướng, chờ người choáng rồi có thể sỡ sàng... Chú An, choáng(1) với đậu hũ có thể nấu thành một nồi không??”

(1)nguyên văn là ‘vượng thái’, ‘thái’ là đồ ăn, món ăn, hai từ này hợp lại có nghĩa là hôn mê, choáng váng, nhưng mà Bắc Bắc thấy có từ ‘thái’ nên tưởng là một món gì đó mới hỏi thế.

10. Chương 10: Cái Đồ Nịnh Bợ, Hương Bắc Bắc

An Triệt đã từng thấy một mặt đường hoàng của Hương Thần, có phần kiêu ngạo, có hơi ngông cuồng, những đặc tính này nếu ở trên người người khác là khuyết điểm, nhưng theo ánh mắt của An tổng, những điểm này của bản thân Hương Thần lại vừa khéo, Hương Thần giỏi phô bày bản thân, nếu có càng nhiều người quan sát hấn, hấn sẽ phô tất cả những cọng lông đẹp nhất ra, để mọi người thưởng thức, mặc dù có chút yếu tiền, nhưng cũng thiện tâm vui mắt.

Tiếng nhạc trên khoảng sân rộng vẫn tiếp tục như trước, sau đó, Hương Thần đã túm lấy một cô bé vây xem để nhảy điệu Tăng-gô, khéo miệng hơi nhếch, đôi mắt liên tục chớp: “Có thời gian không? Anh mời ăn cơm.”

Cô bé mặt đỏ bừng: “Tôi... tôi...” ‘Tôi’ mãi cũng không nói được gì, Hương Thần rụt bả vai lại, tựa đầu dán bên tai cô bé, thổi luồng khí mờ ám: “Không sao, lát nhớ ghi điện thoại của anh, lúc nào cũng có thể tìm, anh có thời gian.”

Hồ Dương đứng lên từ mặt đất, vỗ bụi trên người kêu to: “Đồ chim công chết tiệt! Cậu không phải GAY, cần gì cứ bám An Triệt mãi thế!”

Hương Thần buông người trong tay ra, đi tới bên cạnh Hồ Dương: “Ai nói tôi không phải GAY?”

“Hừ, cậu ngay cả con cũng có rồi, hơn nữa ân cần với phụ nữ như thế! Sao lại có hứng thú với đàn ông?”

Hương Thần đúng là không phải GAY, ít nhất bây giờ không phải, lúc hắn mang theo Hương Bắc Bắc tiếp nhận đề nghị của An Triệt thì có giác ngộ biến thành GAY, thẳng nam bẻ cong không dễ dàng, có điều Hương Thần vì tiền luôn có thêm phẩm cách kiên nghị bất khuất, hướng chỉ hắn không giống người khác, hắn là tự nguyện bẻ cong, chỉ là còn chưa hành động mà thôi, quét tóc một cái, cười với Hồ Dương: “Tôi chính là vì An Triệt mới biến thành GAY, điểm ấy cậu không bằng tôi, tôi có thể vì một người đàn ông mà bẻ cong mình, cậu cũng không thể bởi một nữ nhân mà trở nên thẳng, bởi vì... . Cái của cậu đó đúng không nhỉ.”

Hồ Dương tức đến nổi mặt mũi trắng bệch, đang muốn tiến lên lý luận với Hương Thần, đã thấy An Triệt từ xa đi tới, Hương Thần cầm mũ xuống, lòng có hơi chột dạ, trên mặt An Triệt nhìn không ra vẻ gì, kéo tay Hương Thần, nói với Hồ Dương: “Tôi không nhìn lại quá khứ, điểm ấy cậu nên rõ hơn tôi, tạm biệt.”

Hồ Dương đứng ở tại chỗ vẻ mặt có phần đau khổ: “An Triệt! Anh không thể bởi vì cần một đứa con, mà ép buộc mình tiếp nhận ba của đứa bé chứ! Hắn không thương anh! Thậm chí cái tên đó là một thẳng nam!”

An Triệt kéo Hương Thần đi thẳng, đi mấy bước lại nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi có thứ hân yêu là được rồi.”

Hương Bắc Bắc miệng đầy kem đứng chờ tại chỗ, nhìn Hương Thần cúi đầu, còn chú An thì vẻ mặt nghiêm túc, thế là nhóc tung tăng chạy tới: “Ba ba... Chú An...”

Hương Thần thở dài ôm Hương Bắc Bắc lên, sau đó giương mắt nhìn An Triệt: “An tổng... Chuyện vừa rồi...”

“Không phải muốn từ bỏ hợp đồng sao?”

“Tôi...”

Hương Thần mím miệng suy nghĩ: “An tổng... Chuyện trước đó tôi thật có lỗi... Tôi thực sự không muốn để Bắc Bắc cách tôi xa như vậy... Hơn nữa nó quá nhỏ, cần phải có người thân bên cạnh... Có thể hay không... đưa tôi đi cùng đi!”

Đuôi mày An Triệt giãn giãn: đưa nó đi là vì tránh cậu!

“Ngày mai tới công ty phát tin, chuyện Bắc Bắc còn phải tính.”

Trở lại biệt thự, Hương Bắc Bắc cảm động lắm, ôm cửa phòng chơi game không buông tay: “Rốt cục đã trở về... . Không cần làm người đàn ông lang thang nữa!! Cũng không cần ăn bánh rán nữa!!”

Hương Thần cầm dao thái rau trong phòng bếp, đang tự hỏi vấn đề, về chuyện bẻ cong mình như thế nào... . Nhìn là biết An Triệt có ý với hắn, nếu như mình khiến An Triệt yêu mình nhiều hơn, vậy còn lo gì tiền nữa? Coi như là sau này Hương Bắc Bắc bắt hiểu đá phăng ông ba này đi, hắn cũng có thể bám theo danh hiệu người đàn ông của An Triệt để làm mưa làm gió cả đời... .

Đàn ông... GAY... .

“Aizzz...” Thở dài một hơi, tiếp tục thái rau, lúc Hương Bắc Bắc ôm Ultraman đi vào, Hương Thần đang than thở, thẳng bé liền nhướn lông mày: “Ba ba, ba làm sao vậy?”

“Bắc Bắc, con thích chú An không?”

Thằng bé cười toe: “Đương nhiên là thích ạ!”

“Con có muốn sống mãi thế này không? Có muốn làm con nhà giàu không?”

Hướng Bắc Bắc không quen nhìn ông ba rất hiếm khi nghiêm túc đến thế, ném Ultraman trong tay xuống, ôm chân Hướng Thần cọt cọt: “Ba ơi, ba không vui sao? Nếu như không thích... không thích...” Mắt to nhìn chằm chằm Ultraman trên mặt đất có chút không muốn, lại rướn cổ nhìn Hướng Thần, mím miệng nheo mày suy nghĩ một hồi: “Ba ơi, ba nếu không thích... Vậy chúng ta đi thôi... So với chú An... so với căn phòng này... con vẫn thích ba hơn...”

Hướng Thần cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà kiên nghị ấy, đột nhiên cả trái tim đều trở nên ảm áp, hắt ngòi xồm người xuống ôm thân thể nhỏ bé: “Bắc Bắc, cảm ơn con có thể tới thế giới này với ba.”

Hướng Bắc Bắc bịu môi như sắp khóc: “Ba ba đừng buồn... Bắc Bắc sẽ không rời khỏi ba đâu... Bắc Bắc đã nhận lời ông nội bà nội rồi.”

Hướng Thần kéo phăng Hướng Bắc Bắc ra: “Con nhận lời họ về việc gì?”

Thằng bé lau nước mắt đang chảy xuống, sụt sịt nói: “Bà nói, trông ba một bước cũng không rời, ở bên ngoài cửa bao nhiêu gái đều phải gọi điện về nói cho bà, nếu như để sót một chút thôi bà sẽ giết A Hoàng hầm canh, ba ơi, ba đi đâu cũng phải mang theo con, ô ô ô ô ô ô ô... Ba cửa bao nhiêu chị cũng phải nói với con... . Đại A Hoàng không thể ăn được... Con thích nó lắm... Ô ô ô ô... . Đại A Hoàng...”

Hướng Thần giặt một bên mắt: “Vậy con gọi ư?”

“Gọi chứ... Bà đều nhớ kỹ, còn nói ba nếu dám về nhà thì chặt đứt chân ba...”

Lắc đầu Hướng Bắc Bắc liên hồi, Hướng Thần kêu rên: “Sao tôi lại nuôi được một thằng chân chó thế này chứ!”

Lúc An Triệt về nhà, trên bàn đã bày đầy đồ ăn, Hướng Bắc Bắc chạy đi mở cửa, kéo tay An Triệt túm về phía phòng khách: “Ba ba làm rất nhiều món ăn.”

An Triệt nhướn mày: còn biết làm cơm?

Hướng Thần bưng một nồi canh đi ra, cười tủm tỉm nói với An Triệt: “An tổng, ngài đã về rồi.”

Ngày hôm nay, An Triệt thấy Hướng Thần không bình thường lắm, thừa dịp Hướng Thần vào phòng bếp, Hướng Bắc Bắc túm An Triệt xuống, An Triệt ngồi xồm xuống, thằng bé áp sát vào bên cạnh tai An Triệt, nhỏ giọng nói: “Ba ba bảo phải cho chú An cảm giác ảm áp, giống như nhà ấy.”

An Triệt nâng mắt nhìn phòng bếp, vừa nghĩ có cảm xúc, chợt nghe thằng bé còn nói: “Còn nói đây là thuốc mê cho chú An, đợi đến lúc nào đó thì đánh đòn cảnh cáo chú... Cháu sợ ba ba đánh nặng quá nên nói cho chú trước để chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa ăn phải ngồi bên cháu, cháu cần giúp chú!” An Triệt vuốt đầu thằng bé, khước miệng hơi giặt: vẫn là Bắc Bắc nghe lời, quả nhiên là đứa nhỏ y coi trọng.

Đang muốn ôm lấy đứa nhỏ nghe lời ấy, chỉ thấy Hướng Bắc Bắc cọt comple An Triệt làm nũng: “Chú An... Cháu thấy cháu đối tốt với chú như vậy... Chú đừng đưa cháu đi Mỹ...”

Đuôi mày An Triệt lại giặt: ngồi đấy mà chờ đi... Quả nhiên là cha con, ai cũng như nhau... .

11. Chương 11: Hành Trình Tới Khu Trò Chơi (thượng)

Cơm Hướng Thần làm giống như con người của hắn vậy, nhìn thì có tiêu chuẩn tốt đấy, thế nhưng mùi vị thực sự không dám khen tặng, An tổng cầm chiếc đũa ăn hai miếng cơm, không còn động nữa, Hướng Thần thì vẫn nhiệt tình bắt chuyện: “An tổng ăn nhiều một chút!”

An Triệt lạnh mặt nhìn bát, nếu có thể ăn sao hắn không ăn? Đột nhiên cảm thấy Hồ Dương hình dung rất đúng, bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rửa... .

Hướng Thần nhẹ nhàng liếc An Triệt, ngấm nửa ngày không biết nên nói thế nào, hướng hồ bản thân cũng không thể biểu hiện rõ ràng quá, tuy rằng An Triệt biết, nhưng bây giờ hắn cũng chỉ là có thiện cảm với mình, nếu như cứ vội vàng nhồi nhét, ấn tượng có thể sẽ suy giảm nhiều hay không? Vậy... trước cứ để y

cảm thấy mình gần trong gang tấc nhưng xa tận chân trời? Cảm tình hư vô mờ mịt, người như gần như xa! Đợi đến khi y rơi vào thâm cốc, mình lại tiến tới!! Chắc chắn, cái kế hoạch này hoàn mỹ ghê ha... .

An Triệt nhìn chằm chằm vào cái người cầm bát cười gian ngồi đối diện, đột nhiên cảm thấy đằng sau có hơi lạnh: hẳn sẽ không nghĩ ra cái ý tổn hại gì muốn dùng lên người mình chứ... .

“An tổng, ngày mai có thể không đi công ty báo tin trước không...”

“Sao?”

Hướng Thần có chút bất đắc dĩ nhìn Hướng Bắc Bắc một bên: “Bắc Bắc khóc nháo muốn đi công viên trò chơi, tôi cũng đã lâu không đi với nó, sau này tôi đi làm nó đi học thì càng không có thời gian, anh biết tôi chỉ có mình Bắc Bắc là con trai, nghe thấy nó khóc thì lòng cũng đau lắm...”

Hướng Bắc Bắc đang nhét đùi gà vào miệng, nghe thấy Hướng Thần nói thì cực kỳ bất mãn lớn tiếng phản bác: “Con không nói! Ba gạt người!”

Hướng Thần lé mắt, nghiêng răng: “Ba muốn mang con đi khu trò chơi!”

Đùi gà của Hướng Bắc Bắc rơi xuống bàn, quay phắt đầu lại nhìn An Triệt: “Chú An... Cháu khóc đến mức giọng cũng khàn đi nè, chú để cháu với ba đi đi...”

Khóe mắt An Triệt hơi giật, sao lại có loại cảm giác như dẫn sói vào nhà thế này.

Khí trời sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, trên bầu trời có những đám mây trôi lững lờ, không phải ngày nghỉ lễ lại càng không phải ngày chủ nhật.

An Triệt cảm thấy bản thân không ngồi ở văn phòng xử lý văn kiện, mà đứng ở cổng công viên trò chơi là một chuyện rất quý dị, Hướng Thần mua ba tấm vé vào cửa, trên đầu đội một chiếc mũ dành cho chú hề rất là hài hước: “Đi chơi thích hợp để thả lỏng thể xác và tinh thần, An tổng đã bao lâu không tới khu trò chơi rồi?”

An Triệt nhìn mình cả người là quần áo ngày thường, cùng với chiếc mũ hề trên tay... Y có thể nói là, kỳ thực y chưa từng tới không?

Hướng Bắc Bắc liếm kem, túm An Triệt đi vào trong: “Cháu muốn chơi trò Vân Tiêu Phi Xa(Roller coaster)! Cháu muốn nhảy Bungee! Cháu muốn vào nhà ma! Cháu muốn lên thuyền hải tặc!”

Khi Hướng Bắc Bắc ngồi ở ngựa gỗ xoay tròn, đầu óc choáng váng xoay vòng vòng, cuối cùng cũng dẫu môi khốc lên: “Không phải ba nói mang con đi chơi sao!! Vì sao lại để con ở đây! Ba ba xấu để con xuống mau!!”

Hướng Thần thở dài móc hai trăm đồng từ trong túi của An Triệt ra đưa cho bảo vệ trước mắt: “Thằng bé này mắc bệnh suyễn với sợ độ cao, không thể chơi trò gì kích thích cả, số tiền này tôi cho anh, lát anh mang nó đi chơi Bun bun gì đó đi, tôi với vị tiên sinh này còn có việc phải làm, không thể mang trẻ con theo, hi vọng anh...”

Người bảo vệ nhận lấy hai trăm đồng nhìn chằm chằm vào Hướng Thần, vẻ mặt sùng bái, nói: “Các anh có phải cảnh sát không? Có phải có nhiệm vụ đặc biệt gì không!”

Hướng Thần chớp chớp mắt, sau đó trình trọng nắm tay người bảo vệ như có chuyện gì quan trọng nắm vậy: “Kỳ thực... .Tôi là cảnh sát nằm vùng.”

Bảo vệ lập tức nghiêm nghị tôn kính, làm một dáng đoan đoan chính chính đứng kiêu chào theo nghi thức quân đội: “Xin hãy yên tâm! Tôi sẽ bảo vệ tốt con tin cho ngài!”

Vẻ mặt Hướng Thần nhịn cười như bị nội thương, túm An Triệt chạy sang một bên: “Đã xem qua nhiều cảnh về cảnh sát và tội phạm ở Hương Cảng rồi!” (cho nên mới có kinh nghiệm lừa người ta hử =, =)

An Triệt cau mày: “Vì sao không mang theo Bắc Bắc?”

“Mang nó theo làm chi? Làm bóng đèn à, gây trở ngại chúng ta hẹn hò.”

“Hẹn hò?”

“Bước đầu tiên bồi dưỡng tình cảm, phải bắt đầu từ công viên trò chơi!”

Đuôi mày An tổng giãn giãn: “Lúc nào tôi nói muốn bồi dưỡng tình cảm với cậu?”

Hướng Thần híp mắt cười: “Anh thì chưa nói, nhưng tôi nhìn ra rồi ^.^” Túm tay An Triệt tự chủ trương đi về phía trước: “Đi chỗ nào nhỉ... Chỗ nào chỗ nào... A, nhà ma! Chỗ ấy dễ xảy ra chuyện!”

Lúc đứng ở lối vào nhà ma, Hướng Thần cực kỳ nghiêm túc nói với An tổng: “Có thứ gì đáng sợ anh nhớ phải bảo vệ tôi đó, thấy thứ gì đáng ghét nhớ phải che mắt tôi lại, còn có... Tôi không nói giỡn đâu, tôi sợ ma thật đó.”

“Sợ sao cậu còn vào?”

“Trên TV bảo thế, chỗ này dễ xảy ra chuyện...”

Sự việc đúng là sẽ xảy ra, chẳng qua không giống như Hướng Thần nghĩ thôi, lúc hấn sợ An Triệt có thể ôm hấn, lúc hấn sợ An Triệt có thể thâm tình hôn trán hấn và nhẹ nhàng nói: không sao cả, đó là đồ giả thôi... .

Nếu như còn cho Hướng Thần một cơ hội chọn lựa... Đánh chết hấn cũng không chọn vào nhà ma!

Trong nhà ma âm trầm có hai người đàn ông chen chúc, An tổng không có vẻ mặt trấn định tự nhiên như bình thường mà là tái nhợt, còn Hướng Thần bỏ vẻ mặt cột nhà đi và thay vào đó nước mắt cũng sắp tràn khỏi mi... .

“Anh... Anh sợ ma!”

“Tôi chưa từng nói tôi không sợ mà...”

“Vậy sao còn vào, lại còn vẻ mặt trấn định tự nhiên! Anh có biết anh như vậy rất dễ khiến người ta sinh ra ảo giác anh không sợ gì hay sao!”

“Đó là thói quen của tôi có được không! Tôi cũng đâu phải thần! Tôi cũng có thứ để sợ không được chắc!”

Hướng Thần vỗ gáy ngồi dưới đất: “Người đã ba mươi tuổi rồi! Còn không biết đó là giả! Đúng là lừa người ta!”

An Triệt phản bác: “Còn cậu? Biết rõ đó là giả mà còn bị dọa thành thế kia!”

Từ xa xa có một con quỷ không đầu bay phần phật tới, tóc gáy toàn thân Hướng Thần thoáng cái dựng thẳng lên, An Triệt mau chóng nhắm mắt lại tiến hành điều chỉnh tâm lý: “Đó là giả, đó là giả đó là giả... .”

Lúc quỷ không đầu bay tới, Hướng Thần đang ở bên ngoài, đang muốn quát to một tiếng, chợt nghe thấy tiếng quỷ yếu ớt nói: “Hai vị tiên sinh... Xin đừng ngồi ở cửa phòng đổi trang phục... Cứ nhìn chúng tôi ra vào vào như vậy thì còn có lạc thú gì chứ...”

Hai người trên mặt đất vốn không không nghe ra người ta đang nói gì, cứ sợ hãi nhìn nhân viên công tác từ tốn vươn đầu khỏi bộ quần áo, Hướng Thần rốt cục hô ra: “Hơ, thì ra là có đầu!!!” (==)~~)

Nhân viên công tác mặt =|||: “Hai vị tiên sinh... Có cần tôi đưa hai người ra ngoài không?”

An Triệt vội vàng đứng lên, cầm tay nhân viên công tác lắc thiết mạnh: “Cảm ơn lắm!”

Ra khỏi nhà ma, Hướng Thần gục người trên hàng rào bảo vệ ở một bên, An Triệt đi tới một bên mua hai bình nước: “Cái thứ này không thể tích cực quá, tin cũng được không tin cũng không sao.”

Mắt Hướng Thần trợn trắng: “Vậy sao anh còn sợ...”

An tổng rút vai rất vô tội: “Bởi vì tôi tin.”

“Nào có đại nam nhân nào tin cái thứ này chứ!!”

“Cậu cũng không tin sao? Lẽ nào... Cậu không phải nam nhân?”

“...” Không phản bác được, hấn cũng tin, ai cũng không thể mạnh hơn ai... .

Đằng sau có tiếng trẻ con non nớt truyền tới, Hường Bắc Bắc đang giang hai tay như một vị thánh cười ha ha lên: “Vui ghê nha, trên mặt di quỷ đều là sốt cà chua!!” (tội, bố thế, mẹ thì chưa biết, nhưng cũng bị bệnh, mà sao để được thăng con thế này = =)

Hường Thần quay phắt đầu lại, thấy chú bảo vệ vừa rồi mặt tái nhợt ngồi dưới đất, Hường Bắc Bắc cầm một cái đầu quỷ trên tay lắc qua lắc lại, Hường Thần run run túm An Triệt chạy về phía trước: “Rời xa cái thằng nịnh bợ kia! Cẩn thận lát nó móc ra thứ càng đáng sợ hơn nữa!”

12. Chương 12: Hành Trình Tới Khu Trò Chơi (hạ)

Túm An Triệt đứng ở phía dưới thuyền hải tặc: “Say tàu hông?”

An Triệt không nói chuyện, Hường Thần nghĩ chắc là anh ta bị choáng, người không say xe thì chắc cũng không say tàu, cơ mà...

“Tôi bị chóng mặt, đợi tới lúc trên thuyền rồi, lúc tôi choáng anh phải cố sức cố định đầu tôi vào ngực của anh để tôi giữ vững cân bằng, à, còn nữa, An tổng... Tôi không nói giỡn đâu, tôi thực sự bị say tàu đấy.”

An Triệt ngẩng đầu nhìn chiếc thuyền gỗ to đùng được trang trí quá là rực rỡ, trên đầu thuyền có có một tấm ván đạo từ cướp biển vùng Ca-ri-bê, còn chưa nói được gì đã bị Hường Thần túm tới, thuyền bắt đầu lắc, Hường Thần cúi đầu vào lòng An tổng, tư thế cứng ngắc, An Triệt vẻ mặt tái nhợt: “Tôi... cũng chóng mặt.”

Khi du khách đứng ở trên thuyền bởi vì kích thích quá mà thét chói tai, hai đại nam nhân say tàu đã ôm cột thuyền ngồi trên boong tàu, dạ dày Hường Thần liên tục ọc ọc ọc ọc, đầu quay mòng mòng: “An... An tổng... Tôi muốn nôn...”

An Triệt ôm đầu im lặng, thực tế thì y càng muốn nôn!

Thuyền lắc được vài vòng rốt cục đã ngừng lại, đám du khách còn chưa thoát khỏi cảm giác hưng phấn, chỉ thấy hai người nam nhân chạy như bay ra ngoài, sau đó đứng ở bên thừng rác ọe như điên, Hường Thần kéo An tổng ngồi trên ghế đá, miệng đầy vị buồn nôn, đang muốn đứng dậy mua nước, đã thấy Hường Bắc Bắc kéo chú bảo vệ chạy tới, trong tay còn cầm hai chai nước, ném nước cho Hường Thần, lại nhìn sang An Triệt: “Thật vô dụng... Chú bảo vệ ơi, chúng ta đi chơi Vân Tiêu Phi Xa (Roller coaster) đi!”

Chú bảo an vẻ mặt tái nhợt còn kinh hơn cả bọn Hường Thần: “Sir ơi, cứu cứu cứu tôi đi! Cậu bé này còn đáng sợ hơn cả phần tử khủng bố! Sir ơi sir ơi!!” (=)]~~)

An Triệt uống ngụm nước rồi ngửa đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, Hường Thần quay đầu nhìn y: “Lúc lên thuyền sao anh không nói anh bị say tàu?”

An tổng thở dài: “Tôi tưởng chiếc thuyền trẻ con lèo lẹt ấy không có sức chiến đấu gì.”

“Anh tưởng? Anh chưa chơi thuyền hải tặc sao?”

An Triệt trợn mắt: “Tôi chưa tới khu vui chơi bao giờ cả.”

Hường Thần bĩu môi, khó chịu nói: “Đúng là đồ nhà giàu, sao có thể tới chỗ dành cho dân chúng chúng tôi chơi được.”

“Ai cả đời làm kẻ có tiền? Tôi không có tiền như vậy, khi còn bé cùng trải qua khốn khó với cha mẹ, không phải không muốn chơi, là không có tiền chơi, sau này có tiền rồi thì lại muốn đến trường lại cùng cha mẹ kiếm tiền, đợi đến khi tất cả đã trở nên yên ổn cũng đã hai mươi mấy năm trôi qua rồi, ả còn chạy tới chỗ này chơi nữa.”

Hường Thần kinh ngạc: “Anh không phải nhị thế tử(= cậu ấm) sao?”

“Tôi có được coi là thế tử sao? Cậu đã từng gặp qua nhị thế tử nào anh minh như thế chưa?” An Triệt nhún mày: “An thị thành lập được hơn ba chục năm, hai mươi năm trước vốn không thể coi là xí nghiệp, thời gian đó cha mẹ quanh năm nợ tiền, tiền kiếm được còn chưa cầm nóng tay đã phải trả đi, sau đó cứ lặp đi

lập lại không ngừng, chân chính ổn định thực sự là lúc tôi tốt nghiệp xong, mà An thì đạt được tình trạng bây giờ cậu cho rằng là do một nhị thể tổ có thể gây dựng được sao?”

Hướng Thần hí híp mắt cười: “An tổng anh minh!”

An Triệt nhìn từ trên xuống dưới Hướng Thần: “Cậu nên cảm thấy may mắn, nếu như không có Bắc Bắc, lấy năng lực của cậu vốn chẳng vào được tổng công ty.”

“Vậy tôi đây có được coi là tặng lễ vật đi cửa sau không?”

“Có.”

Hướng Thần thở dài: “Vậy lễ này đưa cũng lớn quá... Ngay cả con trai cũng mang theo...”

“Tôi chưa nói muốn cậu...” An Triệt cầm chai đứng dậy đi về phía trước: “Ba mươi năm sau cậu đã tự do rồi.”

Hướng Thần theo sát phía sau: “Tôi không cần tự do! Cả đời tôi theo anh! Theo anh có tiền... Xù! Theo anh có thịt ăn!”

An Triệt dừng lại, đầu Hướng Thần chui tọt vào trong ngực An tổng, người sau khước mắt nhướn lên: “Cả đời? Đời nói trước gì cả.”

Dưới bánh xe đu quay cao chọc trời, Hướng Thần ngược nhìn bầu trời cao xa: “Nghe nói, khi bánh xe đu quay xoay đến chỗ cao nhất, người ở bên trong sẽ đạt được hạnh phúc... Còn nghe nói...” Lấy di động ra nhìn một cái... Hết lưu lượng rồi... .

Ngẩng đầu nhìn An Triệt: “Di động đâu, cho tôi mượn.” An Triệt lấy điện thoại ra, Hướng Thần lục lục: “À... Còn nghe nói khi quay tới chỗ cao nhất, sau khi hôn đối phương là có thể vĩnh viễn bên nhau, được rồi, chúng ta lên đi.” Cầm di động ném cho An Triệt, sau đó túm tay người nọ đi về phía trước, An tổng cúi đầu, trên màn hình di động có mấy chữ to đùng “Ai biết truyền thuyết về bánh xe đu quay?”

Ngồi trong khoang xe, Hướng Thần ghé người vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Rất tốt, có cảm giác bao quát mọi thứ.”

An Triệt ngồi im lìm tại chỗ, Hướng Thần thì ân cần đi tới kéo tay An tổng: “Bên ngoài phong cảnh đẹp lắm, ánh nắng cũng vừa phải, anh đi nhìn thử đi.”

An tổng bất động, khước miệng cứng ngắc mở ra: “Mặt trời có gì mà đẹp...”

Hướng Thần vò đầu bứt tai, người này đúng là chán ngắt! Đây là tương tác đấy! Tương tác đấy! Thế là hần dưng sức túm An tổng lên, kéo đến bên cửa sổ, An Triệt nhoáng một cái, khuôn mặt vừa khôi phục chút huyết sắc lại trở nên tái nhợt, Hướng Thần dè chừng nhìn An Triệt: “Anh... Anh đừng nói với tôi...”

“Tôi... Sợ cao.” Vừa dứt lời, người đã ngã thẳng băng vào lòng Hướng Thần, hôn mê bất tỉnh.

Hành trình tới khu trò chơi, thu hoạch duy nhất nhận được chính là biết được một đồng nghiệp không muốn ai biết của An Triệt... .

Hướng Bắc Bắc giấu đầu quỳ ở trong chiếc cặp sách nhỏ xinh mang về nhà, lại thừa dịp lúc hai người lớn không ở trong phòng, giấu đầu quỳ vào ổ chăn trong phòng ngủ, sau đó bùm miệng trốn vào tủ quần áo: “Ai bảo không mang con đi chơi cùng! Hừ chết hai người!”

Hướng Thần tắm xong vào phòng, ngồi ở trên giường chờ người nhìn trần nhà, An Triệt đang xử lý văn kiện trong phòng sách, nhìn Hướng Thần ngồi bất động ở giường: “Sao còn chưa ngủ?”

Hướng Thần ngẩng đầu: “Hay là, hòa hợp thân thể trước rồi hẵng hòa hợp tâm hồn?”

An Triệt buông quyển sách trên tay, đi tới bên kia: “Cậu cũng đâu có yêu tôi, trình tự tuần tự có thay đổi, tôi sẽ không thích ứng được.”

Hướng Thần bĩu môi: “Tôi không tin anh có lễ tiết như vậy, lại hướng chỉ đàn ông lên giường với anh, đều là người yêu anh?”

“Đương nhiên?”

“Vậy anh yêu bọn họ không?”

“Tạm thời thì không.”

Hương Thần thở dài một hơi chui vào ổ chăn: “Cách mạng đây... Hừm? Thứ gì vậy?” Đưa tay vào sờ soạng một hồi, có lông xù, An Triệt quay đầu: “Làm sao vậy?”

Hương Thần vươn tay ra khỏi ổ chăn, thuận tiện mang theo một thứ, con mắt An Triệt thoáng cái trừng lớn, cả người cứng ngắc đứng bên giường...

“A!!!!!!!!!!!!!!” Nhảy dựng lên ném bay cái đầu quỷ trong tay ra, Hương Thần lên đến bên cạnh An Triệt: “Mẹ ơi... Nha... Cái thứ này sao lại có ở nhà.”

Cửa tủ quần áo bị đẩy ra, Hương Bắc Bắc bùm miệng cười khanh khách: “Con đi ngủ đây... Ba ba, chú An, chúc ngủ ngon.” Sau đó tung tăng chạy tới cửa, cười hì hì tắt đèn phòng đi: “Con giúp hai người tắt đèn nhé.”

Ánh đèn yếu ớt ở đầu giường chiếu vào cái đầu quỷ trên mặt đất, Hương Thần nhìn chăm chăm vào An Triệt mặt còn kém hơn cả mình, méu máo xông ra cửa: “Bắc Bắc... Ba ba ngủ với con!!”

13. Chương 13: Đánh Vào Nội Bộ...

Lúc cô giáo Phương gọi điện tới, Hương Bắc Bắc đang nhào người nằm ngủ ngon lành trong lòng An Triệt, Hương Thần ôm gối lòng khó chịu: thằng bé này đúng là đồ nịnh bợ. Chợt có tiếng điện thoại, hần nhận cuộc gọi còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy một cơn hỗn hển: “Hương tiên sinh, bé Hương Bắc Bắc đã ba ngày không đi học rồi, tôi là một cô giáo, tôi cần một lời giải thích, đứa bé nhỏ như vậy đã trốn học thì đúng là một hiện tượng xấu, làm cha mẹ anh phải có trách nhiệm với con của anh...” (ko thích nổi cô giáo này, dù là đúng trách nhiệm đấy, nhưng giọng nghe trịch thượng quá)

Hương Thần xoa mắt: “A... là cô Phương đấy à... Bắc Bắc không trốn học đâu, là tôi bảo...”

“Cái gì?!” Hương Thần còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng hét lạnh lạnh như muốn phá màng tai của cô giáo Phương: “Hương tiên sinh! Anh quá vô trách nhiệm rồi đó! Lại dám mang theo con trốn học!! Tôi... Tôi tôi thực sự không thể nào hiểu được lòng dạ của một người cha như anh! Thái độ giáo dục như vậy của anh sẽ làm một đứa bé đi lầm đường lạc lối đấy!”

“Cô... Cô giáo Phương...”

“Nếu như ngày hôm nay tôi không nhìn thấy Hương Bắc Bắc! Vậy thì xin lỗi Hương tiên sinh, lớp A sau này cũng sẽ không cần học sinh này nữa! Bây giờ là tròn 8 giờ! Xin hãy đưa người tới trước khi đóng cửa trường! Quá hạn không chờ!”

Hương Thần bị chấn động khiến màng tai sinh đau, hần nhảy lên chiếc giường con của Hương Bắc Bắc, đứng ở trên đó nhìn xuống hai người giả cha con đang ngủ ngon lành gập không phát ra được, nhắc chân đạp hai cái lên cái mông mềm của Hương Bắc Bắc: “Đứng lên! Cô giáo Phương bảo con tới trường.”

Hương Bắc Bắc xoa con mắt, cái đầu cọ cọ trong ngực An Triệt: “Con không muốn tới trường...”

Hương Thần híp mắt chống thất lưng: “Con nói gì cơ? Tuổi còn nhỏ thế mà không muốn tới trường! Sau này muốn đi nhật đồng nát sao!! Mau đứng lên!”

Hương Bắc Bắc lại chui sâu vào lòng An Triệt: “Con muốn tới khu trò chơi làm bảo vệ...”

Hương Thần tức giận, duỗi chân đá lên mông Hương Bắc Bắc lại thêm hai đạp nữa: “Đứng lên! Thằng nhóc không tiền đồ!”

An Triệt nằm ở một bên mở mắt ra, nhìn Hương Thần đôi chút, lại quay đầu nhìn đồng hồ báo thức kiểu hoạt hình trên tủ đầu giường, trên mặt không có biểu cảm gì: “Bây giờ là tám giờ, nếu như bỏ lỡ thời gian phỏng vấn ở bộ nhân sự, tôi không có biện pháp đảm bảo cậu có thể vào tổng công ty đâu đấy.”

Hương Thần cười tủm tỉm vẻ mặt thả lỏng: “Tôi không phải đi cửa sau sao... Hơn nữa anh là tổng giám đốc, tôi sẽ vào không được sao?”

An Triệt nhắm mắt lại tiếp tục ôm Hường Bắc Bắc ngủ: “Lẽ của cậu tôi chỉ thu được một nửa.”

Hường Thần trừng mắt: “Là anh nói không cần tôi!”

“Đó cũng là vấn đề của cậu, tôi muốn một bộ thi thể không dùng được gì sao.”

Hường Thần rất muốn lớn tiếng phản bác, nhưng lại không có sức để phản lại, hắn biết An Triệt muốn cái gì, nhưng bây giờ hắn xác thực không có biện pháp cho, sau này cho được hay không, hắn cũng không chắc nữa, bất đắc dĩ bĩu môi: “Anh còn không đi làm, tôi gấp cái gì.”

“Tôi là tổng giám đốc.”

“...”

“Thời gian đi làm của tổng công ty và các chi nhánh vẫn như nhau, tôi sẽ không lái xe mang cậu đi cùng, mà con đường từ nhà tới công ty cũng không gần, hi vọng cậu không bị muộn.”

Khóe mắt Hường Thần bắt giắc co rúm: “Tôi còn phải đưa Hường Bắc Bắc...”

“Tôi có thể giúp cậu đưa.”

Nhìn lướt qua thời gian trên đồng hồ, Hường Thần thoáng cái nhảy bực xuống giường, với mấy bước đả lùi ra ngoài, trong miệng thầm tính thời gian: “Từ chỗ này đến khu phố trung tâm... Mẹ ôi, bốn mươi phút mình sao có thể tới được chứ!!!”

Nghe tiếng ầm ầm bên ngoài đã quay lại yên tĩnh, An Triệt ngáp một cái, y cũng phải đi làm rồi, Hường Bắc Bắc còn ngủ say, An Triệt thấy không cần đánh thức, tự mặc quần áo, rồi cuộn thành búp bê vào trong chăn, lại cầm lấy quần áo giày dép, trực tiếp bỏ vào trong xe, cô giáo Phương đứng ở cổng trường liên tục nhìn giờ, sắc mặt đen như than: “Giờ còn chưa đưa tới! Đúng là vô trách nhiệm!!”

Một tiếng dừng xe chói lói như muốn vỡ màng tai, cô Phương trừng mắt trước thân xe đen bóng, còn chưa phản ứng lại, trong lòng đã bị nhét một thứ... Tiếp đó là cặp sách quần áo còn có giày...

“Này...”

An Triệt đem đồ đạc ném vào trong lòng cô giáo rồi xoay người đi tới trước xe: “Bắc Bắc tôi đã đưa tới rồi, hi vọng cô không nên đánh thức nó.”

Cô Phương tức giận: “Anh đây là thái độ gì hở!! Thành búp bê tới đi học chứ không phải để ngủ!!!”

An Triệt nhướn mày: “Cô không thể cướp đoạt quyền lợi ngủ của một đứa bé.”

“Muốn ngủ về nhà mà ngủ.”

“Là cô bảo đưa tới là được.”

“Anh Anh... Anh không thể nói lý!!”

“Ngại quá, tôi phải đi làm rồi.”

Nhìn đuôi xe dần dần đi xa, cô giáo Phương cảm thấy bất lực, Hường Bắc Bắc đã sớm tỉnh, híp mắt nhìn lên nửa ngày, thấy cô giáo còn muốn cúi đầu, lại nhanh chóng nhắm mắt lại, tay túm lấy quần áo cô Phương, trong miệng tự phát ra tiếng nói mê nhỏ nhẹ: “Con thích cô Phương nhất... Con thích lớp A nhất...”

Cô Phương nhìn đứa bé trong lòng, đột nhiên có một cảm giác trước nay chưa từng có tự nhiên sinh ra, cô phải cứu vớt đứa nhỏ này!

Lúc Hường Thần chạy tới cửa An Thị vừa đúng chín giờ, ngửa đầu nhìn tòa nhà cao hơn mười tầng, Hường Thần cười ngây ngô: “Qua mấy chục năm nữa là của con mình rồi!”

Cầm sơ yếu lý lịch tìm tới bộ phận nhân sự, người phỏng vấn là một ông hói đầu tai to mặt lớn, Hường Thần có loại suy nghĩ giận dữ hời trời xanh, vì sao những người ngồi ở vị trí lãnh đạo đều là dạng này! Người tuần tú lịch sự như hắn lại phải lưu lạc đến mức bán con mà sống...

Hói đầu nhìn Hường Thần từ trên xuống dưới: “Cậu muốn thử chức vị gì?” Người sau không hề nghĩ ngợi, đã thốt lên lời: “Thư ký tổng giám đốc.”

“Cậu?” Hói đầu lại cúi đầu nhìn sơ yếu lý lịch: “Cậu, một người học bảo vệ môi trường làm thư ký tổng giám đốc ư?”

Hương Thần vén tóc trên trán: “Không phải học cái gì thì nhất định làm cái đó... Tôi rất tự tin với công việc ấy, lấy kinh nghiệm làm việc nhiều năm ở An thị, cùng với sự hiểu biết về An tổng...”

Quản lý hói đầu vút sơ yếu lý lịch lên mặt bàn: “Bằng cấp chính quy, bảo vệ môi trường, nếu cậu muốn làm công việc ở An thị, được thôi, tới bộ phận vệ sinh đi, không thì xin mời đi cho.”

Hương Thần vuốt tóc, nhếch miệng cười, nâng tay nhìn giờ, còn cố ý xắn áo lên, để cả khối lộ ra, một khối màu vàng óng ánh, lóe vào mắt quản lý hói đầu, chiếc đồng hồ này... Sao quen mắt vậy nhỉ?

Hương Thần cúi đầu như tiếc nuối, lại lấy di động từ trong túi ra, về tiếc nuối nhìn màn hình di động: “Thân ái à, em lại bị ghét bỏ rồi... Em biết anh không xứng với anh, em vẫn là về nhà thôi...” Đứng dậy cúi người cung kính: “Cảm ơn ngài lắm.”

Đi tới bên cạnh quản lý hói đầu, không cẩn thận một cái đã đánh rơi di động trên mặt đất, mà Hương Thần lại tựa như không nghe thấy, quản lý hói đầu ngòm xồm nhặt lên, thấy hình ảnh trên màn hình thì sửng sốt, vội vàng đứng lên gọi Hương Thần lại: “Hương tiên sinh, di động của cậu... Còn có chuyện công việc, chúng ta từ từ bàn lại.”

14. Chương 14: Hồ Dương Là Một Người Đàn Ông Tốt

An Triệt đang xử lý tài liệu trong tay, một tay nâng lên cầm cái cốc trước mặt, hừm, trống không, lông mày hơi nhíu lại, ấn đường đây nội tuyến: “Suzanne, lấy tài liệu cho hội nghị buổi chiều vào đây, rót cho tôi một cốc cà phê nóng nữa.”

Không tới mấy phút, một cốc cà phê nóng hổi được bưng tới bàn, An Triệt không ngẩng đầu: “Tài liệu đâu.”

“Tôi không biết để chỗ nào...”

Động tác trong tay An Triệt khựng lại, sau đó cau mày ngẩng đầu: “Sao cậu lại ở đây?”

Hương Thần nhếch miệng cười: “À, tôi quên nói với An tổng... Tôi đã phỏng vấn thành công rồi... Chúc vị chính là thư ký của anh...”

An Triệt bưng cốc cà phê lên hớp một ngụm: “Tôi nên suy xét về việc khai trừ giám khảo bộ phận nhân sự.”

“An tổng, tôi có thực lực.”

“Hi vọng tôi có thể nhanh chóng phát hiện.”

Cả buổi sáng ngoại trừ bưng cốc cà phê thì Hương Thần chưa làm một việc gì, hắn chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ của An Triệt lúc làm việc, hắn không biết dùng từ gì để diễn tả, những từ ngữ để hình dung hay khích lệ nam nhân hắn không thành thạo cho lắm, dáng vẻ này của An Triệt hắn nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung. Hắn mỉm cười ngồi ở tiệm cà phê dưới tòa nhà, phát hiện ra ưu điểm của An Triệt, ngoại trừ có tiền, hắn còn phát hiện ưu điểm của bản thân An Triệt, nghiêm túc... nam nhân nghiêm túc là quyền rũ nhất! Đây là một hiện tượng tốt, là bắt đầu tốt đẹp để hai người yêu nhau và hiểu nhau.

Lúc Hồ Dương đi vào thì đã thấy Hương Thần đang cười ngu ngơ một mình, nói trắng ra Hồ Dương chẳng thích tên này tạo nào, không chỉ thái độ làm người của hắn, mà còn vì An Triệt nữa.

Tân hoan của An Triệt... Một tên tân hoan mang theo con trai và thích phụ nữ.

Hồ Dương nhắc cao bước chân đi tới trước mặt Hương Thần: “Tôi có thể ngồi đây chứ?”

Hương Thần ngẩng đầu: “Mèo hoang?”

Trán Hồ Dương nổi gân xanh, hắn cố sức kìm nén xung động muốn đấm cho tên kia một cái, cắn răng tự giới thiệu: “Tôi là Hồ Dương.”

Hương Thần nhìn chỗ ngồi vẫn trống ở đối diện rồi tiếp tục uống cà phê, Hồ Dương lý sự: “Tôi có thể ngồi xuống không?!” (anh lịch sự quá, ngồi đê, ngồi đê)

Hương Thần chớp mắt cười: “Không thể.”

“Cậu!” Hấn cũng không ngại Hương Thần có đồng ý hay không, đặt mông xuống chỗ ngồi ấy: “Chim công, tôi muốn nói chuyện với cậu.” (ko phải đang nói đó sao)

Hương Thần hơi rụt vai lại: “Cho cậu nửa giờ, tôi còn phải đi làm.”

“Cậu làm việc ở An thị?”

“À... Nhân viên nhỏ thôi, thư ký tổng giám đốc.”

Hồ Dương vỗ bẹn một cái lên mặt bàn: “Tôi không hỏi cậu chức vị gì! Chim công chết tiệt! Cậu khoe gì chứ!! Khoan đã... Thư ký... tổng giám đốc?”

“Ừa.”

Hồ Dương giật sững người, biểu cảm dần dần trở nên trầm lắng: “Y... yêu người sao...”

Hương Thần hớp một ngụm cà phê, lắc đầu: “Không có.”

“Vậy... sao cậu lại làm việc ở An thị? An Triệt chưa bao giờ để tình nhân của mình vào làm việc ở An thị... Cậu... Chẳng lẽ là đặc biệt sao?”

Hương Thần cười tủm tỉm nhìn người đang có vẻ mặt thống khổ ngồi đối diện: “Chắc là thế... Tôi có vốn liếng để vào An thị.”

“Vốn gì cơ?”

“Tôi tốt nghiệp ở Harvard.”

“...”

Ánh mắt Hồ Dương nhìn Hương Thần đã có sự thay đổi: thì ra... là bằng cấp cao, còn có con trai... Chỗ nào cũng có thể giúp đỡ An Triệt, còn mình... mình làm sao so bằng hấn được... Một thầy giáo dạy vũ đạo nhỏ nhoi...

Hai mắt hơi chua xót, gơ tay trái lên nhẹ nhàng che mắt: “Tôi hoàn toàn bị hạ gục rồi sao...”

Hương Thần cố nén ý cười, an ủi nam nhân đang mất mát: “Mèo hoang, cậu cũng không cần khổ sở... Loại chuyện tình yêu này không thể cưỡng cầu, có lẽ ra khỏi cánh cửa này, cậu sẽ gặp được người cả đời này thuộc về cậu.”

Hồ Dương xoa con mắt dần trở nên đỏ, nhìn chằm chằm vào Hương Thần mà sững sờ: “Bại bởi cậu, tôi tâm phục khẩu phục... Nhưng mà cậu không thương An Triệt...”

Hương Thần nhìn chén cà phê suy nghĩ một hồi: “Trên người y có thứ tôi thích...”

“Vậy không đúng! Giữa hai người không có tình yêu, cuộc sống như vậy sẽ hủy hoại hai người! Chim công, cậu rốt cục có thích đàn ông hay không?”

Hương Thần vuốt tóc mái che trước trán: “Còn chưa nếm thử, nhưng tôi xác thực không bài xích.” Hay có thể nói là, đối với tiền tài, từ trước tới giờ hấn chưa từng bài xích.

Hồ Dương chống cằm suy nghĩ một chút: “Nếu như vậy... buổi tối, lúc tan tầm, cậu ở chỗ này chờ tôi, tôi lấy vài thứ cho cậu.”

Nhìn Hồ Dương đứng dậy đi xa dần, Hương Thần bỗng cảm thấy đó là một người nam nhân tốt, vì người mình yêu, đi giúp tình địch của mình, dù có đạt được hay không cũng không có gì để nói, quan trọng là... đối phương có thể hạnh phúc. Hương Thần không thể hiểu tình cảm của Hồ Dương, e rằng cả đời này hấn cũng không hiểu được. Về một phương diện nào đó mà nói, hấn giống An Triệt, nhìn như đa tình thực tế là bạc tình, đương nhiên, Hương Thần chưa bao giờ thừa nhận mình là người bạc tình, hấn chỉ biết nói mình bác ái.

Lúc làm việc, An Triệt sẽ chẳng hơi đâu đi quan tâm từng hành động của Hướng Thần, điều này cũng không cần thiết cho lắm, y đưa ra ý muốn để Hướng Thần tới làm việc ở An thị cũng đúng là muốn hấn bớt phóng túng một chút, mà đối với việc nói sẽ giáo dục hấn trước đó, y thực sự không rảnh.

Hội nghị bắt đầu từ ba giờ, kết thúc là năm giờ, nhìn giờ tan tầm, đột nhiên nhớ tới hôm nay có thư ký nam mới tới, chuyển điện thoại nội tuyến, đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ quen thuộc: “An tổng, xin chào, có gì cần không?”

“Hướng Thần đâu?”

“À, anh ấy vừa tan ca rồi.”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Đứng dậy, khoác áo, cầm văn kiện trên mặt bàn bỏ vào trong túi, y phải đi đón Hướng Bắc Bắc rồi.

• • •

Hướng Thần ngồi ở vị trí ban trưa nhìn chăm chăm vào một bản sách báo tạp chí cùng với đĩa CD, Hồ Dương lật tung lên: “Những thứ ở phía trên này chính là một vài tiểu thuyết, chủ yếu là về GAY, bên dưới có một vài hình ảnh, cái gì mà long dương bốn mươi tám kiểu đoạn tụ bảy mươi hai chiêu, những chiếc đĩa CD này, lát về xem thử nhiều vào, đối với thể xác và tinh thần cậu đều có ích.”

Khóe mắt Hướng Thần giãn giãn, run lấy bầy cầm lấy một chiếc đĩa, mặt bìa là một người đàn ông da ngăm đen ôm một thiếu niên trắng nõn, hai mắt khép hờ vẻ mặt say sưa, Hồ Dương rướn cổ nhìn thoáng qua: “Là của Nasdaq(1), đúng rồi, cậu tốt nghiệp Harvard, chắc là hiểu tiếng Anh nhỉ, những thứ này đều là đồ Âu Mỹ, còn có những đồ này đều là bản gốc tôi đi Nhật Bản mua đấy, không có bản dịch Tiếng Trung, có nội dung nhé, không phải vào là ‘làm’ ngay đâu, nếu cậu xem không hiểu thì gọi điện thoại cho tôi.”

(1)nguyên văn là , mình tìm thấy mỗi cái này, ngụ ý là đồ của trang web này, cơ mà trang web này hình như về các thiết kế sư, trình bày các bản vẽ gì đó, *gãi đầu* chả lẽ các anh thiết kế lại còn truyền văn hóa phẩm đồi trụy à =))

~~Hướng Thần nuốt nước miếng: “...Còn có nội dung câu chuyện...”

Hồ Dương gật đầu: “Tôi không đưa cho cậu đồ theo phái dã thú đâu nhé, tôi muốn để cậu hiểu chuyện tình yêu giữa GAY, như vậy cậu vừa học được bản chất vấn đề lại học được cả kỹ thuật nữa.”

“Vây... Vây mèo hoang...”

“Không phải mèo hoang, là Hồ Dương.”

“Ý tôi là, Hồ Dương, cậu vì sao lại làm vậy? Cậu giúp tôi như thế, lẽ nào cậu cậu không thương An Triệt sao?”

Con mắt Hồ Dương từ từ buông xuống, qua một hồi lâu lại nhướn lên, vẻ mặt nghiêm túc nói với Hướng Thần: “Kỳ thực, giữa tôi và An Triệt không thể tính là yêu, nếu nhất định phải nói, cũng là một mình tôi yêu đơn phương, An Triệt không yêu tôi, người như y lạnh lùng lắm, con người y có rất nhiều ưu điểm chờ cậu phát hiện, đợi đến lúc cậu yêu y, y sẽ giấu đi tất cả dịu dàng, sau đó treo lên vẻ mặt cao ngạo, nói, y cũng không yêu cậu.” Nói rồi, vành mắt Hồ Dương lại đỏ lên: “Từ từ ra biển cả hể chi nước, nếu có kiếp sau, tôi nguyện ý biến thành một phần thân thể của y, cánh tay... bàn tay... lông chân... bàn chân... Cho dù là một con giun dưa nho nhỏ...” (càng ngày càng ghê anh ạ =_____ =)

Hướng Thần càng nghe càng biến chất, gượng cười nói: “Ồ... Hồ Dương... Chi tiết văn học của cậu tốt ghê.”

Hồ Dương quệt nước mắt: “Tôi vốn là thầy giáo dạy văn...”

15. Chương 15: Đại Lưu Manh Tiểu Lưu Manh

Lúc Hướng Thần vào cửa thì An Triệt đã về rồi, Hướng Bắc Bắc cầm một đóa hồng lác qua lác lại trước mặt Hướng Thần: “Cô giáo Phương nói con là đứa trẻ thông minh nhất lớp A, cho dù có một ông bố ngốc, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc phát triển trí khôn của con.”

Khóe miệng Hường Thần gằn gặt: “Ông bố gốc sẽ không sinh ra được đứa trẻ thông minh.”

Đổi giày vào nhà, phòng sách vẫn đóng chặt như trước, Hường Thần nhìn qua đồng hồ, chắc là sẽ ở đó đến lúc tám giờ mới ra đây, hẩn ôm đồ Hồ Dương đưa cho đi vào phòng ngủ, Hường Bắc Bắc ló đầu bấm cửa: “Ba ơi, con cũng muốn xem!”

“Xem cái gì?”

“Chị Thương Tĩnh Không (Aoi Sora)!”

Hường Trần trừng mắt với Hường Bắc Bắc, vung nắm tay: “Đi ra ngoài!”

Hường Bắc Bắc chống thất lưng không phục: “Con muốn xem!”

Một chân giữ cửa đập thẳng bé còn đang kêu gào to tướng kia, phòng ngủ không có máy vi tính, Hường Thần mượn thẳng công cụ chiếu phim từ chỗ Hồ Dương, khoanh chân ngồi ở trên giường thả đồng đĩa vào, trước khi bật thì nhìn quanh quần bốn phía, việc này hẩn vốn làm không ít nên không có gì phải khẩn trương, nhưng bây giờ tính chất không giống, nội dung cũng không giống.

Hường Bắc Bắc ở bên ngoài giơ nắm tay đập cửa vài phát, dẫu môi xoay người chạy tới phòng sách: “Chú An...”

An Triệt ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Mắt thẳng bé lóe sáng về tủ thân: “Cháu cũng muốn xem người đẹp.”

“Cái gì mà người đẹp?”

Hường Bắc Bắc cọ mấy cái lúi vào lòng An Triệt: “Chính là người đẹp dán trên tường của ba cháu ấy, có thể nhìn đến người thật.”

An Triệt cau mày không hiểu, Hường Bắc Bắc túm áo An Triệt lắc đi lắc lại: “Chính là xem người đẹp tắm này, ở chỗ này phình ra trắng trắng giống như bánh bao.” Hế quần áo mình ra ló đầu vào nhìn, vẻ ham học hỏi: “Hơn nữa á, lần trước cháu thấy chị ấy không tiểu kê kê, nhưng mà cái chị kia xinh lắm nha! Cháu vừa thấy ba cháu ôm xấp đĩa phim! Chắc chắn là chị người đẹp tắm, cháu muốn xem cháu muốn xem!” (ui trời, anh cho thẳng bé xem cái gì dзі)

Nghe Hường Bắc Bắc nói ra những điều không thuần khiết cũng chẳng gây thơ bâng về thuần khiết ấy, mặt An Triệt nhất thời đen thui, một tay vuốt đầu Hường Bắc Bắc: “Đó không phải thứ tốt, Bắc Bắc không thể xem.”

Hường Bắc Bắc bĩu môi lắc đầu: “Mới không phải đâu! Ba nói với cháu là thứ tốt nha! Nói có thể giúp thể xác và tinh thần khỏe mạnh hơn để có thể hóa giải mệt nhọc nha, nhưng mà ba xấu lắm! Tự xem trộm, chú An ơi, chúng ta đi vào gõ cửa đi, ba cháu không thể ngang ngược thế chứ!”

Mày An Triệt càng nhăn sâu hơn: “Bắc Bắc nghe lời nào, đó không phải thứ trẻ con nên xem.”

Hường Bắc Bắc meo máo như muốn khóc: “Mới không phải đâu... Hai người không thương cháu nữa... có đồ tốt cũng không cho cháu coi...”

Nhìn thẳng bé tủi thân trước mắt, đầu An Triệt như muốn phình lên, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào, suy nghĩ một chút lại nói: “Bắc Bắc biết vì sao phải phân nam sinh và nữ sinh không?”

Hường Bắc Bắc đỏ mắt lắc đầu.

“Vậy trường học vì sao lại phải phân toilet nam nữ chứ?”

Vẫn lắc đầu như trước.

“Vậy chính là giống như bạn học nữ mà Bắc Bắc thích ở lớp ấy, cũng không tùy tiện sờ người ta hôn người ta, cũng không thể đi vào toilet nữ, nếu như cháu đi vào toilet nữ thì sẽ thế nào hả?” Vốn tưởng rằng thẳng bé sẽ lắc đầu, An Triệt có thể mượn cơ hội này nói đến quan hệ lợi hại của việc ấy, ai mà biết Hường Bắc Bắc cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô giáo Phương sẽ phạt cháu đứng... Còn nói cháu là thẳng bé lưu manh...”

Khóe mắt An Triệt co rúm: “Cháu... Đi vào?”

Hướng Bắc Bắc sịt mũi: “Cháu cũng sờ qua mặt hôn qua tay Hoa Hoa rồi, ba cháu nói nếu như là thứ trẻ con thích, sẽ chủ động theo đuổi... Cháu đi vào toilet nữ là do ba cháu bảo cháu Hoa Hoa lớn lên sẽ giống chị người đẹp kia, không có tiểu kê kê, nhưng cháu mới không tin đâu, Hoa Hoa sao có thể không có tiểu kê kê chứ, cháu muốn tự xem rồi sau đó sẽ nói cho ba cháu, nhưng lại bị cô giáo Phương bắt được...”

An Triệt hít sâu một hơi, tay vịn ở đầu Bắc Bắc bắt giác ần: “Ba cháu bình thường dạy cháu những thứ gì...”

Hướng Bắc Bắc mắt to vô tội đảo đảo: “Ba cháu cái gì cũng không dạy.”

“Vậy sao cháu biết nhiều như vậy...”

Thằng bé nhe răng cười: “Cháu tự học đó!”

Cửa phòng ngủ bị đá văng vang lên một tiếng ‘phanh’, Hướng Thần bị dọa thiếu chút thì nhảy tưng trên giường, An Triệt đen mặt bật đèn, Hướng Thần một tay lấy laptop đang bật khép lại dánh vể có tật giật mình, An Triệt đứng ở cửa khoanh tay ở ngực cũng không nói, Hướng Thần ho khan một tiếng: “An... An tổng...”

An Triệt lạnh mặt nhìn chằm chằm Hướng Thần: “Tôi mặc kệ cuộc sống trước kia của cậu thế nào, nhưng mà, cậu đã dọn vào nhà của tôi, xin cậu kiêng kị một chút, tôi không hy vọng trong phòng ngập đầy những thứ ô uế đó, bẩn lắm.”

Hướng Thần chớp mắt sợ run: “An... An tổng có phải có hiểu lầm gì không...”

“Không có hiểu lầm, nếu như nói trước kia tôi còn ôm chút hảo cảm với cậu, như vậy, bây giờ đều không còn, mang theo đồ của cậu, rời khỏi tầm nhìn của tôi.”

Hướng Thần nghe mà mù mịt, người này sao lạ thế? Nhìn trên giường ném một đồng sách báo tạp chí rồi lại nhìn khuôn mặt đen thui của An Triệt: “Những thứ này... không phải thứ như anh nghĩ đâu...”

“Mặc kệ nó là cái gì, tôi không muốn nói lần thứ hai.”

Cửa phòng ngủ bị đóng chặt lại, Hướng Thần đứng ở cửa ôm một đồng sách báo tạp chí còn chưa phản ứng được lại... Aizz, quả nhiên không phải thế giới một người mà, buông thông vai, đi vào phòng của Hướng Bắc Bắc, thằng bé đang nằm trên giường chơi Ultraman, thấy Hướng Thần đi vào nhanh chóng bò lên: “Ba ba! Con muốn xem!”

Hướng Thần túm tóc ném một đồng đồ trên mặt đất miệng lầm bầm: “Thật khó hiểu...”

Không phản ứng lại Hướng Bắc Bắc, xoay người nằm trên giường nhìn trần nhà chờ ra, thằng bé che miệng cười, ném đồ trên tay, nhảy bụp xuống đất moi ra một quyển tạp chí xem xét tỉ mỉ...

Chẳng bao lâu, chợt nghe “A!” một tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Hướng Thần, Hướng Bắc Bắc cầm tạp chí vung vẩy chân nhỏ chạy đến bên giường: “Ba ba! Mau giao ra đây!”

Hướng Thần lé mắt: “Giao cái gì?”

“Chị xinh xinh ấy!”

Hướng Thần mắt trợn trắng: “Không có... Còn nữa tiểu lưu manh, đó không phải thứ con nên xem!”

Hướng Bắc Bắc ném tạp chí trong tay vào người Hướng Thần: “Cho con xem cho con xem, không thì con lại nói cho chú An!”

“Lại?”

“Hừ, nếu như không phải chú An mắng, ba mới sẽ không lấy cho con, chú An giận lên rất là ghê gớm! Hừ, tự xem trộm cũng không cho con xem, bây giờ lại lấy đồ giả gạt con, ba ba xấu lắm! Con mới sẽ không mắc lừa đâu!”

Hướng Thần túm mặt Hướng Bắc Bắc rà qua rà lại: “Con nói gì với y!”

Thằng bé giẫy dụa: “Au au... Con nói... Ba xem trộm chị xinh xinh a!”

16. Chương 16: Hường Bắc Bắc Mất Rồi

Sáng sớm thức dậy trước đưa Hường Bắc Bắc tới trường, thằng bé vẫn nhắc tới chuyện hôm qua như trước, Hường Thần bắt đầu chân chính xét lại vấn đề giáo dục của mình... .

Nhưng xét lại mãi vẫn cảm thấy vấn đề của mình, muốn trách chỉ có thể trách Hường Bắc Bắc quá thông minh... Lúc đến trạm xe bus, Hường Thần để Hường Bắc Bắc đứng dưới cột ở trạm rồi quay đầu muốn đi, Hường Bắc Bắc bấu môi: “Cô giáo Phương cũng sẽ không ăn ba...”

Khóe mắt Hường Thần co rút: “Ba mà sợ cô ấy sao! Ba là muốn con tự lực cánh sinh!”

Hường Bắc Bắc nhe răng phát tay với Hường Thần: “Con biết rồi nhá, con phải đi nói cho cô Phương biết ba con ghê gớm nhất!” Nói xong xoay người chạy, Hường Thần dứ dứ nắm tay về phía bóng lưng nhỏ ấy, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu bại hoại!”

Lúc đến công ty, Suzanne đang sắp xếp tài liệu, thấy Hường Thần thì bắt chuyện, sau đó chỉ vào phòng làm việc của An Triệt: “Tâm tình không tốt, làm việc chú ý chút.”

Hường Thần híp mắt cười: “Cảm ơn Suzanne.”

“Cảm ơn gì chứ, đã là đồng nghiệp rồi, buổi chiều có tiệc rượu, càng phải chú ý, đi theo bên cạnh bom kiểu gì cũng bị nổ.”

Hường Thần xếp lại tài liệu trên bàn: “Tiệc rượu gì đấy?”

“Tiệc rượu kỷ niệm An thị, năm nào cũng có, không có chuyện lớn gì đâu, chỉ là lãnh đạo nói chút tổng kết, sau đó ăn bữa cơm.”

“Ăn không phải trả tiền chứ?”

“Đương nhiên.”

Cả buổi sáng nhìn An Triệt ra ra vào vào, ngay cả con mắt cũng chưa từng liếc Hường Thần, Hường Thần tiến hành tự an ủi: không sao cả, điều này nói rõ thái độ làm việc của An tổng nghiêm túc không quan tâm đến vật bên cạnh.

Lúc buổi trưa, Hường Thần bụng rỗng một giọt nước cũng không có, tới buổi chiều rồi thì lại hối hận, đồ ngon bày trên bàn không được ăn, cứ nhìn trừng trừng An Triệt đang nghiêm trang cầm microphone đứng ở trên bục thao thao bất tuyệt, bụng đói kêu cả tiếng rồi, các lãnh đạo phân ngành cuối cùng đã lải nhải xong, lúc nghe thấy câu mọi người tùy ý, Hường Thần hoàn toàn không để ý tới hình tượng quơ đĩa ăn đến tảng thịt bò trước mặt, còn chưa nhét vào miệng đã nghe thấy giọng nữ mềm mại vang lên: “Thư ký Hường, có thể mời tôi nhảy không?”

Nghe tiếng quay đầu lại, đĩa ăn của Hường Thần đánh rơi trên mặt đất, vóc người cao gầy lồi lõm vừa phải, bàn tay mặt mũi đẹp đẽ, mái tóc thật dài cuộn sóng buông ở trước ngực... .

“Cô là... ”

Người đẹp cười khê: “Thư ký Hường đúng là dễ quên, tôi là quản lý bộ phận nhân sự.”

Hường Thần giật mình người: “Cô... cô đổi giới tính à?”

Người đẹp một tay che miệng tiếp tục cười: “Coi thư ký Hường nói kìa, lần trước là lão Vương, phó quản lý.”

“À à! Làm tôi sợ quá, không nghĩ tới quản lý bộ phận nhân sự lại đẹp như vậy, tôi vừa rồi còn tưởng gặp được minh tinh chứ, NONONO, không phải minh tinh, cô còn hơn cả minh tinh, cô rõ ràng là thiên tiên a.”

Người đẹp vui không ngậm miệng được: “Được rồi được rồi, đừng trêu tôi nữa, tôi tìm anh khắp nơi để nhảy đây, hôm đó, tôi đã thấy anh nhảy ở quảng trường, quá giỏi luôn.”

Cái gọi là ‘thực sắc tính dã’(2), tôi lướt Hương Thần thì đúng là dùng sắc đẹp để ăn, hần ôm lấy quản lý bộ nhân sự xoay mấy vòng thì đã quên việc ăn rồi, cố hết sức nhảy với từng người đẹp một, Hương Thần lại bắt đầu thể hiện, biến hóa bước nhảy theo tiết tấu, một vòng đồng nghiệp nữ sợ hãi than: “Lúc nào thì có một bảo bối thế a.”

(2) Tình dục vốn nằm trong bản tính của con người, cũng giống như việc ăn uống vậy!

An Triệt đang đứng xem, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hương Thần, cầm ly trong tay ‘răng rắc’ gây vụn, các vị cao cấp đứng ở một bên giật nảy mình, An Triệt giống như bưng tỉnh, vẫn nhìn con chim công như cũ, nâng ly đã gây uống một ngụm: quá thích thể hiện rồi!

Nhẹ nhàng liếc nhìn nữ quản lý vẫn đứng trong đám người cười với mình, Hương Thần hất tóc mái trước mắt, một tay quành ra đằng sau, một tay làm tư thế mời: “Athena của tôi, có thể mời nàng nhảy một lần không?”

Nữ quản lý đang muốn vươn tay, di động của Hương Thần đột nhiên vang lên, nghe như tiếng chuông cảnh báo quở vào thôn, Hương Thần đau cả đầu, cười áy náy với nữ quản lý, lấy di động ra, cũng không nghĩ đến đối phương có nhìn thấy mình hay không, trưng lên vẻ mặt quỵên rũ trước đã: “Cô... cô giáo Phương.”

Cô Phương đầu bên kia thế tới rào rạt: “Hương tiên sinh!! Tôi đã gọi cho anh lâu lắm rồi đấy, bây giờ cách tan học chỉ còn mấy tiếng! Nếu như Hương Bắc Bắc còn không tới! Tôi nhất định đến trung tâm trẻ em kiện anh!”

Hương Thần cảm thấy nghi hoặc, nói với cô giáo Phương: “Bắc Bắc đi học mà.”

“Cái gì?!” Giọng cô Phương trong thoáng chốc lên quăng tám: “Nó tới hay không chả nhẽ tôi không biết sao! Anh cho là mắt tôi bị mờ à!”

“Chờ đã cô Phương, ngày hôm nay đúng là tôi đã đưa Bắc Bắc tới trường mà, lẽ nào nó không tới trường sao?” Nghe Hương Thần nói giọng nghiêm túc hiếm có, cô Phương cũng bình tĩnh xuống: “Anh nói anh đưa nó tới?”

“Đúng, cái trạm xe bus gần cổng trường hai dãy phố ấy, tôi để nó tự qua mà...”

Bên kia điện thoại im lặng một trận, tiếp đó là giọng hơi chột dạ của cô giáo Phương: “Anh... xem trong nhà có không... mau xem đi!!”

Cúp điện của cô giáo Phương, tay Hương Thần có hơi run, tay ấn dây số liên tục run, đặt ở bên tai nghe mà vẫn lẩm nhẩm: “Bắc Bắc... . Bắc Bắc mau nhận điện thoại đi... . Bắc Bắc... .” Sau khi điện thoại vang lên hơn mười tiếng thì Hương Thần hoàn toàn ngơ ra, ngẩng phắt đầu lên, mọi người chung quanh dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hần, Hương Thần đứng ở tại chỗ quét mắt qua người bên cạnh, lại xoay phắt người, An Triệt đã sớm nhìn ra người này là lạ, lạnh mắt đang muốn đi tới, chỉ thấy mắt Hương Thần vừa vịn đối mắt mình, trong con mắt đen lầy lợ ra hoảng sợ trước nay chưa từng có, đồng thời y bước nhanh qua, Hương Thần cũng rảo bước chạy về phía y.

Đỡ vai người nọ đang run, An Triệt cau mày hỏi: “Làm sao thế?”

“Bắc Bắc... . Cô giáo Phương nói Bắc Bắc không tới trường... Tôi... Tôi gọi điện về nhà rồi... Không ai tiếp, Bắc Bắc nếu ở nhà nó sẽ tiếp điện thoại! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Bắc Bắc có phải đã lạc rồi!!”

“Bình tĩnh đã, chúng ta về nhà trước.”

An Triệt chưa thấy Hương Thần như vậy bao giờ, ngồi bẹp ở sô pha ôm chặt người, trên mặt ngoại trừ khẩn trương thì không có vẻ gì khác, trong nhà không có, ở trường không có, chỗ bạn bè lại càng không có, đi báo cảnh sát cũng chỉ được nhận câu nói hãy về nhà chờ đợi, lúc điện thoại vang lên, Hương Thần rụt người vào sô pha, hần không dám tiếp, An Triệt dụi tắt thuốc lá rồi cầm lấy ống nghe: “Xin chào.”

Điện thoại là của cục công an, bên kia nói tựa như đang an ủi: “Vốn là có một đội lừa bán trẻ em chạy thoát, chúng ta sẽ cố hết sức tìm con ngài về, xin hãy tin tưởng chúng tôi.”

Giọng trong ống nghe không lớn, thế nhưng Hương Thần lại nghe thấy rồi, hần sững người nhìn An Triệt cúp máy, nước mắt thoáng cái chảy ào ra, An Triệt thở dài ngồi xổm người xuống, nâng mặt Hương Thần

lau giúp hắn: “Không có việc gì đâu.”

Hướng Thần mở choàng hai tay ra ôm cổ An Triệt, nghẹn ngào lên tiếng: “Đều do tôi... Tôi... Tôi nếu như đưa nó tới tận cổng trường thì không sao rồi... Đều do tôi... Tôi nhớ Bắc Bắc... Tôi nhớ nó...”

17. Chương 17: Sự Bóng Sự Gió Một Hồi

Sau khi Hướng Bắc Bắc mất tích hai ngày, cảnh sát lập chuyên án, cùng mất tích với bé còn có mấy bạn nhỏ ở nhà trẻ gần đó. Nếu như nói trước đó còn ôm chút hy vọng bé nhất thời ham chơi quên về nhà, vậy hiện tại đã không còn đơn giản như vậy, thời gian hai ngày nói dài cũng không dài lắm, nhưng Hướng Thần lại trở nên gầy gò hơn, hai gò má hôm sau vào, tởm máu đầy mắt. An Triệt cau mày không biết đã rút bao nhiêu điều thuốc, điện thoại gọi liên tiếp, ngoại trừ cảnh sát còn tìm cả thám tử. Hướng Thần vẫn đang tự trách hận không thể giết mình. Lúc An Triệt cúp điện thoại bỗng nghe thấy từ trên sofa truyền đến ‘bật’ một tiếng, quay phắt đầu lại nhìn thì thấy người nọ mặt đỏ bừng cắn khóe miệng.

An Triệt xoa trán đi qua, nâng khuôn mặt cổ nén sợ hãi ấy lên, khẽ hôn một cái: “Đừng như vậy, không sao đâu, tin tôi được không?”

Hướng Thần con người đồ lôm, lắc đầu: “Tôi không thể mất Bắc Bắc được...”

“Không đâu, tôi đảm bảo Bắc Bắc không sao cả, đi ngủ đi được không?”

“Không cần... ”

Y nhẹ nhàng vùi đầu người nọ vào lòng mình: “Vậy nhắm mắt tạm đi.”

Hướng Thần lẳng lặng nằm trong lòng An Triệt, con mắt chưa xót từ từ nhắm lại, đưa tay ra bám lấy thắt lưng An Triệt: “Tôi không phải một người ba tốt... không dạy được Bắc Bắc... Bây giờ còn đánh mất nó...”

Nghe giọng tự trách ấy, An Triệt cau mày lại càng sâu hơn, mỗi một nơi như là bị vật gì đó bóp chặt lại vậy, chặt đến mức phát đau, y liên tục vuốt vai người nọ, nói lời ngay cả y cũng không thể xác định được. Trong phòng yên tĩnh vô cùng, Hướng Thần ngập đầu đều là các vụ án trẻ em mất tích mà TV đã từng đưa tin trước đây, càng nghĩ lại càng sợ, tay vịn lấy An Triệt liên tục run lên, An Triệt nâng tay giúp người nọ xoa mồ hôi lạnh toát ra trên trán. Lúc chuông cửa vang lên, mắt Hướng Thần thoáng cái mở choàng ra, ngay cả giấy cũng chưa xỏ đã chạy ra ngoài, lúc ra khỏi phòng, Hướng Thần trừng mắt nhìn cửa không có động tĩnh gì, ngoài cửa ngoại trừ tiếng chuông cửa liên hồi còn có tiếng trẻ con gào rú: “Ba ba!!!! Ba ba!!!!!!!”

Lòng dạ khản trương thoáng cái đã buông lỏng đi, Hướng Thần đứng ở tại chỗ nhếch miệng mỉm cười, lúc An Triệt chạy tới, Hướng Thần còn đang ngây ngốc đứng tại chỗ, ngoài cửa, tiếng đập cửa ‘bang bang’ vang lên ầm ầm, trong đó còn kèm theo tiếng gào non nớt của Hướng Bắc Bắc: “Ba ba!!! Ba ba!!! Con là Bắc Bắc!!! Mở cửa cho con!!! Ba ba xấu xa mở cửa cho con!!!”

Không để ý tới Hướng Thần, An Triệt nhanh chân chạy tới cửa, lúc cửa bị kéo ra, Hướng Bắc Bắc đã nhào vào lòng An Triệt: “Chú An!!”

An Triệt ôm Hướng Bắc Bắc hôn mạnh một cái: “Muốn ba cháu lo chết mất thôi.”

Mặt thằng bé đầy bùn nhão, trên người cũng bẩn đến mức nhìn không ra màu sắc gì, bàn tay nhỏ cũng bị trầy da tróc thịt, đôi mắt to tròn long lanh nhìn chằm chằm về phía Hướng Thần, cúi đầu mếu máo: “Cái chú kia lừa con... Nhưng mà bị con phát hiện rồi...” Đưa tay tới trước mắt An Triệt: “Chú ấy mang con đi lên ngọn núi trước kia chúng ta đi du xuân ấy... Nhưng mà con lại chạy về... Chỉ là không cẩn thận đã lạc đường... Còn bị cún con đuổi... ngã vào trong vũng bùn...” Giọng nói càng ngày càng mếu máo: “Có bác ăn xin chia cho một cái bánh bao còn nói cho con biết đường về nhà... Sịt... Con muốn ngồi xe bus nhưng lại bị dì bán vé đuổi xuống... Nói con là trẻ ăn xin... . Không cho con ngồi hu hu... Con không phải trẻ ăn xin...”

Nghe những điều mà thằng bé gặp phải, An Triệt cảm thấy rất đau lòng, liên tục hôn đầu Hướng Bắc Bắc: “Bác Bắc giỏi nhất.”

Hướng Bắc Bắc muốn dùng tay bẩn lau mắt, bị An Triệt ngăn lại, lại dùng tay của mình lau nước mắt hộ thằng bé, Hướng Bắc Bắc dẫu môi quay đầu: “Là chú cảnh sát...”

An Triệt ngẩng đầu, ngoài cửa có một người trẻ tuổi mặc quần áo cảnh sát, trên mặt còn hơi mỉm cười: “Thằng bé này cơ trí lắm, cảm ơn bé đã cung cấp manh mối để chúng tôi phá án.”

An Triệt đi mấy bước về phía trước, một tay ôm Hường Bắc Bắc, một tay vươn về phía trước: “Cảm ơn.”

Tiến cảnh sát đi rồi, An Triệt xoay người lại, không thấy Hường Thần vừa rồi ngậy ngốc đứng ở cửa, y cau mày nghi hoặc đi vào nhà, cửa thì mở rộng nhưng không thấy bóng Hường Thần, ở trong bếp truyền tới tiếng “cách cách cách” thái rau, khoe miệng An Triệt hơi nhếch, ôm thằng bé đi vào phòng tắm, nước nóng đã xả đầy từ sớm, An Triệt cởi quần áo bần cho Hường Bắc Bắc: “Lát nữa phải ăn nhiều một chút, dù là đồ ăn khó ăn cũng phải ăn nhiều một chút, đợi đến ngày mai chú An mang cháu đi ăn McDonald, nhớ không được kể khổ với ba cháu, có chuyện gì khó quá thì nói với chú nhé.”

Hường Bắc nắm tay gật đầu: “Cháu biết rồi!”

Tắm rửa xong thì cơm cũng đã làm xong rồi, Hường Thần nhìn chăm chăm vào Hường Bắc Bắc miệng đầy cơm, vành mắt đỏ au: “Bắc Bắc...”

Hường Bắc Bắc cầm đùi gà bĩu môi: “Ba ba...”

“Bắc Bắc...”

“Ba ba... sịt...”

An Triệt ho nhẹ một tiếng, nếu như còn không ngăn lại, phỏng chừng hai cha con nhà này sẽ diễn kịch Quỳnh Dao trên bàn mắt, y quay đầu lại gấp cho Hường Bắc Bắc một đĩa rau: “Đừng ăn thịt mãi thế.”

Hường Bắc Bắc méo máo dẫu môi: “Chỉ có đùi gà là được mua...”

An Triệt đảo mắt qua, Hường Bắc Bắc vội vàng ngậm miệng, Hường Thần càng tủi thân hơn, con trai bắt đầu ghét hẳn rồi... .

Nhìn ba ba vành mắt càng ngày càng đỏ và mặt chú An càng ngày càng đen, Hường Bắc Bắc lại buông đùi gà trên tay xuống, đứng ở trên ghế: “Nói cho hai người biết nhé! Hôm nay chú cảnh sát đã tuyên dương con đấy! Nói con là tiểu anh hùng! Có thể đăng báo nhé!”

Mắt Hường Thần lóe sáng, Hường Bắc Bắc vẻ kiêu ngạo lầm bầm: “Cái chú kia ngốc cực, thấy con đi vòng vòng ở cổng trường còn tưởng con không tìm thấy ba ba chứ, đó là con đang đợi Hoa Hoa! Còn cầm kẹo que gạt người, con cũng không phải đứa trẻ ba tuổi (mà là 5 tuổi chứ gì =. =), con chẳng thèm đâu, sau đó con lừa con đến núi nói mang con đi tìm ba, con chẳng bị mắc lừa đâu, chú ấy nhất định cho rằng con không tìm được đường mới để con một mình rồi đi tiểu, ha ha ha ha ha! Đồ ngốc! Tháng trước cô giáo Phương mới vừa mang con đi du xuân xong! Nếu không phải lúc xuống núi con đi nhầm hướng thì đã sớm về rồi!”

Hường Thần vẻ mặt ngốc nghếch vỗ tay: “Bắc Bắc thật là giỏi.”

An Triệt lé mắt, từ lúc Hường Bắc Bắc về người này đã không bình thường, xoa nắn đuôi mày. Y nhiều ít gì cũng biết chút nguyên nhân, trước đó thì tự trách vì đã lạc mất Hường Bắc Bắc, giờ người về rồi, nhất thời bối rối không biết nên biểu đạt vui sướng trong lòng như thế nào cũng là chuyện bình thường, An Triệt nhìn cặp mắt đầy tơ máu kia, lòng bỗng giật mình: hẳn nên đi ngủ.

Hường Bắc Bắc mặt mày hớn hở nhảy tưng tưng trên ghế, An Triệt quay đầu: “Nếu biết rồi, vì sao cháu con đi với người ta?”

Thằng bé chống lưng ngửa cổ tựa như một thánh đầu sù: “Hừ, nếu không phải thấy hình vẽ trên quần áo người ấy giống như cái chị treo trên tường ba cháu thì cháu chẳng thèm đi cùng đâu!”

18. Chương 18: Khách Đến, Mèo Hoang Ba Tư + Hồ Yêu Nóng Nảy

Sau khi ăn cơm xong, Hường Bắc Bắc túm cánh tay An Triệt không buông: “Cháu muốn ngủ cùng ba ba và chú An.”

Hường Thần vẻ mặt cảm động, đầu gật như muốn rụng, buổi tối, Hường Bắc chen ở giữa hai người cười tươi rói nghĩ tới McDonald ngày mai, hai người lớn thần kinh căng thẳng rốt cục hoàn toàn thả lỏng, Hường

Thần vừa đặt đầu vào gối thì đã ngủ, còn ngáy khe khẽ nữa, An Triệt trợn tròn mắt nhìn trần nhà... Sau khi trải qua khúc nhạc đệm nho nhỏ vốn có thiện cảm với Hương Thần, giờ thì hoàn toàn ngược lại, hơn nữa rõ ràng ngáy quá mức rồi... Nghe tiếng ngáy yếu ớt bên tai, An tổng thở dài: thích thì thương đi... Lẽ mà cũng không phải biện pháp.

Ngày hôm sau, lúc đồng hồ báo thức vang lên, ba người trên giường vẫn không chút động đậy như cũ, sau khi đồng hồ báo thức kiên trì vang oang oang nửa tiếng, An tổng rốt cục đưa tay lần mò trên mặt bàn, sau đó tìm được ‘hung thủ’, ném nó đi... Thế giới đã trở nên an tĩnh rồi...

Thế nhưng An tổng he hé mắt đã ý thức được một vấn đề...

Đầu nặng chân nhẹ... Tứ chi mềm nhũn... Họng khô khốc... . Các loại dấu hiệu cho thấy... An tổng lúc này, đã bị sốt rồi.

Thoáng cái đã ngã phịch lại giường không muốn động đậy, cánh tay không cẩn thận đụng phải người Hương Bắc Bắc, cảm thấy nhiệt độ nóng giống mình thì An Triệt lại càng hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy, vỗ vỗ thẳng bẻ, Hương Bắc Bắc nói lầm bầm: “Ba ba, con đau đầu...”

Hương Thần bên kia cũng dịch dịch lầm bầm: “Ba cũng đau...”

Khóe miệng An Triệt giãn giãn, lấy di động để ở một bên qua, nói đặc giọng mũi: “Suzanne, tới nhà tôi lấy tài liệu hội nghị của ngày hôm nay... Nhân tiện mang theo ba cái nhiệt kế với ba phần thuốc cảm sốt...”

Một giờ sau, tiếng chuông đã vang lên, An Triệt lão đảo xuống lầu, đầu nặng đã nâng không nổi rồi, nhấc điện thoại ở cửa lên còn chưa kịp nói đã nghe thấy tiếng Hồ Dương gào to ở bên ngoài: “Thần Thần! Tôi đến thăm cậu nè.”

Mặt An Triệt thoáng cái đen thành đít nồi, lạnh giọng cau mày: “Ai cho cậu tới.”

Hồ Dương cười: “À, lúc Suzanne đi ngang qua phòng vũ đạo thì bị treo lưng, tôi mang thuốc tới giúp.”

An Triệt xoa mi tâm nói một câu “nhảy tường mà vào”. Sau đó cúp điện thoại lên lầu ngủ.

Hồ Dương tức giận cắn răng, xắn tay áo muốn trèo lên, phía sau còn có một người đáng dấp sinh viên đi theo, hai tay dứt túi lơ đãng nhìn hắn, trên vách tường trơn tuột hắn không tìm thấy chỗ nào bám víu, Hồ Dương quay đầu: “Còn nhìn! Đỡ anh lên nào.”

Sinh viên hừ lạnh: “Vội vàng lên đưa người ta cũng không cần.”

Hồ Dương quay đầu: “Em lo anh làm chi, anh hèn là do anh cam tâm tình nguyện!”

Sau khi trèo đi trèo lại, Hồ Dương cuối cùng đã leo vào Triệt gia, sau đó chạy tới mở cửa cho sinh viên: “Mời em là để bớt tiền, nếu như thực sự tìm bác sĩ cho họ, khẳng định không thể chi trả.” Vừa dứt lời sinh viên quay đầu muốn đi, khóe miệng Hồ Dương giãn giãn: “Hồ Diệu!!”

Sinh viên quay đầu: “Tự anh đi mà hèn, em không giảm giá trị cùng anh đâu, em còn phải đi học.”

Hồ Dương xoa nhẹ gò má, cười: “Diệu Diệu, đi vào với anh đi, dù sao đại học y của em kiểu gì cũng phải thực tập, ngày hôm nay tìm ba người miễn phí để mặc em luyện đấy!”

Hồ Diệu hừ lạnh: “Đừng muốn em đi giúp người đàn ông của anh.”

Hồ Dương nóng nảy, cầm cánh tay em trai bắt đầu nài ép lôi kéo: “Cái gì mà người đàn ông của anh, đã sớm không phải rồi, hơn nữa người ta bây giờ có bạn trai rồi, Diệu Diệu à, em sẽ không để mặc anh trai đau lòng chứ...” Nói rồi mắt phát đỏ: “Từ nhỏ anh đã không ngại cứt đái nuôi em lớn khôn, có đồ ăn ngon đều cho em ăn, có quần áo đẹp đều cho em mặc, em một khi bị cảm sốt nhức đầu thì người sốt ruột nhất không phải anh sao, em nhảy treo thất lưng, anh vội vàng lo lắng ghê gớm, vì thế em đặc biệt đi học y... ”

Hồ Diệu ôm ngực: “Nói ngược rồi, còn có, em đi học đại học y không phải vì anh, ít tự mình đa tình.”

“Mặc kệ vì cái gì, bác sĩ đều phải cứu sống người mà! Bây giờ có ba người đang ngắc ngoải chờ em kìa! Hồ Diệu, hình tượng cao lớn lúc đó của em, khiến anh trai em cảm thấy tự hào lắm!”

Ba người ngắc ngoải đang quần vào nhau sưởi ấm, Hồ Diệu lấy ba cái nhiệt kế ra nhét vào trong miệng mỗi người một cái, đẩy gọng kính tơ vàng mặt không biểu tình: “Một người bị sốt tự nhiên, hai người còn lại là do bị lây nhiễm.”

Hồ Dương đỏ mắt nhìn ba người trên giường: “Đáng thương ghê.” Xoay người chạy khỏi phòng ngủ, ở bên ngoài lục lọi một hồi lâu lại chạy vào, trong tay cầm thêm ba túi chườm nước đá: “Mau hạ nhiệt độ!”

Hồ Diệu liếc hần, móc ra nhiệt kế nhìn qua: “Không có chuyện gì đâu, đi rót nước cho họ uống thuốc.”

Hồ Dương bưng nước vào, Hồ Diệu đưa những viên thuốc đã chuẩn bị cho hần: “Ăn vào sẽ không sao rồi.”

Hồ Dương chớp mắt: “Đút thế nào? Miệng đối miệng à?”

... .

“Trực tiếp đút!”

Cổ mãi cuối cùng cũng cho họ uống thuốc được, Hồ Dương ngồi ở một bên bắt đầu lật thứ mình mang đến: “Diệu Diệu tới giúp anh.”

Hồ Diệu đảo tròn mắt, biểu thị không có hứng thú, nhưng một lát sau lại ngồi không yên, bởi vì Hồ Dương bò lên trên giường bắt đầu cởi quần áo của An Triệt, Hồ Diệu đứng lên lạnh mặt rống: “Anh làm gì!”

“Cởi quần áo ha.”

“Hồ Dương! Anh đừng quá đáng! Làm những trò này trước mặt em, có thấy thẹn chút nào không hả!”

Tay Hồ Dương cứng ngắc ở trên người An Triệt, sau đó khước miệng hơi nhếch lên: “Em nghĩ đi đâu vậy... . Anh mua áo ngủ cho họ...”

Nhìn cái tay dần dần nắm lại trên người An Triệt, Hồ Diệu nhắm mắt lại thở dài một hơi: “Đi ra ngoài.”

“... Diệu Diệu...”

“Em thay giúp họ!”

Hồ Dương nhìn chằm chằm thằng em trai mặt xanh xám có chút khó chịu, người này vĩnh viễn đều không thể tiếp nhận sự thực mình là đồng tính luyến ái, ngay cả cha mẹ cũng đã cam chịu rồi, vì sao cậu ấy mãi không tuân cũng không bỏ, tảng đá thối mềm cứng đều không ăn, có một người anh trai là đồng tính luyến ái thì mất mặt lắm à? Hừ, càng lớn càng không đáng yêu.

Hồ Diệu cắn răng: “Lè mề gì đấy, còn không đi ra ngoài?!”

“Đi thì đi, em không nên yêu ba người họ mới tốt.”

“Anh cho rằng em là anh sao! Cứ là đàn ông thì yêu! Đi ra ngoài!”

Ba người nằm bệt trên giường vẫn ngủ ngon lành như trước, Hồ Diệu nhận mệnh giúp ba người đổi quần áo ngủ, hình vẽ mấy con thỏ trên nền trời xanh mây trắng, xem ra cũng là đồ dễ trẻ con thích, vội vàng đến giúp người ta cũng không cần, còn y như thuốc cao bôi trên da chó, lột cũng không lột được, tôi nếu là người đàn ông này đã sớm đuối anh chết rồi! Từ nhỏ đến lớn không biết trong đầu có cái gì, rõ ràng tự tổn thương mình, ấy vậy mà còn đi giúp người khác, tim gan tỳ phê thật moi hết ra ngoài, không thêm quan tâm đến thằng em trai như tôi, xù, tôi mới không cần anh quan tâm, ngu ngốc... .

Lúc này một tên họ Hồ tên ngu ngốc đang cầm nồi xào đứng lăm bầm trong bếp: “An Triệt thích ăn nhẹ... Cậu bạn nhỏ chắc là thích đồ ngọt... Thân Thân muốn khiêu vũ muốn cưa gái còn muốn câu dẫn An Triệt... Ừm, thịt bò có thể bổ sung thể lực... Diệu Diệu nói, ăn cái gì cũng được.. .”

19. Chương 19: Không Phải Người Một Nhà Thì Không Vào Cùng Một Cửa

Ba người mơ mơ màng màng ngủ cả buổi sáng cuối cùng đã bị đánh thức bởi tiếng choang choang do Hồ Dương cầm thìa vớ vá xào đập gây nên, Hướng Bắc Bắc nhắm mắt ngủ thấy mùi cứ thể chạy ra ngoài, Hướng Thần ngáp một cái rồi vẩy tay với Hồ Dương: “Ê ~, mèo hoang.”

Khóe miệng Hồ Dương hơi giật: “Không cảm thấy hình tượng của tôi cao to sao?”

Hướng Thần không rõ: “Hình tượng gì cơ?”

“Cứu giúp ấy!”

“...”

An Triệt nhướn mày nhìn Hồ Dương: “Sao cậu còn ở đây?”

Hồ Dương một tay cầm vá xào một tay cầm thìa: “Làm cơm nè... Không thì các anh uống thuốc thể nào đây.”

Hồ Diệu vẫn ngồi ở một bên nhìn, thấy vẻ mặt An Triệt thì sốt ruột nắm tay thành đấm: “Hồ Dương! Có thể đi chưa!”

“Không được, cơm anh làm anh còn chưa ăn sao có thể đi được...”

Hướng Thần nhìn chăm chăm Hồ Diệu một hồi rồi quay đầu hỏi Hồ Dương: “Tân hoan à?”

Hồ Dương nhướn mày cười hì hì: “Đẹp giai không?”

Hướng Thần gật đầu, Hồ Dương cầm vá xào quơ bả vai Hồ Diệu, nhìn Hướng Thần: “Tôi đẹp hay là hán đẹp?”

“...”

“Ha ha ha, yên tâm nói đi, Diệu Diệu cũng sẽ không giận đâu, hán từ nhỏ đã sống dưới ánh sáng của tôi, đã không biết tự ti nữa rồi!”

Vẻ mặt An Triệt càng ngày càng sốt ruột, vốn bệnh nặng mới khỏi, ai mà chẳng muốn im lặng thôi, Hướng Thần Hồ Dương trông như đôi anh em tốt nói tới nói lui mãi không yên lặng, đang muốn mở miệng ngăn lại, chợt nghe Hồ Diệu vẫn đứng ở một bên im lặng lại mở miệng nói với giọng điệu chẳng tốt đẹp gì: “Anh đấy là có cái vẻ mặt gì hử!”

An tổng nhướn mày: “Cậu đấy là cái giọng điệu gì?”

Nắm tay Hồ Diệu vang lên răng rắc: “Anh không có tư cách ghét bỏ hử!”

“Cậu cho là cậu đang nói chuyện với ai?”

“Mặc kệ anh là ai!”

Hai người đang trò chuyện sôi nổi bên kia cảm giác được bầu không khí âm u lạnh lẽo bên này, mặt An Triệt sắp đen hơn cả đất nồi, Hồ Diệu cũng đang ở tư thế vận sức chờ phát động, khóe miệng Hướng Thần co rúm: “An tổng... Anh chừng nào thì con nít thế... Chiếc áo ngủ ấy...”

An Triệt cúi đầu, nhìn chăm chăm vào chiếc áo ngủ hoạt hình trên người, đuôi mày liên tục nháy, Hướng Bắc Bắc giờ cúi gằm chạy vào: “Ngon lắm!! Ba ba!! Chú mèo làm cơm ngon gấp bội lần cha đấy!!!”

Nhìn thấy chiếc áo ngủ màu sắc y hệt trên người Hướng Bắc Bắc, Hướng Thần đã hiểu, cầm tay Hồ Dương búi người xúc động: “Người anh em tốt!”

Nói sao đi nữa thì bàn thức ăn này cũng đã bùng lên rồi, ba người mặc áo ngủ cùng kiểu đáng thấy thế nào cũng rất là hài hước, Hồ Dương lấy di động ra ‘tách tách’ chụp ảnh: “Lưu làm kỷ niệm.”

Sau khi ăn cơm xong, bàn cơm chưa dọn, Hồ Diệu đã kéo Hồ Dương ra khỏi biệt thự, An Triệt túm áo ngủ trên người muốn cởi ra, chỉ thấy Hướng Thần bưng cốc với thuốc viên đi tới: “Hôm qua chỉ cảm thấy không thoải mái lắm, chắc là tôi lây cho anh với Bắc Bắc rồi, xin lỗi.”

An Triệt nhận lấy cái cốc: “Không có gì phải xin lỗi.”

“Còn có... Máy hôm trước cảm ơn anh, tôi...”

“Không có gì phải cảm ơn.”

“An tổng...”

“Hửm?”

“Dù sao tôi cũng muốn thử xem.”

“Thử cái gì?”

“Yêu anh.”

Lúc Hướng Bắc Bắc đi vào, mắt chớp chớp sợ run một hồi, sau đó giơ hai ngón tay lên so le cùng một chỗ... Tách ra... Đẩy nhau... Lại tách ra... Lại đẩy nhau... .

Qua không biết bao lâu, thằng bé đứng không nổi nữa, tung tăng chạy đến bên cạnh sô pha: “Con cũng muốn!!!”

Hướng Thần lại càng hoảng sợ, vội rút khỏi người An Triệt, đứng phắt lên, Hướng Bắc Bắc nhắm mắt chu môi tiến về người Hướng Thần: “Hôn... nào nào...”

Khóe mắt An Triệt giãn giãn, xoa mi tâm thở dài: “Bắc Bắc, không thể học những cái này.”

Hướng Bắc Bắc không phục, nhắm mắt lại, đảo tròn tròn mắt đổi tới đổi lui, cái miệng mềm bóng như được bôi mỡ lên: “Cháu cũng hôn...”

Một tiếng sau, Hướng Thần và Hướng Bắc Bắc ngồi xếp hàng, đầu ngẩng lên nhìn An Triệt vẻ mặt nghiêm túc, An Triệt lật vài tờ tranh trong tay: “Đối với hai người, tôi nhất định phải hiểu sâu sắc một lần, tôi hỏi gì hai người phải trả lời đấy.”

Hướng Thần gật đầu vô cùng nghiêm túc: “Hỏi đi!”

An Triệt cúi đầu nhìn lướt qua tập tranh của Hướng Bắc Bắc: “Nếu như một trong hai người ở trên đường cái nhặt được tiền hay là một thứ gì đó khác, vậy phải làm thế nào.”

Hướng Bắc Bắc giơ tay lên, An Triệt hất hàm ý bảo nó trả lời, thằng bé vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cầm về nhà, đút vào túi, ba cháu nói nhiều nữa có thể đi ăn McDonald.”

Khóe mắt An Triệt co rúm, mắt lạnh nhìn Hướng Thần, Hướng Thần nhe răng cười gượng: “Giao... giao cho chú cảnh sát...”

An tổng cau mày: “Giao cảnh sát làm gì, trừ thứ gì của mình bị rớt thì không được nhặt gì cả.”

Hướng Thần tiếp tục cười gượng... Không phải muốn nói không nhặt của rơi sao... .

“Tiếp theo, nếu ở trên đường gặp phải người tàn tật hay là người già qua đường, nên làm sao bây giờ.”

Hướng Bắc Bắc giơ tay: “Ba cháu nói trước tiên phải xem người kia có thể cho mình lợi ích gì không! Nếu có thì sẽ điu người đó qua đường!”

An Triệt trừng mắt nhìn Hướng Thần, Hướng Thần cười gượng, sau đó lại quay đầu nhìn Hướng Bắc Bắc: “Sau này thấy loại chuyện ấy thì không nên để ý.”

Hướng Bắc Bắc nắm tay gật đầu: “Cháu nghe lời chú An!”

Hướng Thần giãn giãn đuôi mày: “An... An tổng... Không phải nói rằng vui vẻ giúp đỡ người khác sao...”

An Triệt hừ lạnh: “Người lạ không nên để ý, chuyện mấy ngày hôm trước quên rồi sao, nếu như Bắc Bắc không đi theo người lạ, chuyện này sẽ xảy ra sao? Cậu nên tỉnh lại đi.”

Hướng Bắc Bắc trưng ra cái bản mặt tươi cười nịnh nọt: “Đúng đúng, chú An nói đúng nhất!”

An Triệt gật đầu: “Nếu như Bắc Bắc đã giúp đỡ người khác, nhưng đối phương lại không biết chuyện này là do Bắc Bắc làm, gặp phải loại chuyện như thế này thì Bắc Bắc sẽ giải quyết như thế nào?”

Hướng Bắc Bắc suy nghĩ một hồi: “Ba cháu nói phải chủ động nói cho đối phương biết rồi sẽ đòi trả thù lao tương ứng, trả thù lao chính là có thể ăn lao của McDonald rồi.” (chỗ này có chút chơi chữ, Hán Việt của McDonald là Mạch Đường Lao, mà lao trong trả thù lao chính là lao trong mạch đường lao)

Hướng Thần xoa xoa mồ hôi trên trán, đang muốn mở miệng thì An tổng đã liếc xéo qua: “Chuyện không có lợi ích không được tùy tiện làm, nếu như đến lúc đó người ta không trả thù lao cho thì sao? Lãng phí thời gian của mình lại không nhận được hồi báo tương ứng, đó là lỗ vốn, sau này Bắc Bắc không nên tùy tiện giúp người khác.”

Hướng Bắc Bắc nắm chặt tay: “Vâng!”

“An... An tổng...” Hướng Thần cười khổ, sao lại cảm thấy phương thức giáo dục của người này còn không bằng cả mình vậy?”

Ba người vẫn mặc áo ngủ mà Hồ Dương mua tối, tạo thành tình cảnh rất kỳ kỳ, An Triệt ôm ngực nhìn quét qua hai cha con ngồi trên sofa: “Về chuyện trước đó đã từng nói sẽ cho Bắc Bắc đi Mỹ thì thôi, nhưng cần phải thay đổi phương thức giáo dục của nó, bao gồm cả trường nó học bây giờ, tôi có thể cho phép Bắc Bắc tiếp tục đi học cho đến khi học hết cấp mẫu giáo, tiêu chuẩn giáo dục ở đây quá kém, khuyết thiếu tính giá trị, sang năm Bắc Bắc lên lớp trên, phải tới tiểu học An thị, kể cả Hướng Thần, không thể lung lạc tư tưởng của Bắc Bắc.” Quay đầu nhìn về phía Bắc Bắc: “Từ nay về sau không thể học theo ba cháu, phải nghe lời chú An, đương nhiên nếu như cháu nghe xong thì sẽ nhận được thù lao tương ứng, một câu một trăm tệ.”

Hai mắt Hướng Bắc Bắc sáng rỡ, cái đầu gật lia lịa.

Khóe miệng Hướng Thần co rúm, nói không nên lời, đây là phương thức giáo dục của An tổng... Không có bá đạo nhất... Chỉ có bá đạo hơn...

20. Chương 20: Đã Vào Cùng Một Cửa Nhưng Chưa Chắc Là Người Một Nhà

Sáng sớm ngày thứ bảy, Hướng Bắc Bắc chạy bình bịch đến gian phòng của Hướng Thần: “Ba ơi, ba mang con đi một chỗ có được hay không...”

“Đi đâu?”

Thằng nhỏ lắc lắc hộp đựng tiền của nó: “Lần trước con lạc đường, một bác ăn xin đã chỉ đường cho con, còn cho con một chiếc bánh bao... Con nói chờ con về nhà rồi sẽ mua thật nhiều bánh bao cho bác ấy, ba mang con đi đi mà.”

Vuốt đầu thằng nhỏ, Hướng Thần phì cười, nói: “Hôm qua, chú An đã nói không thể để ý người lạ, con không nhớ sao?”

Hướng Bắc Bắc chớp mắt: “Nhưng mà bác ăn xin không phải người lạ mà, bác ấy giúp con, con phải đền ơn người ta chứ, ba cũng đâu có nói là người khác giúp mình xong thì mình không thể đền ơn đâu, hơn nữa con đã nói sẽ quay lại thăm bác ấy rồi, cô giáo Phương nói không thể thất tín, ba mang con đi đi mà.”

“Vậy chúng ta tìm chú An cùng đi, có thể bớt chút tiền xe.”

“Được!”

Kéo An Triệt ra khỏi cổng, Hướng Bắc Bắc ngồi ở ghế sau, xoay hộp đựng tiền của mình, Hướng Thần quay đầu lại, nhìn những tờ tiền giấy xanh đỏ trên ghế sofa mà giần giật khóe mắt: “An tổng... Tiền tiêu vật của Bắc Bắc... Có phải đã cho nhiều quá hay không...”

An Triệt không lộ biểu cảm gì: “Tạm tạm, tiêu dùng hợp lý thì không sao cả.”

“Nhưng nó còn nhỏ quá...”

“Nhỏ không phải vấn đề, sau này tôi sẽ bồi dưỡng nó về quan niệm quản lý tài sản, chúng ta đi đâu?”

Hướng Thần lắc đầu: “Bắc Bắc, dừng ở đâu?”

Thằng nhỏ ngẩng cổ nhìn ra bên ngoài: “Ừm... dưới cây cầu kia kìa, chính là chỗ đó!”

An Triệt nhìn lướt qua cây cầu cách đó không xa, nhướn mày hỏi: “Đi vào trong đó làm gì?”

Hướng Bắc Bắc cười hì hì: “Tối rồi sẽ biết! Con giới thiệu người cho chú An quen nhé!”

Queo mấy lối rẽ, dừng xe dưới vòm cầu, Hường Bắc Bắc bình bịch chạy qua: “Bác ơi!”

Ông ăn xin nâng đầu dậy, nhìn thằng bé trắng nõn trước mặt, nhất thời ngơ ngơ ra, Hường Bắc Bắc cười nhe hàm răng trắng: “Bác ơi, cháu là đứa bé đầy bùn đất đó! Cháu đến trả lại tiền bánh bao cho bác!”

Ông ăn xin cũng đã cười rồi, giọng nói khàn khàn mang theo chút khẩu âm địa phương: “Cháu tìm được nhà rồi à?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Thằng bé ngồi xổm người xuống đưa tiền tiêu vặt nhét vào trong hộp giấy của ông ăn xin: “Cháu vốn muốn trả bác bánh bao cơ, nhưng ba cháu nói tiền mới là thứ có lợi ích thực tế nhất, bác có tiền sẽ không cần ở chỗ này để bị rết nữa.”

Ông ăn xin nâng bàn tay đầy vết chai lên đầu Hường Bắc Bắc, vành mắt thoáng cái đã đỏ lên: “Quá... quá nhiều rồi...”

Thằng bé không thích thấy người khác khóc nhất, nghe giọng nghẹn ngào của ông ăn xin, Hường Bắc Bắc mím môi sịt mũi: “Không có gì... Chú An của cháu có nhiều tiền lắm... cũng xài không hết... Bác đã lớn tuổi như vậy rồi... Còn phải một mình ở chỗ này... Sịt, Cháu trả bác tiền bánh bao... . Hu hu hu...”

Hường Thần đứng ở một bên vẫn cười tủm tỉm, nghe Hường Bắc Bắc khóc thì chạy mau qua, ông ăn xin thấy Hường Thần thì dập đầu liên tục: “Ồ lành gặp lành, ở lành gặp lành.”

Hường Bắc Bắc không rõ nguyên do, thấy ông ăn xin dập đầu cũng quỳ trên mặt đất dập đầu theo.

Hường Thần kéo Hường Bắc Bắc mà lòng rối bời, hẳn từ nhỏ đã là một người dân nhỏ bé, có được một vài lợi ích nho nhỏ, nay vất vả lắm mới dựa hơi con trai có được chút vinh quang, lại cảm thấy toàn thân bất thường, đem so với trước kia bản thân nghĩ gì làm nấy, mặt Hường Thần có hơi đỏ, lại móc hai trăm tệ từ trong túi quần ra nhét vào trong tay ông ăn mày: “Cảm ơn ngài lắm.”

An Triệt ngồi trong xe hút thuốc, lạnh mặt nhìn đôi cha con đang đền ơn đáp nghĩa bên ngoài, không có cảm xúc gì, cũng không muốn nói gì.

Hường Bắc Bắc khóc đến mức vành mắt đỏ lừ, cứ phát tay mãi với ông ăn mày: “Bác ơi, sau này cháu sẽ đến thăm bác nữa!”

Sau khi lên xe, Hường Thần ngồi ở đằng sau đỡ Hường Bắc Bắc: “Bác Bắc hôm nay đã làm một chuyện tốt, đã giúp đỡ bác ăn xin ấy, mấy ngày sau bác ấy không cần ăn đối mặc rách nữa, Bắc Bắc là đứa nhỏ thiện lương.”

Hường Bắc Bắc lắc đầu: “Không phải mà, bác ấy trước đó cũng đã giúp đỡ con, trước kia cô giáo Phương đã từng dạy bọn con thành ngữ là tri ân báo đáp, chú An, chú nói đúng không nào!”

Ngón tay An Triệt gõ trên tay lái: “Bác Bắc, việc ngày hôm nay chú cũng không ủng hộ, về mặt lợi ích mà nói, giá trị của một chiếc bánh bao chỉ bằng với một tệ, có lẽ giá thành phẩm còn thấp hơn nữa, mà cháu đúng là đã chi ra hết số tiền tiêu vặt để đổi một chiếc bánh bao, về mặt buôn bán cháu đã chi một khoản tiền gây lỗ vốn lớn, chỉ thử một lần, sau này không nên xảy ra nữa.”

Hường Bắc Bắc ôm đầu nghe không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hường Thần, về mặt Hường Thần có chút đoán không ra, cau mày khòe miệng khê nhếch, tựa hồ rất kinh ngạc với lời lẽ An Triệt vừa nói ra, An Triệt nhìn Hường Thần qua tấm kính trước mặt: “Thế nào? Có ý kiến khác à?”

Hường Thần cau mày mở miệng: “An tổng, Bắc Bắc dù sao cũng là một đứa nhỏ, anh từ bây giờ đã dạy cho nó những quan niệm này nó sẽ không hiểu được, hơn nữa, lời bàn về bánh bao của anh tôi không ủng hộ, Bắc Bắc lạc đường, nếu không có người ăn mày với cái bánh bao kia thì ngay cả nhà cũng chưa về được, mà bây giờ nó chỉ bỏ ra một ít vật ngoài thân đi đền đáp người đã cứu mình, là lỗ vốn sao? Tôi cảm thấy Bắc Bắc đã lời rồi, nó nhất về một cái mạng.”

An Triệt cười nhạt: “Vật ngoài thân? Cậu chẳng lẽ không phải vì vật ngoài thân mà trầm luân đến mức bán con sao?”

Tiếng phanh chói tai cắt ngang màng tai, Hường Thần càng ngày càng cảm thấy người phía trước không có bất luận điểm chung nào với mình, có thể là thân phận địa vị, có thể là tư tưởng quan niệm, Hường Thần

đột nhiên cảm thấy một tháng sống chung này là chuyện buồn cười hài hước cỡ nào, tuy hần không dạy được tri thức cho Hướng Bắc Bắc nhưng vẫn có thể dạy nó đạo lý đối nhân xử thế, nếu như thực sự theo An Triệt thế này, hần không dám tưởng tượng Hướng Bắc Bắc sau này lớn lên có còn chút tình người cơ bản nào không, hần xác thực là thích tiền thích xa xỉ thích khoe khoang, nhưng so ra hần càng yêu Bắc Bắc hơn, kể cả điều kiện An Triệt đã đưa ra trước kia, hần cũng là vì tương lai tốt đẹp cho Bắc Bắc, mà không giống mình cả đời chỉ là một người dân nhỏ bé tôn sùng hư vinh, nhưng mà... Dù Bắc Bắc sau này không có phát triển lớn lao gì, hần cũng không hy vọng khi mình về già sẽ trở thành tên ăn mày quỳ dưới vòm cầu kia...

Gạt tóc mái trước mắt, nhìn bóng lưng An Triệt: “Có thể ánh mắt An tổng lần này đã xảy ra vấn đề, Bắc Bắc cũng không phải đứa trẻ anh muốn tìm, hần có thể rất thông minh, nhưng không thể vô lương tâm.”

Kéo mở cửa xe ra, hần ôm Hướng Bắc Bắc xuống xe, đây đã là lần thứ hai rồi, nhưng khác hần với lần thứ nhất, nhếch khóe miệng cười ra tiếng: “An tổng, có thể quen người cao cao tại thượng như anh tôi rất vinh hạnh, có thể ở trong mắt anh tôi là một con người vì tiền bán con, một người dân nhỏ nhoi như tôi không xứng nói gì với anh, nhưng đối với một người một chút tình người cũng không có, tôi muốn cho anh một lời khuyên, anh có thể có nhiều tiền, cũng có thể rất khoe khoang, nhưng không thể không có lương tâm.”

21. Chương 21: Hồ Yêu Nóng Nảy Pk Bá Vương Long Lãnh Huyết

Hướng Thần có nguyên tắc của mình, hần có thể vì tiền tài buông bỏ bản thân, nhưng không thể buông bỏ tự tôn trước mặt người khác, Hướng Thần là một con người kiêu ngạo, ở trong mắt hần, An Triệt ngoại trừ việc có tiền hơn hần, những thứ khác đều không thắng được hần, đối với những việc a đua nịnh hót trước kia đều là bởi lợi ích bản thân, bây giờ gỡ bỏ chiếc mặt nạ xuống, hần hoàn toàn không cần phải nịnh nọt thấp kém nữa, Hướng Thần không cao thượng, điển hình của một người dân nhỏ bé vì chút lợi ích của bản thân, nhưng so với An Triệt, chí ít hần cũng sinh động hơn, sẽ cảm động sẽ biết ơn sẽ bởi vì một ông lão ăn mày mà ra tay cứu giúp, tuy rằng bây giờ còn đang đau lòng vì hai trăm tệ ấy, nhưng ít ra hần đau mà cũng vui... .

Hồ Dương đẩy dọc ly rượu men theo quầy bar tới trước mặt Hướng Thần, nhìn chăm chăm vào sườn mặt Hướng Thần với vẻ sùng bái: “Cậu thật sự đã nói thế sao?”

“Ừ.”

Hồ Dương bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, con mắt đỏ bừng lóe sáng: “Cuối cùng... . Cuối cùng cũng đã có người phát hiện khuyết điểm máu lạnh ích kỷ không có chút tình người nào của y! Mắng hay lắm! Mắng độc lắm! Thần Thần... Tôi rất sùng bái cậu đấy...”

Khóe miệng Hướng Thần co rút: “Chính cậu cũng biết rõ sao còn ham thích thế?”

Hồ Dương thở một hơi thật dài: “Yêu ai yêu cả đường đi mà... Yêu con người y thì sẽ yêu toàn bộ khuyết điểm của y thôi... Nhưng mà cũng phải nói là, ở chung lâu như vậy rồi, cậu lẽ nào không có chút thiện cảm nào đối với An Triệt sao?”

Hướng Thần gạt tóc trước mắt thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình với người đẹp: “Vốn cũng có mối phát sinh đấy, có điều còn chưa chui ra khỏi mặt đất, đã bị y đập một phát rớt về rồi.”

Hồ Dương bĩu môi: “Tôi cảm thấy An Triệt có cảm tình với cậu đấy, hơn nữa không phải ít đâu.”

“Đây là sức hấp dẫn tự phát ra đấy, cậu có ước cũng không được đâu.”

“Được rồi được rồi, bản chất chim công, hormone siêu mạnh.”

Hướng Thần không cho là đúng, uống một ngụm rượu quay đầu nhìn Hồ Dương: “Giới thiệu phần công việc đi.”

Hồ Dương tròng mắt, đập Hướng Thần một phát: “Cậu có ý gì, tốt nghiệp Harvard mà còn bảo tôi tìm việc hộ? Muốn mượn cơ khiến tôi nhục chứ gì!”

“Ừm, Ha của ha Như Lai Phật tổ ấy, tôi là đệ tử bảo vệ môi trường của ngài... .”

“Rắc”, một tiếng ly thủy tinh vỡ nát đầy đất, Hương Thần nhảy búng người cách xa ghế một mét, Hồ Dương đập bình rượu về mặt dữ tợn: “Đồ chim công chết tiệt! Cậu gạt tôi!!”

An Triệt đợi Hương Thần một tuần, y cho rằng con người yêu tiền còn hơn cả con trai mình kia sẽ trở về, sau đó tiếp tục cười quyến rũ với mình, nhưng lần này An Triệt hình như đã sai rồi, một tuần sau, chuông cửa đúng là đã vang lên, người tới là Hồ Dương, phía sau vẫn là khuôn mặt khiêu khích như trước, An Triệt không mở cửa, có điều Hồ Dương lại vẫn vào được, vỗ bụi đất trên người cười nhe răng: “Cậu bạn nhỏ phải đi học, nhưng mà túi sách ở chỗ anh, Thần Thần muốn tán gái nhưng ngay cả quần áo cũng không có để thay, An tổng không phải thu ve chai, chắc là sẽ không cần chút đồ cũ này chứ.”

Y lạnh mặt nhường đường, Hồ Dương chạy vào phòng của Hương Bắc Bắc chùi nước mắt: “Con chim công chết tiệt kia thiệt quá đáng, An Triệt nhất định rất khó chịu, Diệu Diệu, hay là anh quay lại giúp y nhé.”

Hồ Diệu mang túi sách và quần áo của Hương Bắc Bắc, kéo Hồ Dương đi ra ngoài: “Loại người như y sẽ đau lòng khổ sở sao? Anh nghĩ như vậy lại muốn quay đầu à? Anh là anh tôi sao! Sao lại thấp kém như thế!”

Hồ Dương ôm tay Hồ Diệu cọ một trận, sau đó kiên nghị nói: “Diệu Diệu! Anh là vì hợp đồng với con chim công kia! Anh phải thâm nhập địch doanh! Anh đến bên An Triệt nằm vùng! Bán đứng thân thể nhận hết đau khổ nhưng vẫn vì bạn bè không tiếc mạng sống, tình anh em cảm động lòng người biết bao nhiêu! Đây là anh hùng dân tộc vĩ đại cỡ nào! Diệu Diệu, em nên vì em có một người anh trai như anh mà cảm... A! Sao đánh đầu anh!”

“Ngu ngốc.”

An Triệt vẫn khoanh tay ở ngực tựa bên bàn cơm, trên mặt bàn bày hợp đồng đã ký trước đó, Hồ Dương trừng mắt muốn đi tới cướp lấy, An Triệt cảm hợp đồng phát phát: “Tôi có thể tự cho hẳn một cơ hội.”

Hồ Dương cười về mặt mờ ám: “Nếu không thì tôi cũng tìm một đứa con, hợp đồng kia tôi đã ký rồi...”

Hồ Diệu một tay kéo người về phía sau, trừng mắt nhìn An Triệt, hừ lạnh: “Đừng tưởng rằng ai cũng sẽ thêm tiền của anh, cũng đừng tưởng rằng chỉ một mình anh có tiền, anh có thể lấy phần hợp đồng ấy đi kiện chim công, nhưng dù sao đi nữa, tôi với anh tôi cũng sẽ giúp hẳn, Hồ gia chúng tôi dù không có nhiều tiền nhưng chút tiền mời luật sư thì vẫn có, hơn nữa, phần hợp đồng này của các anh thuộc loại buôn người, nếu như tôi không lầm, dù chim công có đi tù, anh cũng sẽ không được ung dung ngoài vòng pháp luật đâu!”

An Triệt nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào hai người anh em về mặt hoàn toàn không giống nhau: “Hắn quyết tâm bỏ vụ này?”

Hồ Dương nhảy tưng tưng ở sau lưng Hồ Diệu: “Tôi làm! Tôi làm!”

Hồ Diệu nhắc cao chân đá Hồ Dương ở đằng sau, Hồ Dương ôm chân lùi ở một bên kêu rên, Hồ Diệu quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi lại quay lại nhìn An Triệt: “Để người như anh dạy con trai chim công, sau này sợ rằng sẽ trở thành một người đáng thương không có độ ảm không có tình cảm, cả đời chỉ biết ôm đồng tiền mà chết trong đó thôi! Thái độ làm người của chim công tôi không biết, nhưng hẳn chí ít có thể nhìn rõ, anh bây giờ một mình giữ hợp đồng khư khư không buông thật đúng là đáng thương quá, tìm một đứa con để dưỡng lão à? Kế thừa gia nghiệp ư? Cách làm của anh sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy xấu hổ!”

“Câm miệng! Cậu cho là cậu đang nói chuyện với ai!” An Triệt nắm chặt tay vẫn đang cố kìm nén ý muốn xông tới đâm cho thẳng đó một phát, hẳn thì là cái gì! Dựa vào cái gì nói với y như thế!

Hồ Diệu cười nhạt: “Anh là ai? Nếu không phải tên ngu ngốc ấy vội vàng đi lấy đồ tôi biết anh là ai sao? Một! Tôi không phải nhân viên của An thị, không cần nghe anh sai bảo! Hai! Tôi không thiếu chút tiền mà phải vẫy đuôi mừng chủ nịnh nọt anh! Ba! Tôi với anh không thân chẳng quen, hơn nữa hành vi của anh không đáng để bất cứ ai tôn trọng! Tôi dựa vào cái gì không thể nói chuyện với anh như thế?! Một người không hiểu đạo lý đối nhân xử thế làm gì có tư cách chửi mắng ai!” Hồ Diệu mắng thật sảng khoái, hẳn đã sớm muốn chỉ thẳng mũi An Triệt, mắng y một trận, cái hồi Hồ Dương mỗi ngày về nhà đỏ mắt về nhà, hẳn không cầm dao xông tới đã là nhân từ với y lắm rồi.

Nhưng mà An Triệt đã nổi giận, từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám mắng y như thế, y giơ tay lên vùng một cái tát qua, “bốp” một phát, một tiếng giòn tan vang lên, cả phòng khách trở nên yên tĩnh, Hồ Dương bưng má nhe răng nhếch miệng: “Anh không thể đánh em trai tôi.”

“Anh khôn nạn!!!!”

Sự việc xảy ra trong sự rống giận của Hồ Diệu và hai người đàn ông cùng bị thương, Hồ Dương giúp Hồ Diệu xoa nắn cánh tay với vẻ yêu thương: “Có đau hay không, Diệu Diệu có đau không hả!” Sau đó lại quay đầu nhìn An Triệt: “Anh cứ cầm lấy hợp đồng của anh đi, Thần Thần sẽ không về nữa, hấn cần bản không phải đồng tính luyện ái cũng sẽ không yêu anh, hấn chỉ có Bắc Bắc là con trai, hấn sẽ không để con hấn trở thành một con người máu lạnh không tình cảm như anh đâu!”

An Triệt lau vết máu nơi khóe miệng: “Để Hường Thần tự tới nói với tôi, việc này không đến lượt người ngoài các cậu lo.”

22. Chương 22: Trước Đây Bắt Đầu Mới Hay Là Cũ?

Hường Thần không xuất hiện, lúc ba giờ rưỡi sáng, An Triệt đã nhận được một tin nhắn vô cùng đơn giản với năm chữ đơn giản “Không có gì để nói”.

An Triệt không rõ mình đã đụng chạm phải Hường Thần về vấn đề gì, là cái gì có thể khiến một người giầy trước còn a dua nịnh hót thoáng cái đã trở mặt... Vô lương tâm ư? Y cũng không cho rằng mình có gì sai cả, làm kinh doanh ai chả lấy lợi ích làm mục tiêu, vậy rốt cục là cái gì có thể khiến một người thích hư vinh thích khoe khoang ngay cả tiền mà hấn coi trọng nhất cũng ném sang một bên? An Triệt không nghĩ ra được. Hường Thần như vậy, An Triệt không biết, hay là An Triệt chưa từng chân chính biết Hường Thần là người ra sao.

An Triệt cũng là một người kiêu ngạo, y không thể dễ dàng tha thứ cho năm chữ “không có gì để nói” của Hường Thần, y mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm vào màn hình di động, sau đó ấn nút trả lời tin nhắn “Cậu sẽ đến cầu tôi thôi, tạm biệt.”

Hường Bắc Bắc cầm túi sách đứng ở dưới nhà, Hường Thần lê từng tí một mang chiếc xe đạp của mình từ trong hành lang nhỏ hẹp ra ngoài, ở cổng đặt một đồng hộp giấy chất đồ đặc linh tinh, Hường Thần kẹt ở giữa không ra được, Hường Bắc Bắc tung tăng chạy qua, dùng hết sức đẩy cái hộp ra ngoài, nhưng sức quá yếu, cái hộp không chút xê dịch, Tiểu Vương ở phía sau mang theo túi công văn nghiêng người chen ra bên ngoài: “Bắc Bắc, chú Vương giúp cháu, đừng đụng vào nữa.”

Hường Bắc Bắc cười nhe răng: “Cảm ơn chú Vương! Cháu thích chú Vương nhất!”

Tiểu Vương cười híp mắt: “Bắc Bắc cục cưng thiệt là ngoan, tan học về chú mua cánh gà cho nhé!”

“Cảm ơn chú ạ!”

Tiểu Vương xoa đầu Hường Bắc Bắc, quay đầu nhìn Hường Thần: “Hay là tới chỗ dựng tôi đi, bán máy vi tính cũng tốt lắm, cậu lại có thể tán chuyện, cậu như bây giờ, có xí nghiệp nào không móc nối với An thị chứ, cậu nói cậu chọc ai không chọc lại đi chọc tổng giám đốc, bây giờ nghèo rồi đói rồi, còn chê cái này bỏ cái kia.”

Hường Thần một tay đẩy xe nhận lấy cặp sách của Hường Bắc Bắc: “Tôi là người có nguyên tắc.”

“Nguyên tắc? Nguyên tắc gì? Còn muốn đi tìm một phú bà sao? Cậu mau vì Bắc Bắc ngấm lại đi, cả ngày cà lơ phớt lơ không chí tiến thủ, Bắc Bắc cũng sắp bị cậu làm hư rồi đấy, cậu thích tiền như thế nhưng trên người hay một chút tiền gửi ngân hàng cũng không có, Bắc Bắc sang năm đã lên tiểu học rồi, đây không cần tiền à, cậu không thể để con trai hít gió Tây Bắc với cậu chứ?”

Hường Thần ôm Hường Bắc Bắc ngồi lên sau yên xe, quay đầu cười với Tiểu Vương: “Được rồi, đừng thuyết giáo tôi nữa, nói tiếp là đến muộn đấy.”

Tiểu Vương cúi đầu nhìn đồng hồ rồi nhắc chân bỏ chạy, sau đó lại quay đầu rống về phía Hường Thần: “Đừng chọn lựa nữa, không thể vào công ty làm thành phần trí thức thì làm nhân dân lao động đi!”

Hường Thần mấy ngày nay đúng là sầu muộn vì chuyện công việc, cao không được thấp chẳng xong, đã rề rà mấy ngày rồi, có thể Tiểu Vương đã nói đúng, thực sự không thể chọn lựa nữa, hấn còn phải nuôi Bắc Bắc, có lẽ có thể thử buông tha chuyện mình theo đuổi rồi, chứ Bắc Bắc thì hấn không thể buông bỏ được,

nếu không thể một bước lên trời vậy thì làm đến nơi đến chốn vậy, Hường Thần đột nhiên cảm thấy bản thân trở nên cao thượng, đương nhiên chỉ là bản thân hấn cho là như thế.

Sảnh cơm Tây thanh lịch mà tĩnh mịch, người phục vụ mặc đồng phục đang quét dọn vệ sinh, ba giờ chiều không phải thời gian kinh doanh, Hường Thần ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ cúi đầu nhìn sơ yếu lý lịch trong tay, bên tai vang lên giọng nói và mùi vị quen thuộc nhất, giày cao gót và nước hoa, là một người phụ nữ có khí chất thanh nhã.

Hường Thần cười đứng lên, vươn tay phải: “Xin chào, tôi tới phỏng vấn.”

“Call boy?”

“Không.”

“Anh có điều kiện tốt đấy.”

“Tôi rất tự tin về điều đó, nhưng, ngày hôm nay tôi tới phỏng vấn làm quản lý.”

Người phụ nữ quay đầu gọi hai cốc cà phê, cười cười với Hường Thần: “Trước đây đã có kinh nghiệm chuyên môn về ẩm thực chưa?”

Hường Thần cũng cười lại một cái: “Nói thật hay là nói dối, nếu như tôi nói tôi có thực lực cô sẽ để tôi đi làm sao?”

“Đương nhiên, nhưng dù đi làm cũng sẽ phải thử việc, anh là quản lý chuyên nghiệp sao?”

“Không phải, khoa bảo vệ môi trường hệ chính quy, trước đó làm thư ký tổng giám đốc ở An thị, nghe nói lấy tiền lẫn trốn bán đứng cơ mật thương nghiệp?”

Người phụ nữ ấy giương mắt nhìn Hường Thần, sau đó cười nói: “Có lẽ anh có thể làm tạm nhân viên phục vụ một tháng, nếu như được, tôi sẽ để vị trí quản lý lại cho anh.”

Hường Thần nhìn người phụ nữ ấy có chút không tin, người ấy tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của anh: “Ở chỗ tôi không có cơ mật thương nghiệp, cũng sẽ không cho anh có cơ hội xử lý đến vấn đề tài vụ.”

• • •

Lúc đẩy xe đạp đi ngang qua trung tâm quảng trường, Hường Thần ngẩng đầu nhìn An thị giữa các tòa nhà mọc lên san sát, bỗng cảm thấy cách làm của mình trước đây có phần quá khích, hấn lẫm mất một cơ hội, một người có thể có cơ hội cả đời ăn uống vĩnh viễn, lại có lẽ mình đã định trước chỉ là một người dân bình thường, một người dân vì con vì tiền mệt mỏi, biệt thự, xe thể thao, tiền tài, những điều ấy tựa hồ cách mình quá xa, nhưng khi ngẫm lại chỉ cần chịu cố gắng thì những thứ ấy lại tính là gì chứ? Hường Thần năm nay 25 tuổi, tự cho hấn thời gian 15 năm chẳng lẽ vẫn là như thế không xê dịch tí nào sao? Không đâu, Hường Thần sẽ không cho phép mình khổ rách áo ôm, hấn cần nhiều điều để tự huyễn hoặc bản thân, đó là bản chất của hấn, không thể thay đổi.

So với tiền tài mà nói, An Triệt còn cách xa hơn nữa, đó cũng là bản chất của An tổng, có thể cũng vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Hường Thần phủ nhận tình cảm mới nhen nhóm với An Triệt, dù đã có rồi, mà lâu không vun trồng thì cũng héo rũ chết đi thôi...

“Diệu Diệu, hôm nay là ngày đầu tiên Thần Thần đi làm, chúng ta có nên đưa một lẵng hoa chúc mừng tới không?” Hồ Dương túm áo sơ mi hoa trên người soi gương sơ qua: “Em nói anh mặc như thế này có giúp Thần Thần hấp dẫn khách nhân không?”

Hồ Diệu đau cả đầu: “Đi ra ngoài đừng nói là anh tôi đấy.”

Hồ Dương nhảy một điệu ngay tại chỗ, liếc mắt đưa tình với Hồ Diệu: “Diệu Diệu, em thấy anh đẹp không?”

Hồ Diệu đứng dậy đá văng cái ghế đằng sau: “Ngu ngốc!”

Lúc hai anh em nhà họ Hồ tới, Hường Thần đang mặc đồng phục đứng bên cạnh một chiếc bàn tình nhân đang gọi món, mắt cô bé như biến thành hình tim: “Nhân viên phục vụ bây giờ đều đẹp giai thế này sao.”

Hồ Dương nhìn thấy Hường Thần vui vẻ đến mức xém tí thì xoay người hát múa Ương ca nhảy qua đó, đương nhiên, nếu không phải phía sau có Hồ Diệu túm hắt, hắt đã chân vịn vẹo đi qua đó rồi, có thể tưởng tượng khúc tàu Titanic chìm xuống biển kết hợp với nhạc Ương ca của vùng Đông Bắc thì sẽ thấy buồn cười cỡ nào thôi à, Hồ Diệu cắn răng túm Hồ Dương ngồi một bên: “Anh đừng quấy rối!”

Hồ Dương rút vai lại: “Được rồi, vậy Diệu Diệu ăn cái gì anh mời, đúng rồi, lát để Thần Trần qua rồi gọi món.”

Hồ Diệu nhìn cũng không thèm nhìn đã quay đầu nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ: “Món phần tình nhân ấy.” “Hử?”

“Có thể bớt chút tiền, ngốc ạ!”

Hường Thần cầm một lọ rượu vang mặt mỉm cười đi tới, Hồ Dương vẻ mặt kinh hãi: “Cậu mời?”

“Bình này là sản phẩm SangredeTore của Hungary, màu đỏ thẫm, nhẹ nhàng khoan khoái loại mạnh, thích hợp với cặp tình nhân lúc trẻ tuổi dưới ánh nến chập chờn mờ ảo.”

Hồ Diệu quay đầu: “Bao nhiêu tiền?”

“3950 tệ, đương nhiên nếu các cậu mở bình rượu này, tôi có thể nhận được 500 tệ lợi nhuận, chia 5:5, rượu này tôi không uống, tiền các cậu chi.” (eo đất thế, 13 tr lận, ở mình có 246.000đ thôi)

Hồ Dương đếm ngón tay tính toán: “Chia 5:5 là 500 tệ thành 250 tệ, 3950 tệ giảm đi 250 tệ là 3700... Rượu cậu không uống... Tiền chúng tôi chi...” Ngắc đầu cười vẻ mặt chói lóa: “Cho tôi một chai Trường Thành 60 tệ.” (rượu Trường Thành là một loại rượu vang đỏ của Trung Quốc, cũng khá có tên tuổi đấy)

23. Chương 23: Hường Bắc Bắc Muốn Kiếm Nhiều Tiền...

Lúc năm giờ chiều, Hường Bắc Bắc tan học, Hường Thần đạp xe đạp tới đón, cô giáo Phương đứng ở cổng trường tiễn học sinh, nhìn thấy Hường Thần thì hơi mỉm cười, Hường Thần được yêu thương mà lo sợ: “Cô giáo Phương, không cần dùng chiều mặt ngọt chết ruồi đâu... Cô muốn nói gì thì nói đi.”

Khuôn mặt vốn ôn hòa của cô giáo Phương thoát cái đã cúi xuống: “Cái gì gọi là mặt ngọt chết ruồi?! Nếu không thấy Hường Bắc Bắc hai ngày qua ngoan không giống Bắc Bắc! Tôi cũng chẳng thèm nhìn cái người không có chút đức hạnh nào như anh! Hường tiên sinh à, xin anh hãy cứ duy trì như thế nhé, phương thức giáo dục bây giờ thế là tốt rồi.” Hết lời, quay đầu rời đi.

Hường Thần cúi đầu nhún vai với Hường Bắc Bắc lưng đeo cặp sách: “Lên xe.”

“Vâng!”

Thằng bé ngồi ở phía sau ôm thắt lưng Hường Thần: “Ba ba, hôm nay con đã giúp cô giáo Phương bê sách bài tập đấy, đi học cũng không nói gì.”

“Sao bỗng ngoan như thế?”

Hường Bắc Bắc cau mày suy nghĩ: “Là do chú Vương nói cho con biết, mấy ngày nay ba về nhà muộn, đi tầng trên cứ tới gõ cửa, hỏi con ba đâu, nói phải nộp tiền thuê nhà rồi, sau đó con phải tới gõ cửa nhà chú Vương, chú Vương đã nộp giúp chúng ta rồi, còn bảo con ngoan ngoãn học tập, tương lai kiếm nhiều tiền vào, con không biết thế nào là kiếm nhiều tiền, chú Vương nói chính là nghe lời cô giáo nhiều, giúp đỡ bạn bè, con muốn kiếm nhiều tiền, cho nên mỗi ngày đều rất nghe lời rất ngoan, ba nói con lúc nào thì có thể nhìn thấy nhiều tiền ạ? Sau đó đi tới gõ cửa con có thể giúp ba nộp tiền thuê nhà rồi...”

Nghe lời thằng bé phía sau nói, giọng Hường Thần bỗng nghẹn lại, cổ nhe răng mỉm cười: “Bắc Bắc có muốn ăn bò bít tết không? Ba ba mời ăn được không nào?”

“Được!!!” Bé hưng phấn khua tay tựa đầu vào lưng Hường Thần, nhưng một lát sau lại nhăn mặt: “Ba ơi, bò bít tết có đắt hay không? Chú Vương bảo chúng ta nên tiết kiệm tiền...”

“Không cần dùng tiền, Bắc Bắc yên tâm đi.”

“Woa woah! Thiệt tốt quá thiệt tốt quá! Ba ba mau chút đi mau chút đi, con đói lắm rồi này!!”

Thời gian làm việc của Hường Thần rất đặc biệt, lúc người khác tan tầm nghỉ ngơi lại là lúc hắn bận nhất, dắt tay Hường Bắc Bắc vào phòng thay quần áo, đồng nghiệp cùng làm việc thấy vậy đều vây lại nhìn chăm chăm Hường Bắc Bắc: “Con cái nhà ai mà đáng yêu thế này?”

Hường Bắc Bắc ngẩng đầu nhìn lên trên: “Chú cho cháu ăn bò bít tết, cháu sẽ nói cho chú.”

Một đám đồng nghiệp cười ngả cười nghiêng: “Vui quá đi! Ê nè, cậu nhìn khuôn mặt này đi,... Hường Thần, con anh à?”

Hường Thần cài nút áo sơ mi, gạt đầu: “Đúng vậy, không giống sao?”

“Giống! Không chỉ mặt mũi giống, đầu óc cũng khôn khéo y như anh vậy, ông trời thiệt bất công mà! Không biết mẹ thằng bé như thế nào đây.”

Hường Bắc Bắc lắc đầu: “Cháu không có mẹ, cháu là do ba sinh.”

Lúc Hường Thần làm việc thì đem Hường Bắc Bắc đặt trong quầy bar, mấy nhân viên phục vụ nhàn rỗi thì quay qua quầy bar trên đùa thằng bé, Hường Bắc Bắc không sợ người lạ, thỉnh thoảng thốt ra mấy câu hay hay với giọng trẻ con đùa cả đám người cười ha hả, Hường Thần cũng không nhìn tới, bận tiếp khách gọi món tiếp thị rượu vang, chai nào đắt thì tiếp thị chai đó, với cái tài ăn nói ấy khẳng định rượu có thể bán được, với khách nữ thì đưa mắt mỉm cười, với khách nam thì nịnh nọt, một đám đồng nghiệp mắt mở trừng trừng nhìn mà thờ dài, tự bán không bán được đành phải hâm mộ người ta thôi, trước đó thì cảm thấy Hường Thần là một tay hám tiền, chẳng có đồng nào chi ra cả, bây giờ thì đã rõ, người ta đây phải nuôi gia đình, không gắng sức sao được, phải không?”

Lúc bà chủ đi vào đã thấy Hường Thần một mình đang bận rộn, những người còn lại đều ghé vào quầy bar tán gẫu, cô nhún nhún mày khụ một tiếng, một đám người đều tự tản ra, cô bước tới trước quầy bar, đúng lúc thấy Hường Bắc Bắc đang uống cốc nước trái cây: “Đây con nhà ai thế?”

Cậu phục vụ trong quầy bar cười sờ đầu Hường Bắc Bắc: “Của tôi.”

Bà chủ gạt tóc rũ bên tai: “Thôi đi, cậu có đầu thai tám lần cũng không sinh được đứa bé đáng yêu như thế.”

Cậu phục vụ bị đả kích quá lớn, uể oải u sầu, Hường Bắc Bắc túm tay người ta xuống dưới, cậu phục vụ ngồi xồm xuống, Hường Bắc Bắc hôn hắn “bẹp” một phát: “Chú ơi, không sao đâu, chú cho cháu ăn bò bít tết thì cháu gọi chú là ba.”

Bà chủ trừng mắt không thể tưởng nổi: “Đây là con nhà Hường Thần ha?”

Hường Bắc Bắc ngẩng đầu, đôi mắt to sáng lấp lánh: “Chị ơi, chị thật là xinh đẹp, em rất thích chị.”

Bà chủ che mặt ôi chao: “Bé nhóc này, tới đây tới đây nào, ăn cái gì chị mời.”

Cậu phục vụ bĩu môi: “Bà chủ, chị cũng sắp là người bốn mươi tuổi rồi, nó gọi chị mà chị cũng trả lời, không ngại ghê sao?”

Bà chủ vỗ cái “bẹp” lên mặt bàn, trừng mắt nhìn cậu phục vụ: “Đừng nói chuyện!”

Cô mang theo Hường Bắc Bắc đi tìm một chỗ ngồi, đẩy thực đơn đến trước mặt thằng bé: “Thích ăn gì thì gọi đi.”

Hường Bắc Bắc gạt đầu lại lắc đầu: “Em không có tiền, chị cũng không thể lấy của ba em, ba con em không có tiền.”

Bà chủ chống cằm cười: “Chị mời, không cần tiền, thấy thích cái gì thì gọi đi.”

Thằng bé nhìn chăm chăm tờ thực đơn to dùng trên tay, lật xem thử, sợ không đảm bảo lắm lại ngẩng đầu nói một câu: “Chị ơi chị thật sự rất rất đẹp.”

Bà chủ vui vẻ đang muốn khen ngợi Hường Bắc Bắc, chợt nghe sau đó lại tiếp thêm một câu: “Còn đẹp hơn cả chị Thương Tĩnh Không(Sora Aoi)”

“ ... ”

• • •

Hương Thần bớt thời giờ tới nhìn một cái, Hương Bắc Bắc đang gặm bò bít tết, bà chủ đang cắt hộ, Hương Thần cầm thực đơn tới, ghé vào bên tai Hương Bắc Bắc hỏi: “Là cô ấy mời sao?”

Hương Bắc Bắc miệng đầy hồ tiêu đen: “Con đều dựa theo lời ba nói, còn có mấy anh muốn mời con ăn đó.”

Hương Thần gạt đầu: “Lần sau gọi phần đôi, có thể mang về nhà.”

Bà chủ cầm dao nĩa mà khoe miệng giần giật không nói nên lời, Hương Thần quay đầu cười với bà chủ: “Chị Nhan, cảm ơn chị đã chăm sóc Bắc Bắc giúp em.”

• • •

Hương Thần đi rồi, cô Nhan đưa cho Hương Bắc Bắc một miếng bò bít tết: “Ba em bình thường dạy em những cái gì?”

Hương Bắc Bắc lắc đầu: “Em là đứa nhỏ thông minh, không cần ba dạy.”

• • •

Lúc An Triệt vào cửa thì thấy Hương Bắc Bắc... cùng một người phụ nữ... Khách hàng mới? Sau đó tìm một chỗ lẳng lặng nhìn, y muốn biết Hương Thần có thể xuất hiện hay không, sau đó xác định suy nghĩ của hắn. Tù ý lẩm nhẩm thực đơn trong tay nhưng mắt vẫn nhìn về phía bàn Hương Bắc Bắc, Hương Thần đã xuất hiện, mặt đồng phục nhân viên phục vụ, một tay cầm rượu một bên cười với phụ nữ, nhìn vẻ mặt nữ nhân có phần bất đắc dĩ, nhưng tựa hồ lại mang theo chút cưng chiều? An tổng nắm chặt tay thành nắm, y không muốn nhìn thấy Hương Thần với vẻ mặt cười quyến rũ ấy! Không, không phải không muốn, y muốn lắm, y có phần khẩn cấp muốn kéo người kia đến bên mình, xoay mặt hắn qua để hắn cười với mình, chỉ có thể cười với mình! Người phụ nữ kia là ai, cô ta có quan hệ gì với Hương Thần? Y muốn biết vô cùng!

“Chai này là rượu vang nhập khẩu từ Pháp, được sản xuất từ năm 1887, hương vị trong sạch tinh khiết, màu sắc đậm đà, thích hợp nhất với loại hình giới nữ chuyên nghiệp thành thực như quý cô đây.”

“Tóc chị giống như rượu đỏ vậy, thơm thơm đo đỏ, thật xinh đẹp! Bắc Bắc thích nhất là chị như này, nếu chị uống rượu vang ba giới thiệu thì càng xinh hơn, vĩnh viễn cũng không trở nên già nha!”

“... .. Mỡ!” (=))~~ cái này gọi là song kiếm hợp bích nè)

24. Chương 24: Đồng Phục Quyển Rũ (thượng) ...

“Tiên sinh, có cần chọn món không?”

An Triệt ngẩng đầu, người đến là một người mặc giống như Hương Thần... là nhân viên phục vụ à? Y hást hást cầm về phía Hương Thần bên kia, nói: “Để hắn qua chọn.”

Nhân viên phục vụ liếc nhìn về phía Hương Thần, sau đó nói với An Triệt một câu chờ, Hương Thần đang mở rượu cho cô Nhan, vẻ cười mỉm, Hương Bắc Bắc thì liên tục nói tốt, nhân viên phục vụ đi tới trước bàn chào hỏi một tiếng với cô Nhan rồi lại nói với Hương Thần: “Bên kia có một người đàn ông tìm anh đấy.”

Hương Thần nhìn theo hướng chỉ, trên mặt vẫn mỉm cười: “Tìm tôi làm gì?”

“Chọn món đó.”

Hương Thần đưa rượu trên tay cho cậu phục vụ, gạt tóc trước trán: “Rót rượu cho chị Nhan đi, chăm sóc con tôi nhé.”

Cậu phục vụ cầm bình rượu khoe mắt giần giật: “Sao tôi cảm thấy giọng này của anh như là di ngôn...”

Hương Thần cười không nói, đi thẳng tới quầy bar cầm một ly đặt vào khay, lại đến tủ rượu bên kia cầm một chai rượu vang yếm giá cao nhất, An Triệt cho rằng Hương Thần thấy mình đã quay đầu đi, không nghĩ tới người này lại mỉm cười đi tới, không biết hắn nghĩ gì, nhìn không hiểu được ý của hắn, An tổng có chút

nóng lòng, đôi mắt chăm chú nhìn Hường Thần, người sau đi tới trước mặt An tổng nhẹ nhàng cười cong đôi mắt, trên mặt vẫn mỉm cười theo lệ: “Vị tiên sinh này, cần rượu vang không?”

An Triệt híp mắt nhìn Hường Thần: “Tôi cần nói chuyện với cậu.”

Hường Thần đặt ly trước mặt An Triệt, tự mở chai rượu vang ra: “Không có gì để nói với An tổng, chúng ta có nhận thức khác nhau, nếu như cứ tiếp tục nói thêm sẽ chỉ khiến mọi người càng bế tắc, bây giờ tôi có thể cười phục vụ anh, anh cũng không muốn dọa tôi chạy chứ?”

“Cậu đừng quên, trước đó chúng tôi đã ký hợp đồng...”

Hường Thần cầm lấy khăn mặt trên mặt bàn bọc miệng bình rượu vang lại, sau đó nhẹ nhàng nâng lên, màu đỏ đậm đà chảy vào trong ly: “Hợp đồng là vật chết, người là vật sống, nếu như An tổng cố ý muốn dùng hợp đồng để nói chuyện tôi cũng đành chịu, tôi một nghèo hai trắng, ngoại trừ đứa con trai cái gì cũng không có, An tổng không cần phí sức là có thể nghiền chết con kiến như tôi rồi, có thể nghiền chết tôi, An tổng đạt được ích lợi gì hay sao? Giữa chúng ta không có thâm cừ đại hận gì, buôn bán không thành vẫn còn nhân nghĩa đó.”

An Triệt lạnh mặt cầm ly rượu Hường Thần rót uống một hơi cạn sạch: “Cậu muốn thế nào?”

Hường Thần nhìn chằm chằm vào cái ly không, ý cười càng sâu hơn: “Chẳng muốn thế nào cả, tôi bây giờ không được vào bất luận công ty nào cả, chỉ có thể ở quán cơm Tây này làm một nhân viên phục vụ nho nhỏ, đứng ở tầng lớp thấp nhất ngửa cổ nhìn An tổng, giữa chúng ta tồn tại sự khác biệt quá lớn, tựa như vị trí lúc này vậy, anh là người ngồi ăn cơm, hơn nữa gọi một chai rượu vang hơn vạn tệ, còn tôi, một người phục vụ hầu hạ anh ăn rót rượu anh uống, yêu cầu của tôi không cao, chỉ là muốn lưu lại phần công tác này, có thể theo tháng nộp tiền thuê phòng là tốt rồi.”

An Triệt nhú mày: “Tôi lúc nào gọi rượu thế?”

Hường Thần cầm bình rượu lại rót một ly: “Anh đã uống rồi.”

“...”

Cửa nhà hàng có tiếng kêu gào, Hồ Dương nghiêng răng nghiêng lợi chạy vào, đứng ở giữa nhà hàng tìm bóng dáng Hường Thần, Hường Thần nhướn mày: “Ồ đây.”

Hồ Dương lau mặt nhằm Hường Thần chạy tới: “Thần Thần! Đi cùng tôi!”

Hường Thần chớp mắt: “Làm sao vậy?”

Hồ Dương nâng giọng: “Tức chết tôi thôi! Tức chết tôi thôi! Hôm nay lại có người tới khiêu khích phòng vũ đạo, tôi một mình liều mạng với mười mấy người một chết đi được! Họ còn không theo không buông! Bố nó chứ! Coi Hồ Dương tôi là hồng thối sao! Đây là đơn đầu sao! Đây rõ ràng là quần ẩu mà! Đám nhóc trong phòng vũ đạo của tôi đều non lắm, từng người từng người đến đúng lúc thì đều bị thương! Đi theo tôi! Giết giết nhuệ khí bọn chúng!”

Hường Thần lắc đầu: “Đừng, một mình với mười người là quần ẩu, hai người với mười người không phải quần ẩu sao? Tôi không đi mất mặt với cậu đâu.”

Hồ Dương tức run: “Cậu... Cậu chính là Thần Thần tôi quen sao!!”

“Tôi không phải...”

“Không được! Cậu đi cùng!!”

Túm tay Hường Thần kéo về phía trước, Hường Thần một phen ôm cánh tay An Triệt: “Tôi có khách!”

Hồ Dương quay đầu: “An Triệt? Hai người các anh lúc nào đã lại về với nhau rồi?”

An Triệt trừng mắt nhìn Hồ Dương không nói, Hồ Dương vội quá giờ chân: “Mau chút đi theo tôi đi!! Tôi nói với bọn họ bảo bọn họ chờ rồi! An Triệt đi cùng luôn! Anh cũng muốn xem Thần Thần một đối mười thế nào chứ! Đi thôi đi thôi nào!”

An Triệt nhướn mày vẻ hứng thú nhìn Hường Thần, Hường Thần gạt lệ: “Tôi nghiệp dư...”

Bên này động tĩnh quá lớn, đã gây sự chú ý của toàn bộ khách trong nhà hàng, Hường Bắc Bắc rướn cổ nhìn, mắt lóe sáng như nhìn thấy bảo bối, ném miếng thịt bò trong tay xuống, tung tăng chạy qua chỗ An Triệt hô to: “Chú An!! Chú An!!”

An Triệt nâng mắt thoáng cái đã thấy thằng bé giang hai tay gọi mình, mỗi một chỗ trong lòng dường như đều trở nên ấm hơn, đang muốn đứng dậy, đã thấy Hường Bắc Bắc chạy vung tở thực đơn bị ngã trên đất, y vội vàng gạt tay Hường Thần, chạy qua đó, Hường Bắc Bắc quỳ rạp trên đất dẫu môi, An Triệt yêu thương ôm thằng bé lên, Hường Bắc Bắc vốn đã nén khóc nay thoáng cái trào lệ: “Chú An... Chú vì sao không đến thăm cháu... Có phải chú không thích Bắc Bắc rồi...” (thằng bé sợ nhất là người ta ghét bỏ nó)

An Triệt duỗi tay xoa đầu Bắc Bắc trấn an: “Không có, chú An không có không thích Bắc Bắc, chỉ là bận việc quá thôi.”

Hường Bắc Bắc xoa mắt sịt mũi: “Chú An cũng không có tiền tiêu rồi sao... Sịt... Cháu và ba cũng không có tiền rồi... Nếu... Nếu chú An cùng sống với ba con cháu... vậy thì ba con cháu sẽ cho chú An tiền để dùng...”

An Triệt giúp thằng bé lau nước mắt: “Bắc Bắc thiệt ngoan, ngã phải đâu rồi? Có đau không hở?”

Thằng bé vươn tay đưa tới bên miệng An Triệt: “Phù phù...”

An Triệt nhìn cánh tay bị ngã đổ mà đau lòng, sau đó nhẹ nhàng thổi thổi: “Còn đau không hở?”

Hường Bắc Bắc vừa rút nước mắt vừa cười: “Không đau không đau, nhưng ba cháu bị chú mèo kéo đi rồi!”

An Triệt quay đầu, Hường Thần đang bám cột ra sức gào: “Hồ Dương! Hồ Dương tôi là dân nghiệp dư mà! Cậu đừng để tôi đi mất mặt chứ! Tôi không đi!!”

Hồ Dương không để ý tới, dùng sức túm chặt một cánh tay khác của Hường Thần: “Hợp lại là thắng lại có tiền thưởng! Tôi nếu bị thua phải trả tiền cho bọn họ, chúng ta nếu thắng tiền thưởng là của chúng ta! A!” “Bùm bùm” một tiếng vang lên, Hồ Dương dùng sức quá mạnh, ngã trên mặt đất, Hường Thần gạt tóc trừng mắt: “Không nói sớm.” Sau đó phát tay về phía cô Nhan: “Chị Nhan, tôi xin nghỉ nửa ngày nhé, hôm nay khó chịu.”

Lời hết, nâng Hồ Dương ra ngoài: “Liều mạng thế nào? Loại bước múa gì? Mươi mấy người? Tôi quần áo thể này có coi là đồng phục quyền rũ không?”

Hồ Dương lau máu trên mũi, cao giọng mắng: “Mũi ông mà gãy ông giết mi!”

An Triệt ôm Hường Bắc Bắc lên xe: “Chúng ta cũng đi xem?” Người sau giờ cao tay vung về phía trước: “Xuất phát!”

25. Chương 25: Đồng Phục Quyền Rũ (hạ)...

Phòng vũ đạo của Hồ Dương không lớn, là một nơi hơn rộng hơn mười mét vuông, trải sàn gỗ, bốn mặt đều là gương, lúc Hường Thần đi vào thì nhìn thấy hai tốp người, một tốp người khô gầy mặt mũi non nớt, một tốp đủ mọi màu sắc đường hoàng ương ngạnh, Hồ Dương ngẩng đầu túm quần áo Hường Thần: “Thấy chưa? Chính là gà tây đó.”

Hồ Dương vừa nói dứt lời thì gà tây đã tức lắm rồi, đập cái ghế bên cạnh về phía Hồ Dương, rống: “Mày nói ai gà tây?!”

Hồ Dương trưng cái mặt đầy máu mũi ra, hất đầu: “Nói mày!”

“Đừng phí lời khoe mẽ, có người để chơi chưa?” Gà tây đầu vẽ mặt khinh thường, vươn ngón tay cái sau đó xoay xuống mặt đất: “Loser.”

Hồ Dương cao giọng: “Lu cái đầu mày í! Tốt nghiệp tiểu học à! Còn dám chơi tiếng Anh với tao!!”

Gà tây khoanh ngực cười nhạt: “Tao tốt nghiệp sơ trung.” (cấp 2)

Hường Thần vén tóc cười khê, tiện tay xắn ống tay áo sơ mi lên, lại cởi hai nút áo gần cổ áo: “Bao nhiêu tiền.”

Hồ Dương nhướn mày: “Năm ngàn.”

Gà tây cũng học Hồ Dương nhướn góc mày cao cao: “Đây là con bài chưa lật à? Không còn gì hơn sao.”

Hướng Thần bật ngón tay ‘tách’ một cái, một tay biến thành hình súng lục, sau đó cười với gà tây: “Bùm.”

Gà tây chớp mắt không phản ứng, Hướng Thần nhếch khóe miệng: “Năm ngàn, mày là của tao.” Quay đầu hát cầm với đám ranh con của Hồ Dương, cả đám thiếu niên gào to bắt đầu đi lục CD, Hướng Thần nghiêng tai nghe... Nghe không hiểu... Có điều cảm giác âm nhạc rất mạnh, cảm giác âm nhạc... cảm giác âm nhạc... rất mạnh?

“Rốt cục là kiểu nhảy gì?”

Hồ Dương xắn ống tay áo của áo sơ mi hoa lên trên: “Nhảy đường phố!”

Khóe mắt Hướng Thần giàn giụa lùi về sau: “Tôi không được...”

Hồ Dương giữ cánh tay, gào: “Đừng chạy đừng chạy!”

Hướng Thần mặt mếu máo: “Tôi thật không được, những thứ không dùng để tán gái tôi chưa từng học qua!”

“Thần Thần! Không sao đâu, chống mấy cái thắt lưng mấy căng chân nhào mấy vòng là được!”

Bên đám gà tây kia đã bắt đầu chuẩn bị trước rồi, mộ người tóc vàng đi tới chính giữa giờ ngón tay giữa với Hướng Thần, sau đó khua khua hai cánh tay, theo tiếng nhạc “phù phù” té trên mặt đất, lăn vài vòng, cuối cùng một tay làm trụ cho cả người, Hướng Thần cau mày giật khóe miệng: “Diên cả lũ rồi...”

Hồ Dương bưng con mắt một tay đẩy Hướng Thần lên chính giữa: “Lên đi Thần Thần!”

Hướng Thần đứng chính giữa lau mồ hôi, lơ mắt một cái đã thấy trong đám gà tây ấy có mấy gà tây nữ đang đứng... Cô nàng vẽ mặt chờ mong nhìn Hướng Thần...

Lúc nhạc tiến đến đoạn điệp khúc, tiết tấu rõ ràng tăng mạnh, Hướng Thần liếc mắt đưa tình một cái về phía đám gà tây, một phen kéo Hồ Dương qua: “Điệu waltz, bản R & B.”

Hồ Dương mơ mơ màng màng bị Hướng Thần túm vào giữa, điệu waltz vốn cực kỳ tao nhã hoàn toàn bị thay đổi, một bước nhảy lại vỗ vỗ mấy cái, Hướng Thần tung người ra một cái rồi lại kéo về, sau đó nói với Hồ Dương: “Cậu biết lộn không?”

Hồ Dương gật đầu: “Tôi là nhân tài toàn năng.”

“Tốt lắm, lát nữa tôi tung cậu ra một cái thì cậu cứ lộn luôn nhé.”

Hồ Dương cắn răng: “Xùy! Cậu mới cút í.” (từ “lộn” là đả cốn, câu trên HT vút từ “đả” đi còn từ “cốn” = cút xéo.)

Hướng Thần cũng không phản ứng, thoáng cái đã ném Hồ Dương ra ngoài...

“Bình bình” vang lên, Hồ Dương nằm sấp trên đất, chưa nhồm người dậy đã chỉ vào mũi Hướng Thần mắng: “Nói buông thì buông à! Tôi còn chưa chuẩn bị cho tốt đâu!!”

Hướng Thần nhìn chằm chằm bàn tay cười áy náy, gà tây bên kia từ đầu là khiếp sợ giờ thì cười run người, cô nàng mặt đỏ lự đi, gạt tóc với Hướng Thần một chút, sau đó bắt đầu nhảy những bước nóng bỏng, cô nàng khiêu khích liên hồi, mấy cái nhấc chân xoay thắt lưng cười cười quỵn rũ...

Hướng Thần gạt tóc nghiêm túc, nhếch khóe miệng đỡ hông rồi thổi gió bên tai người ta: “Tôi có thể mời em ăn cơm không?”

Cô nàng cười: “Anh nếu thắng được, tôi nhận lời.” (chết anh, ngt có chồng r, anh cẩn thận đó)

Cùng một tần suất giãy dụa với cô nàng ấy, nụ cười quỵn rũ trên mặt còn hơn cả cô nàng ấy, gà tây vuốt mồ hôi trên mặt một lần, nuốt một ngụm nước bọt: “Thiệt mẹ nó chứ... Hắn muốn dụ đàn ông hay là dụ đàn bà thế!” (_____/ thiệt sợ sức quỵn rũ của anh)

Ngoài đám người còn có hai người đang đứng, người nhỏ cầm cánh gà vừa mua trên đường gặm miệng đầy mỡ, người lớn mắt chăm chú nhìn đám người, Hường Bắc Bắc một mình ăn không sướng, túm tay An Triệt: “Chú An! Chú cũng ăn!”

An Triệt cúi đầu, nhưng không nói chuyện, tay Hường Bắc Bắc rút lại: “Chú An... chú không vui sao... Ánh mắt chú như muốn bốc lửa kìa...”

An Triệt vỗ đầu Hường Bắc Bắc, hậm hực gật đầu: “Ừa, dục hỏa.”

Trong đám người lại một đợt hoan hô, Hường Thần ôm cô nàng nhảy điệu Tăng-gô, xoay mấy hồi rồi cô nàng nhảy vào lòng Hường Thần, Hường Thần cực kỳ ga lăng ôm thắt lưng cô nàng chậm rãi thấp dần, cuối cùng chào cảm ơn.

Hồ Dương to giọng kêu: “Thần Thần, Thần Thần!”

Cô nàng sau khi đứng vững về mặt đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Lát nữa xong, em chờ anh ở cửa.”

Gà tây khó hiểu nhìn vợ mình lâm trận phản chiến, bẻ đốt ngón tay thành tiếng: “Có đấu với tôi không!” Nói còn chưa xong đã làm luôn một cú lộn khó làm giữa không trung, Hường Thần dựng thẳng ngón tay cái: “Tôi thua.”

Gà tây không thèm, chỉ vào mũi Hường Thần rống: “Mày khinh tao à? A! Mày dám khinh tao!!”

Hường Thần lắc đầu: “Tôi không có!”

Gà tây tức giận hai mắt đỏ kè: “Không để mày lộ bản lĩnh thật tao với mày không yên!”

Đám người phía sau cũng ồn ào theo, Hường Thần có bản lĩnh nhất là tán gái... Tán gái cần các loại bước nhảy khiêu vũ, nhưng không cần nhảy đường phố...”

Gà tây đáng vẻ như muốn giết người khiến Hường Thần bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vuốt mặt một cái: “Tôi lộn!”

Lộn mấy cái theo tiết tấu, Hường Thần học hình dáng lúc nãy của Hồ Dương, hạ dần thắt lưng... xuống dưới... hạ nữa... . Còn hạ...

“Rắc” một tiếng giòn vang lên, Hường Thần mặt dữ tợn cứng đờ giữa không trung, âm nhạc dần chuyển đến cuối, mọi người dừng thở một chút động tĩnh cũng không có...

“Bịch” một tiếng, Hường Thần té trên đất, An Triệt cau mày vội vàng đi qua, Hường Thần che mắt giọng ghen ngào: “Trẹo thắt lưng rồi...”

An tổng thở dài một hơi, túm tay Hường Thần chậm rãi nâng người dậy, sống lưng Hường Thần thẳng tắp không dám động, An tổng trừng mắt nhìn Hường Thần mặt đau khổ không biết nói gì, xoay người đưa lưng về phía Hường Thần: “Tôi công cậu.”

Hường Thần cắn răng bò lên trên lưng An tổng, phát tay về phía cô nàng kia: “Lần tới ăn nhé, nhớ số điện thoại của anh là 13741941!! Anh làm gì!”

An tổng một tay buông ra nện một phát lên người ở trên lưng: “Câm miệng!”

Hường Thần nằm ở trên lưng An tổng nước mắt lưng tròng: “Tôi không có tiền đi viện, đưa tôi về nhà.”

Khóe miệng An tổng co rút, im lặng.

Hường Bắc Bắc cầm cánh gà đi theo đằng sau: “Ba ơi, để chú An tới ở cùng chúng ta đi... Chú ấy cũng không có tiền rồi...”

26. Chương 26: Giá Thành, Quyền Lợi, Món Lãi Kéch Sù...

An Triệt rất muốn làm theo lời Hường Bắc Bắc, dọn tới sống cùng nhau, nhưng nhìn tới chiếc giường đơn trong phòng thì vẫn lui ra, Hường Bắc Bắc ôm bắp chân An Triệt ngồi dưới đất: “Chú An đừng đi mà đừng đi mà...”

An Triệt một tay ôm lấy thằng bé: “Ngày mai chú An đến thăm cháu được không nào?”

Hướng Bắc Bắc dụi mắt mếu máo: “Không được không được, cháu không thể để chú An đi ngủ vòm cầu, chú đi rồi bác ăn xin sẽ không có chỗ để ngủ nữa.”

An Triệt hôn lên khuôn mặt thằng bé: “Chú An có thể ngủ trên xe mà, giường trong nhà quá nhỏ, ba người không ngủ nổi đâu.”

Thằng bé ầm ức rút nước mắt: “Chú An có thể nằm trên người ba cháu, cháu có thể nằm trên người chú An mà.” (BB giác ngộ sớm quá, để chú An đè ba nó thế *bùm miệng*)

Hướng Thần đỡ thắt lưng khoe miệng giần giật, nhìn chăm chăm An Triệt pha trò: “Lời trẻ không kiêng kỵ, anh đừng coi là thật.”

An Triệt cười nhạt: “Yên tâm, cậu sớm muộn gì cũng bị tôi đè.”

Đôi lông mày của Hướng Thần nhăn như bánh quai chèo: “Con trai anh ôm đi, tôi không cần.” Sau đó thẳng lưng nghiêm túc đóng cửa lại, An Triệt nhướn mày: “Bắc Bắc muốn về nhà cùng chú An không?”

Thằng bé mắt to vụt sáng chớp chớp: “Cháu không muốn rời khỏi ba ba? Cháu không muốn ngủ vòm cầu...”

“Không phải vòm cầu.”

“Vậy là biệt thự sao?”

“Ừ.”

Khoe miệng Hướng Bắc Bắc ngoác dài tận gáy, ôm chặt lấy cổ An Triệt không buông: “Chú An ơi, cháu thích chú nhất!! Đi mau đi mua, cuối cùng không cần chen giường với ba nữa rồi!!”

Ngày hôm sau là thứ bảy, Hướng Bắc Bắc ôm Ultraman đứng lên từ trên giường, chân trần đi theo mùi hương xuống tầng dưới, An Triệt đang ở trong bếp nghiên cứu thực đơn, trong nồi đang hầm canh xương sôi sùng sục, Hướng Bắc Bắc nhón đầu ngón chân lên nhìn, trong miệng thì nói: “Cái gì thế... Chú An đây là cái gì thế...”

An Triệt cúi đầu xoa cái đầu tròn vo của Hướng Bắc Bắc: “Lát nữa nấu xong cho cháu ăn.”

Hướng Bắc Bắc gạt đầu cười hí hí, sau đó tung tăng chạy đến phòng khách, bò lên sofa cầm điện thoại, trong miệng lẩm nhẩm từng số một, sau khi điện thoại vang lên hơn mười tiếng xong, đầu dây bên kia mới nhận, thằng bé đứng trên sofa cười ha ha: “Ba ngốc ơi, con có canh xương ăn nhé, ba có hông!”

Hướng Thần Thần mơ màng nhồm người dậy, nhìn lướt qua đồng hồ báo thức lại nằm sấp lại trên giường: “Ba cũng uống, mang về cho ba đi.”

Hướng Bắc Bắc một tay chống thắt lưng vênh mặt cười: “Sẽ không mang về cho ba! Thèm chưa thèm chưa! Đó là canh chú An tự nấu cho con nha, không cho ba ăn đâu.”

Hướng Thần nhắm mắt vuốt tóc: “Canh gì?”

“Canh xương nhá, con đã ngửi thấy mùi rồi nè.”

“Vậy chắc chắn là nấu cho ba.”

Thằng bé không phục: “Không phải đâu! Là chú An nấu cho con.”

Hướng Thần ngáp một cái lằm bằm: “Ngốc, ba bị căng cơ chứ có phải bị gãy xương đâu, bảo y hầm chút gân bò cho ba, ăn gì bổ nấy, ba muốn đi ngủ, không được gọi điện nữa.”

Hướng Bắc Bắc nghe thế vội vàng giận điên: “Chú An nấu canh cho con cho con! Không để cho ba uống đâu! Ba ba xấu không cho ba uống đâu!” Cúp điện rồi thằng bé chu môi chạy vào bếp, An Triệt múc một bát cho Hướng Bắc Bắc, thằng bé uống sùm sụp, cầm cái thìa cố hớp hết, An Triệt tiếp tục nghiên cứu thực đơn: “Ba cháu thích ăn cái gì? Chỉ ăn canh cũng không được...”

Miệng Hướng Bắc Bắc đang cầm cái thìa còn chưa lấy ra, cứ nhìn chăm chăm bóng lưng An Triệt rồi nước mắt lưng tròng, ôm Ultraman bò khỏi ghế, biu môi chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc: “Hu, ba ba xấu muốn

ăn gân trâu!! Ô ô ô ô ô... Chú An không thích Bắc Bắc rồi... Chú An thích ba ba xấu... Không phải nấu canh cho Bắc Bắc, cháu cũng không thích chú An nữa! Hu hu hu hu hu...”

Khóe mắt An Triệt giàn giụa nhìn bóng lưng đau thương của thằng bé, xoa trán, mình đây rồi cuộc sao thế!”

Bưng canh đã làm xong ra, lại lên lầu dỗ Hướng Bắc Bắc, thằng bé khóc mắt đỏ lừ, An Triệt ôm Hướng Bắc Bắc vừa hôn vừa dỗ cuối cùng rửa mặt cho bé, xách theo canh đã nấu xong, mang theo Hướng Bắc Bắc ra ngoài, lúc đi ngang qua cầu, Hướng Bắc Bắc la hét muốn xuống xe, An Triệt nhớ rõ nơi này, ở đó có một người ăn xin đã chỉ đường giúp Hướng Bắc Bắc.

Thằng bé lấy tờ một tệ ra từ trong cặp sách, chạy xuống phía dưới, An Triệt đuổi sát theo sau, ông ăn mày vẫn là dáng vẻ như trước, quần áo trên người rách nát, quỳ trên mặt đất, Hướng Bắc Bắc đặt tờ một tệ vào trong hộp giấy: “Bác ơi, ba cháu và chú An bây giờ cũng không có tiền rồi, không thể cho bác nhiều, cô giáo Phương nói dù cháu cho bác một tệ bác cũng sẽ không ghét...”

Ông ăn xin quỳ trên mặt đất chảy nước mắt đầy mặt: “Đứa bé tốt... đứa bé tốt...”

An Triệt mặt không biểu cảm nhìn, y vẫn không có cảm giác gì như trước, đối với người xa lạ, dù là người lạ có ơn đi nữa, nếu trước đó đã trả rồi thì không nên xuất hiện bất luận liên quan gì nữa, dù là đối với Hướng Thần và Hướng Bắc Bắc bây giờ, y không phủ nhận ý nghĩ trong lòng mình, y đúng là thích Hướng Thần, đúng là muốn có hắn, nhưng chuyện này coi như là một phần giao dịch bản thân, y chăm sóc Hướng Thần ban ơn với Hướng Thần, theo đó, Hướng Thần có thể dùng tình yêu, hoặc là thân thể để trả cho phần giao dịch này, y không lỗ, bởi vì y phải nhận được phần đền ơn cao hơn nữa.

Có lẽ là bản chất của thương nhân, vĩnh viễn lấy tiền làm mục tiêu, lấy nguồn vốn thấp đạt được lợi nhuận cao, An Triệt không hiểu tình yêu, y thậm chí chưa bao giờ yêu nữa.

Giống như lời Hồ Dương nói vậy, y có thể dụ dỗ bạn, đó là thành phẩm thuộc về chính An tổng, sau đó lấy sự dụ dỗ của bản thân đi đoạt lấy tình yêu mà người khác toàn tâm toàn ý dành cho y, đó là một món lãi kék sù.

Phương pháp làm của y bây giờ vẫn như cũ, y muốn đạt được món lãi to ấy từ trên người Hướng Thần, mà bản thân y chỉ cố dùng giá thành thấp, nhưng lần này An tổng sai rồi, dù là thân phận địa vị có khác biệt, bọn họ vẫn giống nhau về... ham muốn.

Lúc Hướng Thần ưỡn sống lưng đi mở cửa, Hướng Bắc Bắc đang ôm một ***g canh giữ ẩm nhếch miệng với Hướng Thần: “Đây chính là canh chú An nấu cho con nha! Ba nếu muốn ăn phải dùng cánh gà đổi cho con nha!”

Hướng Thần một phát đoạt lấy: “Nhóc con một chút cũng không biết thương ba mày!”

Hướng Bắc Bắc chống hông rống to: “Cô giáo Phương đã bảo ba không được mắng con là nhóc con rồi mà! Nếu con là nhóc con ba chính là thỏ con(nhóc con, ranh con là “thỏ tế tử” = con thỏ con)! Thỏ thì không thể ăn canh xương nha! Ba còn cướp đồ của trẻ con! Ba không biết xấu hổ! Ba không phải ba con! Con muốn họ An, con muốn gọi là An Bắc Bắc!!”

Hướng Thần nheo mày chống hông cùng Hướng Bắc Bắc, nhưng mà quá dùng sức, chỗ xoay một phát cơ rút đau đốn, mồ hôi trên mặt thoát cái chảy xuống: “Nhóc con! Đồ vô lương! Ôi thất lưng của tôi...”

An Triệt đứng ở một bên giật giật khóe mắt, tiến lên một tay ôm Hướng Thần, Hướng Thần kêu to: “Đừng ôm như thế! Đừng ôm như thế! Gãy rồi gãy rồi!!!”

27. Chương 27: Tiền Đồ Rộng Mở, Tương Lai Tươi Sáng...

Thất lưng Hướng Thần ưỡn cả tuần, cuối cùng đã có thể vận động lại thoải mái, tiếng điện thoại vang lên, người gọi điện tới là cô Nhan của nhà hàng cơm Tây, Hướng Thần cúi đầu khom lưng với vẻ mặt quyền rũ: “Cảm ơn chị Nhan đã quan tâm, đảm bảo ngày mai là có thể đi làm.”

Lúc An Triệt đưa Hường Bắc Bắc về nhà, thuận tiện đưa cho Hường Thần một tờ giấy trắng, Hường Thần chớp mắt nhìn qua, bên trên có một số tám màu đỏ tươi...

Hường Bắc Bắc vênh mặt đắc ý: “Con không phải đứa đội sổ nha! Bạn Tiểu Bàn thi được điểm 0 nha!”

Hường Thần tức giận dầm tường: “Đó là người ta không đi thi! Mà có tiền đồ thật ha! Tao lúc ít điểm nhất cũng mới 20 điểm! Mà lại thi được có 8 điểm! Hường Bắc Bắc, mày đi úp mặt vào tường cho tao!”

Hường Bắc Bắc trốn ở phía sau An Triệt, lè lưỡi trêu tức Hường Thần: “Cô giáo Phương nói không thể dùng cách xử phạt bằng thể xác!”

An Triệt vuốt đầu Hường Bắc Bắc: “Vừa rồi không phải nói Tiểu Bàn chờ cháu dưới nhà sao? Đi tìm bạn đi.”

Hường Bắc Bắc vui tươi hơn hở ném cặp sách chạy xuống nhà, An Triệt tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống trước mặt Hường Thần: “Chúng ta phải nói chuyện.”

Hường Thần nhìn chằm chằm bài thi của Hường Bắc Bắc, nhăn mày cau mặt: “Nói chuyện gì... Nhóc con 5 + 2 sao lại đợi Hoa Hoa!?” (câu này anh nói nhăng nói cuội để lấp liếm ấy mà)

An Triệt giật lấy bài thi: “Hường Thần, cậu hiểu tôi muốn nói cái gì.”

“Chúng ta đã nói rõ rồi còn gì? Về mặt nhận thức tồn tại thành kiến, Bắc Bắc không phải kiểu trẻ con anh muốn, ngoại trừ Bắc Bắc ra, chúng ta hình như không còn gì để nói cả.” Gạt sơ tóc trên trán, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hiếm có.

“Không phải Bắc Bắc, bây giờ tôi có hứng thú với cậu hơn cả Bắc Bắc, Hường Thần cậu là người thông minh, cậu có thể hiểu ý của tôi.”

Hường Thần rụt vai lại: “An tổng, anh cũng là người thông minh như thế, lẽ nào anh không biết chúng ta không chỉ có thành kiến về mặt nhận thức, ngay cả tính hướng cũng không giống nhau sao?”

An Triệt khoanh ngực nhìn chằm chằm Hường Thần: “Nếu như không có chuyện trước đó, cậu có thể ở trong cuộc sống sống chung đó, dần dần thích tôi hay không? Hoặc là yêu tôi ấy?”

“Đó cũng không phải một giá trị xác định, tôi nghĩ có lẽ là sẽ, bởi vì trên người anh có thứ tôi thích, tôi sẽ bởi vì thứ tôi thích đi yêu người sở hữu thứ đó, có thể không phải tình yêu, nhưng ở một mức độ nào đó mà nói thì cũng được coi như là một thứ tình yêu.”

Khóe miệng An Triệt nhướn lên, buông hai tay ra, người từ từ nghiêng về phía trước, sau đó một tay cầm lấy cằm Hường Thần: “Nhưng mà tôi đã yêu cậu rồi.”

Tay kia đặt ở cổ Hường Thần đẩy về phía trước, Hường Thần từ trên giường trượt xuống đất, chân sau quỳ trên đất chống đỡ thân thể, môi bị An Triệt cắn chặt, sau đó luồn vào, thăm dò, cướp đoạt trôi chảy, cảm nhận được hơi thở không ổn định của Hường Thần, đầu lưỡi An tổng chui ra khỏi miệng người nọ, nhưng vẫn không rời khỏi bờ môi ấy, hàm răng nhẹ nhàng di di trên đó: “Xem đi, chỉ ít cậu không ghét việc hôn, điều này nói rõ rằng chúng ta có hy vọng.”

Tóc Hường Thần có hơi lộn xộn, miệng mang ánh sáng màu sắc tươi mới, trên bờ môi có ánh nước lấp lánh phản chiếu ánh đèn, hơi thở bình ổn rồi, Hường Thần gạt tóc: “Đầu lưỡi đều là mềm, tôi cũng không thấy anh có cái gì đặc biệt.”

• • •

Lúc 5h30 chiều, Hường Thần chạy tới quán cơm Tây báo danh, cô Nhan phun một cuộn khói về phía Hường Thần: “Trước mặt tôi bỏ bê công việc, tôi nên đuổi việc cậu mới phải.”

Hường Thần dửng dưng về cùn cùn với khuôn mặt khổ qua: “Chị Nhan, em thực sự trọ thất lưng mà, không tin chị đi hỏi con em đi.”

Cô Nhan trợn mắt: “Con cậu với cậu đều giống nhau.”

Khóe miệng Hường Thần co rút: “Chị Nhan... Nếu như em một mình lông bông thì thôi cũng được... Nhưng em còn có một đứa con vợ trước a...”

Cô Nhan hừ nhẹ: “Người như cậu sao lại nuôi được đứa con ngoan, thằng bé kia lớn lên cũng không phải người tốt, có điều cũng phải nói là, Hường Thần à, cậu định cả đời sống nương tựa với Bắc Bắc thế sao? Có muốn một gia đình hay không?”

Hường Thần buông tay bắt đắc dĩ thở dài: “Người như tôi không thích hợp kết hôn, có lẽ kết hôn cũng được thôi, nhưng tôi chưa chắc là một người chồng tốt.”

“Đúng là biết mình biết người.”

Hường Thần cười: “Kỳ thực tôi không có dự định quá xa, có lẽ cứ như thế này sống với Bắc Bắc cả đời vậy, nếu như nó trưởng thành có tiền đồ, có lẽ có thể tìm cho tôi một nắm mồ tốt, nếu như tương lai không có tiền đồ vậy tôi cũng cùng lắm là bị cuốn chiếu ném xác bỏ hoang thôi, hoặc là tới một độ tuổi nhất định nào đó, chơi chán rồi cô đơn rồi thì tìm lấy một người bạn đời, tôi nghĩ tôi sẽ tìm lấy một người phụ nữ rồi tới cục dân chính (cái này ở là xã (phường), nhưng xã (phường) của mình kiêm nhiệm nhiều thứ quá nên cũng ko biết bên đó là cái chỗ nào) làm một bản, nhưng những điều đó e rằng cũng chỉ là có lẽ mà thôi, nó cũng không ở trong kế hoạch của tôi, nói thật ra tôi cũng không có kế hoạch gì, cứ sống ngày nào hay ngày ấy vậy.”

Cô Nhan búng tàn thuốc trên tay: “Nhưng cậu là một người cha, chẳng lẽ không cảm thấy vô trách nhiệm với con trai mình sao?”

“Chị Nhan cũng nghĩ như vậy à? Kỳ thực tôi cũng cảm thấy thế.”

“...”

“Có thể sau khi tôi có công việc ổn định, thu nhập ổn định rồi sẽ có khả năng chăm sóc tốt cho Bắc Bắc.”

“...Còn sau đó?”

“Chị Nhan cảm thấy năng lực làm việc của tôi thế nào?”

“... Cậu muốn nói gì?”

Hường Thần chỉnh lại đồng phục, sau đó mỉm cười với cô Nhan: “Thăng tôi làm quản lý đi.”

“...”

Cô Nhan rất thích Hường Thần, mặt mũi được này lại biết nói chuyện này, năng lực làm việc khá mạnh này, có mảnh giao tiếp này, nếu như bản thân hắn không nhắc tới, vậy vị trí quản lý kia cũng là để dành cho hắn, hôm nay hắn nếu đã mở lời, cũng chẳng qua là nhận chức sớm mà thôi, trước đó nhà hàng chỉ có cô Nhan một mình quản lý, cô cần một nhân viên nhưng càng cần một người để giúp đỡ hơn nữa, thành tích của Hường Thần là rõ như ban ngày, hắn thăng lên làm quản lý không ai cảm thấy kỳ quái cả. Buổi tối, trước giờ tan ca, cô Nhan mở một cuộc họp nho nhỏ, sau khi mọi người vỗ tay vây quanh Hường Thần la hét cười đùa ồn ào đòi hắn mời khách, nhân viên phục vụ cầm đồ mở rượu chen tới: “Ăn là chuyện nhỏ, quản lý Hường mau truyền thụ bí quyết bán rượu đi! Công trạng mấy tháng này của chúng tôi còn chưa hoàn thành đâu!”

Hường Thần cười híp mắt, sau đó nói mấy câu: “Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, còn nhiều thời gian mà, giảng bài thu phí đấy.”

Đi ra khỏi nhà hàng cơm Tây, Hường Thần nhìn vầng trăng treo trên bầu trời, hắn thở phào nhẹ nhõm, tiền đồ rộng mở rồi, tương lai cũng tươi sáng rồi.

Đang muốn xoay người đi lấy xe, đã bị một bó hồng to chặn tầm nhìn, An Triệt giơ hoa ra, khoe miệng hơi nhếch lên nhìn Hường Thần: “Chúc mừng thăng chức.”

Hường Thần chớp mắt: “Sao anh biết.”

Hường Bắc Bắc ôm một chiếc bánh ga tô chạy tới: “Ba ba!! Ba ba!! Con và chú ấy đều nghe thấy rồi! Ba ba được thăng làm quản lý rồi! Chú An nói quản lý là cùng một dạng quan như chú ấy nha! Có thể quản lý thật nhiều người! Sau này con là con của quản lý rồi! Con phải nói cho Hoa Hoa! Hoa Hoa nhất định sẽ nhận lời làm bạn gái con!”

An Triệt cầm hoa đưa tới trước mặt Hường Thần: “Không nhận lấy sao?”

Hường Thần nhếch khóe môi tự nhiên nhận lấy bó hoa: “Tôi có thể cầm rồi bán không?”

“Đương nhiên, đó là đồ của cậu rồi, tùy cậu xử lý thôi.”

28. Chương 28: Hường Thần Bị Đánh...

Hoa tươi, ánh nến, rượu vang, người đẹp.

Hường Thần cầm ly nhẹ nhàng giơ lên, sau đó nhếch môi cười: “Cảm ơn em đã tới, điều này làm tôi sung sướng quá đổi.”

Ngồi đối diện là một người con gái quyến rũ, nhìn kỹ lại, người yêu của đầu gà tây, Hường Thần cảm thấy hôm nay là một ngày lành, đi làm thôi cũng có thể có cô em yêu thương nhưng nhớ, cô gái mỉm cười với Hường Thần, bưng ly rượu lên uống một ngụm: “Kỳ thực em hỏi thầy Hồ rồi, mới biết được anh ở đây... Anh tên Trần Thần [chén chén]?” (Vì Hồ Dương gọi anh Thần là Thần Thần [chén chén])

Hường Thần cười híp mắt: “Không phải Trần Thần, là Hường Thần [xiàng chén], Hường của hướng dương, thần của tảo thần(buổi sáng).”

Người con gái ấy cúi đầu một tay cầm ly một tay nắm chặt tay, suy nghĩ một hồi lại ngẩng đầu cười với Hường Thần: “Em là Kỳ Kỳ... Em... Em rất thích điệu nhảy của Hường tiên sinh... Hi vọng có thể cùng anh trở thành bạn bè...”

Hường Thần vén tóc trên trán, bưng ly rượu lên lắc, ngọn đèn mờ mờ ánh lên tia dịu dàng trong ánh mắt, thân thể nghiêng về phía trước, đôi môi nhẹ nhàng mở ra, giọng nói nhỏ chỉ để người con gái ấy nghe được: “Bạn trai sao?”

Người con gái ấy kinh ngạc nhìn Hường Thần không phản ứng lại... lúc phản ứng lại được thì mặt đỏ bừng bối rối: “Em... Em...”

“Không được sao?”

“Không... Không phải...”

“Vậy...”

Tiếng “bing bang” vang lên, phá hỏng bầu không khí mờ ám, Hường Thần chớp mắt mấy cái... Vì sao bình rượu bị nát?! Còn chưa phản ứng lại đã nghe bên tai vang lên tiếng rít gào: “Tên đốn mạt! Quyến rũ vợ tao!!! Xem tao giết mày!!!”

Hường Thần đứng phắt từ ghế lên, neho mày nhìn đầu gà tây cổ nói: “Vợ... vợ ư?” Sau đó nhìn Kỳ Kỳ với vẻ kinh ngạc: “Cô, cô, cô có chồng?”

Kỳ Kỳ nước mắt lưng tròng nhìn Hường Thần: “Em thực sự rất muốn nhận lời anh, nhưng... nhưng em không thể... Nếu có kiếp sau... Em nhất định sẽ chờ anh... Đây... đây là vận mệnh trên đũa mà! Anh đã giành lấy cảm tình của em giành lấy lòng dạ của em, nhưng anh lại không phải... anh anh bảo em sau này sống thế nào đây!” Nói xong quay đầu, đẩy người đằng sau ra, khóc chạy ra ngoài...

Hường Thần đứng đơ tại chỗ, không chỉ có Hường Thần, ngay cả đầu gà tây cũng ngơ ra tại chỗ, “xoảng” một tiếng, một chiếc ly rớt trên mặt đất, Hường Thần thoát cái tỉnh lại, đồng thời tỉnh lại còn có cả đầu gà tây với vẻ mặt đau khổ sau đó lại nhìn Hường Thần hung tợn: “Thằng đốn mạt! Tao không bằng mày!!!”

Khách ăn trong nhà hàng đều ở một bên xem trò hay, đầu gà tây vung một nắm tay qua, Hường Thần bị một cậu phục vụ kéo giật về phía sau, đầu gà tây rít gào: “Mày!!! Là đàn ông thì ra ngoài đấu một mình với tao!!!”

Hường Thần cầm lấy cánh tay cậu phục vụ lùi về sau: “Đừng mà, tôi thật sự không biết cô ấy là vợ anh, tôi thật sự không biết!”

“Mày ra ngoài cho tao!!!!!!”

Hướng Thần lắc đầu.

Đầu gà tây tiện tay cầm lấy một chai rượu trên bàn khách, đập xuống đất: “Con mịa mày chứ!!! Thăng chó! Không ra tao đập quán chúng mày!!”

Trên mặt khách ăn đã xuất hiện vẻ mặt sợ hãi, cậu phục vụ bàn cũng sốt ruột: “Quản lý Hướng phải làm sao đây, lát nữa khách đều bị dọa chạy hết, hay là anh cứ ra ngoài giải quyết với hần thử, nếu như sau hai mươi phút anh không trở lại, bọn tôi sẽ báo cảnh sát giúp anh, nếu không thì anh để hần đánh hai phát, dù sao đội nón xanh (cắm sừng) cũng không dễ chịu gì.”

Hướng Thần trợn mắt: “Cậu thiện lương như vậy sao không đi ra!”

“Tôi không quyến rũ vợ người ta mà.”

... .

“Tôi đây cũng đâu có quyến rũ! Là cô ta yêu thương nhưng nhớ vội vàng hẹn gặp tôi đó chứ!!”

Gà tây tiến lên giật lấy cánh tay Hướng Thần kéo ra bên ngoài: “Thăng chó!! Đi ra cho tao!”

Hướng Thần rống về phía cậu phục vụ bàn: “Báo cảnh sát!!!! Báo cảnh sát!!!!”

Sau khi bị kéo vào con ngõ hẻm, Hướng Thần mắt trợn trừng: “Anh... Anh không phải nói một mình đấu sao!! Sao có nhiều người như vậy!”

Gà tây nhướn lông mày cười: “Một mình đấu á? Hôm nay tao không đập mày rằng rơi đầy đất thì tao xin lỗi tao đội nón xanh luôn cho mày coi!” Nói xong đập một phát lên bụng Hướng Thần, Hướng Thần kêu lên một tiếng đau đớn: “Anh đánh thật à? Đó là do vợ anh mà!”

“Tao nhổ vào! Cái đồ tiểu bạch kiếm như mày, nếu không phải mày bỉ ổi làm sao mà cô ấy vội vàng tới đây!” Nói rồi lại đâm một phát lên mặt, nhìn Hướng Thần thoáng cái sưng mặt lên, gà tây cười nhạt: “Sao không đâm trả? Chột dạ rồi à?”

Hướng Thần cắn răng muốn khóc, hần không phải là không trả đòn... Hần sẽ không đánh nhau thôi!!

“Anh gà tây à... Tôi để anh đánh hai phát cho đỡ giận... Nhưng... Vấn đề nhà anh phải giải quyết nội bộ a! Vợ anh ngoại tình cũng không phải lỗi tôi, muốn trách cũng phải trách anh không dạy tốt thôi! Đừng đánh mặt!!!”

Gà tây trong cơn giận dữ nhướn mày về phía một đám anh em ở bên cạnh: “Đánh cho tao!”

Hướng Thần ôm chặt đầu gối xồm trên đất: “Đừng đánh vào mặt!! A!!! Đánh nhẹ chút!!”

Hướng Thần chẳng đánh nhau mấy, từ nhỏ đã biết ăn nói, dù là thỉnh thoảng đụng chạm bởi vì bọn con gái tranh cãi, cũng đều là con gái đứng ra chắn trước mặt hần nói lời cảm động trời đất “Muốn đánh hần, trước hết đánh tớ đã!”

Lần này rõ ràng cũng có thể thế, nhưng mà cô gái kia lại không chắn ở trước mặt hần, tự mình thương tâm chạy đi... Thì ra không phải bầu trời sập xuống gì đó cũng có thể ôm... Hần đột nhiên nghĩ tới An Triệt, người kia cũng là bầu trời sập xuống... Lúc từng nắm đầm rơi xuống người hần, hần có phần chờ mong người kia có thể chạy tới giống như siêu nhân hay không, kịp thời bay tới, sau đó đuổi những tên đang đâm đá mình này, rồi sau đó thâm tình chân thành nói “xin lỗi, tôi tới chậm rồi.” (=_____ = anh mơ mộng gúm)

An Triệt đúng là đã tới chậm, lúc y chạy tới thì bên trong ngõ hẻm không còn ai đứng đó, Hướng Thần cuộn người trên mặt đất thỉnh thoảng rên rỉ vài tiếng, An Triệt không thể tin được đó là Hướn Thần, cuộn tròn ở một chỗ, đã không còn vẻ mặt tỏa sáng thường ngày.

Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, Hướng Thần sợ hãi co rúm người: “Đừng đánh nữa... Còn đánh sẽ chết...”

An Triệt cau mày ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nâng người lên, mặt sưng đỏ tím bầm, khóe miệng còn rỉ máu...

“Hướng Thần?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, con mắt nhắm chặt của Hướng Thần hơi mở ra, An Triệt đang khấn trương nhìn hẩn, hai tay chậm rãi giơ lên sau đó ôm cổ người nọ, nhẹ nhàng vùi mặt vào ngực người nọ: “Siêu nhân... Anh tới chậm rồi... Tôi bị đánh sắp chết rồi...”

Tiếng nói gián đoạn, khiến lòng An Triệt như bị bóp chặt, thoáng cái đã ôm lấy người: “Không có lần sau đâu.”

Hướng Thần ôm cổ người nọ nhắm chặt mắt lại lẩm bẩm: “Tôi muốn đi kiện... Cảnh sát tới chậm quá... Chờ bọn họ... tới, tôi đã bị đánh thành tàn phế rồi... á... đã nói không đánh vào mặt... Nếu bị hỏng rồi... Tôi nhất định không tha cho bọn họ... Anh... đừng lúc nào cũng ôm tôi như thế... Không giống đàn ông gì cả...”

29. Chương 29: Thân Thể, Tình Yêu. Muốn Thân Thể Hay Là Muốn Tình Yêu!...

An tổng lần đầu tiên cảm thấy, băng bó và bôi thuốc là khả năng sống của một con người, tựa ở trong phòng vệ sinh nhỏ bé nhà Hướng Thần nghĩ tới từng màn từng màn vừa nãy, thân thể cứng ngắc đã sắp không động đậy nổi, ngụp một cái vào làn nước ao, nhịn thở hơn mười giây, thở hỗn hển nhìn bản thân chặt vật trong gương.

Hướng Thần nằm ở trên chiếc giường đơn bên ngoài, cả người trên dưới đã sắp bị cuốn thành xác ướp rồi, hẩn bĩu môi nhìn về cánh cửa buồng vệ sinh, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đáng, ghen chết đi.”

Hướng Thần bị đánh không nhẹ, An tổng đau lòng, tự mình ra tay giúp đỡ bôi thuốc rửa sạch vết thương, Hướng Thần nằm trần truồng trên giường “úi á”, toàn thân trên dưới đều là sưng tím, vốn dĩ An tổng vô cùng quân tử không nghĩ tới phương diện ấy, cầm thuốc mỡ cẩn thận bôi rồi xoa, Hướng Thần bị xoa nên cứ hừ hừ, thân thể vận tới vận lui, nằm thế nào cũng khó chịu, An tổng nghe tiếng nhìn hình ảnh, đầu thoáng cái bị kích thích nặng nề, thế là trên tay vô thức dùng sức ấn khê khàng xuống, ấn nặng còn đỡ, Hướng Thần cũng chỉ hừ hừ theo tiết tấu, giờ thì hay rồi, tự nhiên lại biến thành tiếng rên rỉ theo tiết tấu...

An tổng nheo mắt lại nhìn Hướng Thần: “Cậu cố ý chứ gì.”

Hướng Thần ầm ừ: “Tôi đau.”

“Đau mà cậu hừ hừ cái gì.”

“...”

“Câm miệng! Còn lên tiếng gì thì tôi ném cậu ra ngoài!”

Hướng Thần cắn môi ức chỉ muốn khóc thôi, nhưng thuốc này không bôi còn đỡ, dù sao cũng nhịn được. Sau khi giải quyết nửa người trên xong, An tổng cố ý lơ đi chỗ nào đó, nhưng chiếc quần tứ giác màu vàng nhạt ấy của Hướng Thần nhìn sơ cái là đã thấy hết, màng vải hơi mỏng còn hơi nhô lên, ánh mắt An tổng lướt qua lướt lại chỗ ấy, cuối cùng dừng hình... Vì sao chỗ ấy không bị thương đến nhỉ? Tiếc ghê cơ!

Những vết sưng tím đều ở những chỗ đùi ngoài lúc Hướng Thần ôm đầu bị đá ngã lăn ra, An tổng vẫn nhẹ nhàng xoa như trước, xoa nhẹ một hồi rồi An tổng đổi chỗ xoa, từ sườn ngoài đùi từ từ trượt vào sườn trong, sau đó vuốt nhẹ dọc theo sát mép quần tứ giác, Hướng Thần cảm thấy kỳ kỳ, lông tơ toàn thân đều dựng thẳng lên, lúc mở mắt xuống nhìn, xém nhảy dựng... Đương nhiên, nếu hẩn có thể nhảy dựng thì hẩn đã nhảy xừ rồi... Nhưng mà chuyện thường chẳng như nguyện, nhìn An Triệt từ từ di tay lên, Hướng Thần hừ hừ: “An tổng... anh là quân tử...”

An Triệt men theo sát mép quần trong, nhẹ nhàng kéo xuống, trong mắt ngoại trừ dục hỏa đang cháy bùng bùng thì không còn gì cả, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Tôi không phải...”

Hướng Thần giãy dụa cố dùng sức túm lấy quần trong: “Anh không thể ra tay với một người bệnh.”

An Triệt không để ý tới, vẫn túm xuống như trước, dù là lúc Hướng Thần hoàn hảo mạnh khỏe cũng không mạnh được như An Triệt, chứ đừng nói tới hôm nay với tình trạng này thì càng không được, túm mấy cái tấm vải màu tươi mới rốt cục rốt xuống, An Triệt híp mắt nhìn cái thứ chôn giữa hai chân, không biết nhìn bao lâu, An Triệt vẫn không động, Hướng Thần lặng lẽ đem hai tay che thứ ở giữa hai chân, đang muốn

xoay người, lại bị An tổng ấn lại, giữ chặt người đặt Hướng Thần dưới thân, mắt nhìn thẳng vào Hướng Thần mặt vẫn còn thuốc đỏ: “Vẫn... có thể tiếp nhận, vậy... còn thân thể thì sao? Nếu như nó có thể nhô lên... Cậu còn có thể từ chối không?”

Hướng Thần khẩn trương: “An... An tổng... Đàn ông sở dĩ khác với đàn bà... Chính là bởi vì chỗ ấy có thể đứng lên... Dù tôi tự chạm vào... nó cũng có thể đứng lên... Thân thể con người đều rất miễn cảm... Không thể bởi vì anh chạm vào tôi liền đứng lên... Rồi như thế nghĩ là tôi tiếp nhận anh đi... Chuyện này không hợp lô gíc...”

An Triệt khẽ hôn khoe miệng Hướng Thần, sau đó cau mày ngẩng đầu: “Tình cảm không cần tuân theo lô gíc, mặt cậu trông rất là khổ sở.”

Hướng Thần chớp mắt: “Vậy cũng là do anh...”

An Triệt vịn vào cằm Hướng Thần, từ từ tách miệng người nọ ra, sau đó đưa đầu lưỡi chui thẳng vào, cơ thể Hướng Thần vốn đã bị An Triệt sờ tới sờ lui, miễn cảm vô cùng, hơn nữa nụ hôn vẫn rất mạnh mẽ hung hăng, Hướng Thần đã thực sự có chút cảm giác rồi, may là lý trí bây giờ cao hơn dục vọng, hiểu là nên giãy dụa, nhưng thân thể đau hơn nữa đầu óc thiếu dưỡng khí, trong mắt An Triệt chính là điển hình của việc muốn mà còn chối, Hướng Thần cố mãi, nhưng nửa người trên bị đè chặt không nhúc nhích được chút nào, hai cái đùi lúc ẩn lúc hiện muốn đá trúng mục tiêu, khi đầu gối nhẹ nhàng lướt qua giữa hai chân An tổng, Hướng Thần đã nằm yên, An tổng từ từ rời khỏi môi Hướng Thần, sau đó nhướn môi khẽ cười thành tiếng: “Cậu còn động nữa, là xong đấy.”

Môi Hướng Thần sưng đỏ, cẩn thận từng li từng tí, nói: “Vậy... tôi nằm yên... có phải sẽ không sao không?”

An tổng lại cắn môi Hướng Thần: “Cậu toàn thân đều là mồ hôi, lát nữa đi tắm.” Thân thể từ từ chen vào giữa hai chân Hướng Thần, cách quần áo đụng chạm theo quy luật, Hướng Thần cảm thấy mình sắp không giữ nổi nữa, nhưng... Có phải nhanh quá hay không? Hắn còn không biết mình có tình cảm với An Triệt hay không nữa, hơn nữa giữa bọn họ đã không còn quan hệ hợp tác nữa, hơn nữa, hắn căn bản không phải đồng tính luyến ái... Trước kia vì lợi ích vẫn tự bề cong mình, mặc dù mình trước đó đúng là bởi chuyện Bắc Bắc, đối y có chút tình cảm, nhưng tính cách của An Triệt, Hướng Thần thực sự không dám gạt bừa, nếu như bây giờ mất thân, tiếp đó mất tâm... An Triệt quá nguy hiểm, không thể bởi vì mấy lần đối tốt là rơi vào ôn nhu không ra được, Hồ Dương chính là ví dụ... Phải xác định y có đúng là yêu mình không, sau đó mình sẽ xem có nên đi thương y không... Cuộc giao dịch này chắc là rất có lợi, nếu như là yêu nhau, vậy sẽ không bị vứt bỏ, sẽ không bị vứt bỏ là có thể cả đời cơm no áo ấm... Hướng Thần tính toán những điều rất nhỏ nhặt, đây là một cơ hội, không dính tới Bắc Bắc là cơ hội có thể làm giàu rồi, Hướng Thần vĩnh viễn không sửa được tật xấu của hắn, đó đã là bản tính rồi.

Trong đầu Hướng Thần hiện giờ đang nghĩ lung tung beng, cảm thấy tay người nọ chậm rãi tìm đến phía sau, sau đó dọc theo bắp đùi thăm dò xuống, Hướng Thần cảm thấy mình đã không còn cơ hội để tìm hiểu xem An Triệt có đúng là thực sự yêu mình hay không thì đã bị ăn sạch sành sanh rồi.

Lòng hắn ra sức chống lại, nhưng thân thể lại hòa theo động tác của An Triệt. Hướng Thần muốn khóc, trong lòng, tiểu thiên sứ lau nước mắt nói: “Thần Thần, phản kháng đi nào! Cậu còn chưa biết y có thực sự yêu cậu không mà! Không có gì bảo đảm cậu đã mất thân như vậy, dễ thâm hụt tiền bồi thường đó!” Bên kia, tiểu ác ma nhe răng nhếch miệng cười: “Tiếp tục đi, dục vọng là không có chừng mực, huống hồ cậu cũng rất thoải mái mà!” Lúc đôi bên giao chiến, cửa ban công bị đẩy ra, Hướng Bắc Bắc cầm sách bài tập đi tới: “Chú An giúp ba bôi thuốc xong chưa? Con đã làm xong bài tập... Hai người đang chơi cái gì đó?”

Động tác trên tay ngừng lại, đầu lưỡi trong miệng cứng đờ... (cái cảnh này hay à nha)

An Triệt ngồi phắt dậy khỏi người Hướng Thần, Hướng Thần hoàn toàn đang mơ màng, Hướng Bắc Bắc tung tăng chạy đến bên giường, sau đó nhặt chiếc tứ giác của Hướng Thần từ trên mặt đất lên, phất qua phất lại: “Ba ba, ba không biết xấu hổ à, lại cởi truồng rồi!” (đến chết thôi =))~~)

30. Chương 30: Tình Thân, Tình Yêu, Ai Hiểu Ai Không Hiểu?...

Lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, Hường Thần đang bò ra khỏi chăn, sau khi ấn nút nghe thì tiếp tục mơ mơ màng màng ngủ, cô Nhan ở đầu bên kia điện thoại cười nhạt: “Cho cậu thời gian nửa tháng nghỉ ngơi, quá một ngày tôi chiền cậu liền!”

Hường Thần hừ hừ: “Chị Nhan, em là vị bảo vệ lợi ích của nhà hàng lên mới bị đánh... Chị nên để em nghỉ có lương mới phải...”

“Nghỉ có lương cái gì! Đừng cho là tôi không biết gì! Xem cậu sau này còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt hay không!”

“Vâng vâng, chị Nhan nói rất đúng... Sau này em nhất định vì chị vì nhà hàng mà thủ thân như ngọc! Làm người thật tốt!”

Cô Nhan hừ lạnh một tiếng: “Chỉ nói không làm, sau này cho cậu nếm mùi đau khổ, đừng quên bản thân là một ông bố rồi, nên nghĩ cho con cái nhiều hơn!”

“Vâng vâng vâng...”

Cúp điện rồi đang muốn nhắm mắt lại ngủ tiếp, chuông cửa lại vang lên, Hường Thần nằm úp trên giường không động đậy, chẳng qua bao lâu ngoài cửa cũng yên lặng, Hường Thần ôm chăn ngáp một cái, rốt cục có thể ngủ ngon rồi.

“Bình bang” một tiếng vang lên, cánh cửa không được bảo vệ đã bị đá văng, Hường Thần ôm chăn thoát cái nhảy dựng lên: “Có có có có cướp?!”

Hồ Dương đỏ mắt lão đảo đứng không vững, trên tay có một cái chai xanh... Hường Thần nheo mắt nhìn... Rượu xái Sao Đỏ?! (rượu xái)

“Mèo hoang? Cậu lại thất tình à??”

Hồ Dương liếc xéo: “Cậu mới thất tình í! Cả nhà cậu đều thất tình ấy!”

Khóe mắt Hường Thần co giật, ôm chăn lui lại giường: “Cậu... Cậu đừng say khướt thế... Tôi tôi có vô đây!”

Hồ Dương vẽ mặt hung thần ác sát đi đến gần Hường Thần, giơ chai rượu xái trên tay hất đầu một cái: “Uống rượu với tôi! Không say không nghỉ!”

Hường Thần chớp mắt cúi đầu, mình thương tích đầy mình mà còn uống rượu? Uống rượu còn chưa tính, lại còn là rượu xái?!

“Hồ Dương... Cậu đàn ông! Tôi thực không biết uống rượu để, cậu tha tôi đi.”

Hồ Dương không để ý tới ngồi bệt xuống đất, không biết lấy từ đâu ra một hộp sữa bò, ném tới trên giường: “Uống với tôi.”

Ôm sữa bò ngồi ở trên giường, Hường Thần vươn chân đạp lưng Hồ Dương hai phát: “Cậu rốt cục làm sao vậy?”

Người sau giơ bình rượu lên “ừng ực” uống mấy ngụm: “Diệu Diệu chạy sang Mỹ rồi...”

Hường Thần học Hồ Dương, ngửa đầu uống một ngụm sữa bò, thế nhưng miệng vết thương vừa kết vảy, không hào sảng nổi, lau lau khóe miệng rồi lắc đầu: “Chủ nghĩa tư bản vạn ác mà, nó rốt cục muốn bắt bao nhiêu trai gái nước ta!”

Hồ Dương sệt mũi: “Hắn khinh tôi, tôi biết hắn khinh tôi... Hắn đi Mỹ chính là bởi khinh tôi...”

Hường Thần vươn đầu lưỡi liếm sữa bò bên mép: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Chính miệng hắn nói... Hắn không muốn gặp tôi nữa... Hắn không muốn gọi tôi là anh nữa... Hắn khinh tôi... sệt... Nhưng hắn là em trai tôi mà... Dù thực sự khinh tôi cũng không nên nói thế chứ... Nói thế rồi thì tôi có thể không phải anh hắn sao, nói ra rồi thì tôi không chui ra từ bụng mẹ hắn nữa sao? Từ nhỏ đến lớn hắn đã không thích tôi, tôi đồ thể nào đùa thể nào theo đuôi thể nào hắn cũng không thích tôi, tôi thích đàn

ông, nhưng đó là điều tôi có thể chọn lựa sao? Tôi cũng muốn mình có thể bình thường, có thể kết hôn sinh con có một gia đình hạnh phúc đó chứ, nhưng tôi không bình thường nổi... Thần Thần à... Có phải thích đàn ông rồi thì sẽ không bình thường không? Có phải thích đàn ông rồi sẽ không được người đời tiếp nhận không? Nhưng mà... Ba mẹ tôi cũng đều biết rồi mà.... Bọn họ cũng không cảm thấy chuyện ấy có gì không bình thường cả... Chỉ có Diệu Diệu... Chỉ có Diệu Diệu nhất quyết không đồng ý cũng không buông tha... Thần Thần à... Tôi đã đánh hấn rồi... Tôi từ trước tới giờ chưa bao giờ đánh hấn cả... Thế mà thực sự tôi đã không nhịn được nữa rồi, tôi không hy vọng Diệu Diệu khinh tôi... Tôi là anh hấn... Một người anh dứt ruột chui ra từ trong bụng mẹ cùng với hấn... Ai cũng có thể nói tôi ai cũng có thể... Nhưng mà Diệu Diệu không được... Tôi thương hấn như vậy...”

Hướng Thần ôm hộp sữa bò nghe Hồ Dương lải nhải liên hồi, hấn không rõ tình cảm giữa anh em cho lắm, cho nên hấn không thể nào đi an ủi Hồ Dương. Điều khiến hấn cảm thấy vui nhất chính là vào lúc Hồ Dương đang bắt lực nhất lại tới tìm hấn, nghĩ tới việc tìm hấn để tâm sự, Hướng Thần không có người bạn nào theo nghĩa chân chính cả, có thể có được một người bạn coi mình như một chiếc thùng rác để tâm sự lại càng không có, nhìn bóng dáng Hồ Dương cô đơn, hấn đột nhiên có một loại nhận thức đối với bạn bè, nếu có thể, hấn muốn dốc hết sức mình giúp Hồ Dương, để hấn có thể vui vẻ, đang muốn nói gì đó, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, không phải của Hướng Thần.

Hồ Dương từ trên người lấy di động ra, nhìn lướt qua, tiện tay ném lên giường, Hướng Thần lộ cổ, trên màn hình đang hiện Diệu Diệu, có thể tâm bệnh cần phải có tâm được, Hướng Thần vươn tay ấn nút nghe, sau đó nhấc lên nghe.

Đầu bên kia điện thoại là một khoảng yên tĩnh, qua không bao lâu thì bên kia truyền đến giọng nói tựa như có chút uể oải của Hồ Diệu: “Anh.”

Hồ Dương gờ bình rượu uống không ngừng, Hồ Diệu thở dài một hơi, tựa hồ lại cười khẽ một cái: “Để em đoán nhé... Anh bây giờ có phải đang trốn ở trong nhà chim công... Nói với hấn cũng tốt, em vẫn cảm thấy các anh rất giống nhau, anh... em đã nghĩ lâu rồi... Em vẫn quyết định đi Mỹ sau đó định cư bên đó, có những lời có khả năng sẽ không có cơ hội nói với anh, anh... Mặt em đau quá... đau vào tim rồi... Từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa đánh em bao giờ... Dù là giận vô cùng anh cũng chỉ vung tay mắng em mấy câu... Nhưng mắng xong rồi lại chạy đi đâu đó tự mình đau lòng, muốn xin lỗi nhưng không muốn mất mặt, sau đó lại tự mình giận mình, tự mắng mình, đồ ngốc... Sau này em không ở bên cạnh anh, không nên đối xử với ai cũng là thật lòng, nếu tìm được người thực sự yêu mình thì hãy sống cho tốt đi, nhưng, người kia nhất định phải yêu anh, biết không hả? Cái loại tốt mã dễ cùi thì đừng có nghĩ tới... Em không có khinh anh... Chỉ là Hồ Dương à... Em không muốn gọi anh là anh... Một chút cũng không muốn, tiếng xưng hô ấy tưởng như thân mật kỳ thực khiến em ghét lắm...” Trong phòng một mảnh an tĩnh, ngoại trừ tiếng Hồ Dương nốc rượu thì không còn động tĩnh gì khác, đầu bên kia điện thoại cũng im lặng, Hướng Thần nhìn chăm chăm từng phút từng giây đảo qua, cứ tưởng là Hồ Diệu sẽ đợi thể mãi cho đến khi dùng hết điện... Cuối cùng bên kia có động tĩnh, nhưng câu nói ấy lại khiến Hướng Thần giật mình như bị sét đánh.

“Hồ Dương thân ái... Anh yêu em.”

Trong di động truyền đến tiếng tút tút khiến Hướng Thần khấn cấp tỉnh lại, kéo băng gạc cả người xuống đất, khê đẩy Hồ Dương, con người Hồ Dương từ từ giật mình, những giọt nước mắt to tròn lăn xuống từ gương mặt.

“Bình” một tiếng, bình rượu bị thân thể bất ổn của Hồ Dương đập lặn sang một bên, một bên bùm mất một bên chặt vật đứng dậy: “Thần Thần... Mang tôi đi sân bay...”

31. Chương 31: An Tổng Đã Tỉnh Ngộ...

Vội vội vàng vàng khoác áo cho Hồ Dương chạy xuống tầng, vừa ra cửa đã đụng phải An Triệt đang đi đến, thấy dáng vẻ chật vật của hai người, An Triệt nhíu mày: “Đi đâu thế?” Hướng Thần túm Hồ Dương thở dốc: “Đi sân bay, vừa vặn anh có xe, mang chúng tôi đi đi.” An Triệt liếc mắt về phía Hồ Dương say khướt: “Cậu đi hay hấn đi?” “Là Hồ Diệu muốn đi Mỹ, tôi mang mèo hoang đi, hi vọng có thể giữ lại cậu ta.” An Triệt nhướn mày: “Tôi vì sao phải giúp hấn.” “Anh! Bây giờ là lúc anh nhỏ nhen sao! Giúp hay không hả! Không giúp chúng tôi tự gọi xe đi!” Nói rồi túm Hồ Dương đi về phía trước, An Triệt bước ra một bước

chấn trước mặt Hường Thần: “Cậu không thể đi.” Hường Thần trừng mắt nhìn An Triệt, lông mày như muốn xoắn vặn lại: “Anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Xê ra!” An Triệt khoanh ngực nghiêm mặt: “Cả người đều thương tích cậu còn chạy cái gì? Đó là chuyện của bọn họ, không đến lượt cậu lo, theo tôi đi vào.” Tay vừa đụng tới cánh tay Hường Thần thoáng cái đã bị gạt phắt ra, Hường Thần to giọng lớn tiếng nói: “Cái gì gọi là không đến lượt tôi lo! Hồ Dương vào lúc bắt lực nhất nhớ tới tôi! Hấn coi tôi là bạn! Đừng nói với tôi những lợi ích triết học! Hồ Dương đặt tôi ở vị trí bạn bè tôi nên báo đáp hấn với nghĩa vụ của bạn bè chứ! An Triệt! Anh không thể vô lương tâm như thế! Anh ở trong lòng Hồ Dương là địa vị gì anh rõ ràng hơn tôi! Hấn coi anh là người thân yêu nhất! Vậy còn anh! Anh giẫm đạp tâm hấn dưới lòng bàn chân có phải vô cùng vui sướng hay không!! Con mịa nó! Anh khiến tôi quá thất vọng! Tránh ra cho tôi!!” Bởi vì cổ sức giãy dụa nên miệng vết thương lại bị nứt toác ra, vết máu đỏ tươi đầm vào mắt An Triệt, y từ trước tới giờ chưa thấy Hường Thần giận tới mức này, là bởi vì Hồ Dương ư? Hấn và Hồ Dương trước đó... Bạn bè? “Tôi...” Thân thể đứng tại chỗ bị đẩy mạnh ra, Hường Thần chùi khóe miệng, túm Hồ Dương tiếp tục đi về phía trước: “An tổng, anh ngay cả Bắc Bắc cũng không bằng, anh ngoại trừ tiền cái gì cũng không biết.” Nhìn hai người dần dần đi xa, An Triệt có chút hoảng hốt, ngay cả Bắc Bắc cũng không bằng... Chỉ biết tiền thôi... Y cảm thấy khoảng cách của y và Hường Thần lại bị kéo giãn nữa, mình rốt cục có vấn đề chỗ nào chứ? Không kịp nghĩ nhiều như vậy, thân thể đang ngơ ra tại chỗ xoay phắt sang hướng Hường Thần vừa đi xa, chạy đuổi theo, y không thể để khoảng cách ấy xa hơn nữa, nếu như không thể đạt tới nhận thức chung, y nguyện ý đi hiểu những thứ y chưa biết, bởi vì so với những thứ ấy, giá trị của Hường Thần còn cao hơn nữa. Lúc chạy tới sân bay đã là bốn mươi phút sau rồi, Hường Thần nhìn thời gian bay trên bảng báo thời gian bay, đành bắt đắc dĩ vỗ vai Hồ Dương: “Cũng không phải thực sự cả đời không gặp mặt, chờ thêm mấy ngày nữa cậu đi thăm hấn là được rồi.” Thân thể Hồ Dương mềm nhũn không đứng nổi, nhưng đầu óc lại tỉnh táo vô cùng. Ôm chân mình ngồi dựa vào cây cột trong sảnh chờ: “Diệu Diệu gạt người ta... Hấn sao có thể yêu tôi chứ... Hấn nhất định là đang đùa tôi... Nhất định là muốn tôi mãi nhớ đến hấn... Nhưng dù hấn không nói thế tôi cũng sẽ nhớ hấn mà, tôi chỉ có một mình hấn là em trai.” Nghe giọng nói đậm giọng mũi ấy, Hường Thần ngồi xổm xuống muốn nâng Hồ Dương dậy: “Được rồi, đừng khổ sở nữa.” Hồ Dương sịt mũi nước mắt rơi tí tách xuống: “Tôi thực sự khó chịu lắm, vì sao Diệu Diệu đi... Vì sao Diệu Diệu đi rồi...” Hường Thần lắc đầu thở dài một hơi: “Người đã đi rồi, đừng nghĩ nữa, chúng ta về thôi.” Hồ Dương túm tay Hường Thần vẽ mặt đau khổ: “Vì sao Thần Thần... Vì sao không có hộ chiếu cũng có thể bay... Vì sao không có hộ chiếu Diệu Diệu cũng có thể lên máy bay...” Hường Thần chớp mắt lắc Hồ Dương: “Cậu say...” Hồ Dương bĩu môi: “Tôi không say...” Nói rồi móc từ trong quần ra một quyển sổ, ném tới mặt đất: “Diệu Diệu... ghét tôi như vậy sao...” Hường Thần nhặt quyển sổ lên nhìn, khóe miệng giãn giãn, còn chưa nói được gì thì từ phía sau đã truyền đến một loạt tiếng bước chân kéo hành lý, Hồ Diệu hắng giọng trừng Hồ Dương đang ngồi dưới đất lau nước mắt: “Anh bây giờ thỏa mãn rồi ha!” Nghe thấy tiếng ấy, vai Hồ Dương rụt lại đôi chút, sau đó ngẩng đầu lên, trên mặt ràn giụa nước mắt, khóe miệng bĩu lên như chịu điều gì ảm ức lắm ấy: “Diệu Diệu...” Hồ Diệu ném hành lý trong tay xuống, đi tới bên cạnh Hồ Dương, sau đó ngồi xổm xuống, một tay vơ lấy người, cổ xoa rối tóc người nọ: “Hồ Dương Hồ Dương...” Nhìn hai người ôm nhau một chỗ, Hường Thần rụt vai lại, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên như muốn cười, nhưng bởi động đến miệng vết thương nên lại rụt lại, sau đó đứng dậy đi xa, có thể bọn họ có điều muốn nói. Ra khỏi sảnh chờ sân bay rồi mới cảm thấy cả người lạnh lẽo, cúi đầu nhìn quần áo mình mặc thì thấy uế oải, thời tiết chớm thu mặc có đúng cái quần cộc với áo may ô đúng là hiếm thấy, dụi khóe miệng ‘let quet let quet’ đi về, tiếng máy bay ầm ầm xẹt qua trên khoảng không, Hường Thần ngửa cổ lên nhìn, nơi chia lìa đúng là khiến người ta cảm thấy đáng thương, cười khẽ một cái rồi đi về phía trước, bỗng trên người bị phủ thêm một chiếc áo, An Triệt đứng ở phía sau mặt không chút biểu cảm nhìn bóng lưng Hường Thần: “Tôi có thể làm gì đây.” Hường Thần xoa tóc không quay đầu lại: “Tiếp tục làm tốt việc của anh đi, giám đốc An tổng như vậy mới là một người cao cao tại thượng, nếu như tôi thực sự bước vào con đường trước kia của Hồ Dương, có phải cũng sẽ có ngày tôi giống hấn, nâng một con tim chân tình rồi bị anh dẫm nát dưới lòng bàn chân không? An tổng, tôi thích tiền, nhưng tôi càng yêu bản thân tôi, tôi không muốn khiến mình bị thương.” Từ phía sau nhẹ nhàng ôm người nọ vào lòng, đầu từ từ vùi vào hõm cổ người nọ: “Hường Thần, tôi đột nhiên rất hâm mộ cậu, Hồ Dương theo tôi hai năm, nhưng chưa từng tín nhiệm tôi như tín nhiệm cậu, hấn chưa từng dựa vào tôi, không chỉ mình hấn, bất luận kẻ nào cũng vậy... Chính là một cuộc giao dịch đơn thuần mà thôi, tôi cho bọn họ cuộc sống tốt đẹp, bọn họ cho tôi tình yêu tôi cần, nhưng đó là yêu sao Hường Thần? Tôi chưa từng chính thức hỏi vấn đề ấy, bây giờ ngẫm lại, thái độ tôi đối với bọn họ còn có ai dám dựa vào tôi chứ? Có thể là tôi đã sai thực sự rồi, Hường Thần giúp tôi đi, tôi muốn trở thành một người có tình có nghĩa như cậu, tôi muốn đi yêu một người, thật thật sự yêu một người mà không nói

đến bất luận lợi ích gì ấy, chúng ta không nói tới Bắc Bắc, không nói tới tiền... Hường Thần...” Từ từ ngẩng đầu, xoay người đưa lưng lại với mình quay lại, con mắt nhìn Hường Thần mang theo ý cười, An tổng thở dài một hơi, nhìn chăm chăm người nọ, đưa miệng lại gần, sau đó nhẹ nhàng hôn lấy, Hường Thần tròn mắt nhìn bầu trời, khoe miệng lầm bầm những âm tiết mơ hồ: “Không thể không nói tới Bắc Bắc... Anh phải giúp tôi nuôi con...”

32. Chương 32: Trái Tim Pha Lê Của Hường Bắc Bắc

Hường Bắc Bắc ngồi trên bàn cơm nghiêng cổ về phía bếp, thấy bên trong vẫn không có ai đi ra, bé dẩu môi cắn thìa: “Con đói lắm rồi nha... Ba với chú rốt cục đã nấu được chưa đó!”

Ở trong bếp vang lên một loạt tiếng “leng keng lách cách”, Hường Thần giờ vá xào choang choang: “Đợi tí đi, có ngay bây giờ đây.”

Hường Bắc Bắc ngửa đầu nhìn trần nhà: “Con sắp bị chết đói rồi...”

An Triệt lật hai trang sách dạy nấu ăn: “Cho muối.”

“Cho rồi.” Hường Thần nhẹ nhàng liếc nhìn sách, nhướn lông mày nhìn An Triệt: “Anh rõ ràng vẽ với thêm chuyện, tôi sẽ làm cơm, với lại đồ ăn được bưng ra tuyệt đối đạt tiêu chuẩn đầu bếp, vậy cần chi đọc sách.” “Có thể nhìn.”

Hường Thần nhe răng muốn cười, bỗng nghe An tổng lại nói thêm một câu: “Nhưng không thể ăn, tôi không hy vọng một ngày nào đó nghe thấy tin Bắc Bắc bởi vì ngộ độc thức ăn mà phải vào bệnh viện.”

Hường Thần lầm bầm: “Còn tốt hơn anh, làm đồ ăn còn phải lật sách.”

An tổng nhìn chăm chăm vào sách dạy nấu ăn không ngẩng đầu: “Chú ý thái độ nói chuyện của cậu.”

Hường Thần đảo hai lần đồ ăn trong nồi, cong khoe miệng cười: “Từ hôm nay trở đi, anh tôi bình đẳng.”

Cuối cùng, vào lúc Hường Bắc Bắc đói đến hai mắt đờ ra, trên mặt bàn mới xuất hiện một đĩa nóng sốt... là một đĩa súp lơ xào?! Thằng bé chớp mắt nhìn chăm chăm vào hai người lớn ở trước bàn, đợi một hồi thấy hai người không có hành động xoay người vào bếp lần nữa, mà là lần lượt ngồi xuống... Trong lòng nguội lạnh, cầm cái thìa nhảy xuống ghế, chạy vào bếp lia mắt một lượt... Ngoại trừ nửa cây súp lơ xanh còn lại trên bàn bếp, cả bếp đều lộn xộn, trong thùng rác còn chất đống một thùng rau xanh đã xào cộng thêm một con cá đen xì xì.

Hường Bắc Bắc không chịu nổi nữa, khổ cực lắm đợi hai tiếng xong, thành quả lại chỉ có một đĩa súp lơ? Bé bĩu môi trách hai người lớn: “Ba với chú sao có thể lừa trẻ con chứ!! Rõ ràng nói làm bữa cơm cho con ăn cơ mà!!”

Hường Thần lắc đầu bất đắc dĩ: “Bắc Bắc, đây không phải lỗi của ba, ba rõ ràng có thể làm cơm cho con, chỉ là yêu cầu của chú An con quá nghiêm ngặt...”

An Triệt ra dáng đương nhiên: “Bắc Bắc, lẽ nào cháu muốn ăn một đĩa rau chín như với một con cá sốt chua ngọt dùng xì dầu để nướng sao?”

Hường Bắc Bắc sịt mũi, vành mắt đỏ bừng: “Hai người không làm được thì đừng có nói chứ... Hại cháu sáng sớm đã kích động không thôi... Buổi trưa ở trường cũng không ăn... Trở về đợi lâu như vậy lại chỉ có một đĩa rau xanh... Hu hu hu hu... Hai người sao có thể lừa trẻ con chứ... Cô giáo Phương nói tâm hồn trẻ con làm bằng pha lê đó... Sẽ vỡ đó... Hu hu hu... Tâm đã nát rồi... Con không thèm để ý hai người nữa...” Một bên khóc một bên chui vào dưới gầm bàn, không đợi hai người lớn thất hứa đi dỗ dành, thằng bé đã lại bò ra, lau nước mắt chạy về phía phòng mình, Hường Thần giần giật mắt không biết nói gì, An Triệt xoa chân mày lấy điện thoại ra gọi: “Tôi muốn đặt bữa cơm... A không phải... Các người có món gì ngon cứ mang qua...”

Hường Thần gãi đầu đang muốn lên lầu dỗ Hường Bắc Bắc, chỉ thấy thằng bé tay ôm Ultraman tay kéo tấm chăn, sau lưng còn đeo một chiếc cặp sách nhét to phình ra, lau nước mắt sịt nước mũi phát tay với Hường Thần: “Tạm biệt.” Nói rồi xoay người mở cửa...

Hướng Thần ngóng thẳng đôi mắt nhìn theo bóng lưng nhỏ bé từ từ đi ra ngoài cửa, không có phản ứng, An Triệt áp điện thoại bên tai, khước miệng liên tục co rút, “phanh” một tiếng cửa bị đóng lại, hai người lớn sững sờ ngồi tại chỗ giật phắt người dậy, Hướng Thần thoát cái nhảy dựng lên khỏi ghế, chỉ vào cánh cửa đóng chặt vẻ mặt khó tin: “Nó nó nó rời rời rời rời rời nhà trốn đi!?”

An Triệt ném di động rảo bước chạy ra ngoài, Hướng Thần không kịp tự hỏi động cơ của Bắc Bắc cũng vội vàng theo ra, may là chỗ hôm nay ở cũng không phải chỉ có mỗi nhà Hướng Thần, bên ngoài biệt thự nhà An Triệt còn có một con đường dẫn ra cổng, Hướng Bắc Bắc trải chăn của mình lên mặt đất, sau đó cởi giày ngồi vào, lại đổ hết những thứ trong cặp sách ra, có sách vẽ có kẹo có Transformer... Cầm sách vẽ lên nằm sắp lên chăn rồi lật qua lật lại, quá tối, không nhìn được rõ lắm... Bữa rồi vuốt cái bụng đang kêu ùng ục, lại bắt đầu lục cặp sách, lục tới lục lui cuối cùng móc ra được một cái túi gì đó, Hướng Bắc Bắc cười nhe hàm răng: “May là cánh gà hôm qua chưa ăn hết ha ha ha ha!”

Sau khi gặm đầy miệng mỡ xong, tay chùi hai phát, ôm Ultraman cứng cáp nằm trên chăn: “Tiểu Man à... Sau này cũng chỉ còn hai người chúng ta sống thôi... Tao cũng không phải con của quản lý nữa rồi... Hoa Hoa khẳng định sẽ không để tao làm bạn trai nữa... Hu hu hu hu nghĩ đến đó là tao lại thấy đau lòng... Tao rất thích Hoa Hoa... Cơ mà Tiểu Mạn ơi... Bây giờ tao đã là anh hùng rồi, mày biết cái gì là anh hùng không? Cô giáo Phương đã nói rằng, anh hùng chính là người dũng cảm đấu tranh với thế lực tội ác! Cô có nêu ví dụ nha! Tiểu Man chính là anh hùng, sau này hai anh hùng chúng ta sẽ bắt đầu sống những tháng ngày của kẻ lang thang rồi... Giống như bác ở vòm cầu ấy... Tiểu Man à... Mày không thể rời khỏi tao đâu nhé, cô giáo Phương đã nói hai anh hùng cùng một chỗ gọi là anh hùng tiếc anh hùng, hai đồ đều ở cùng một chỗ chính là kẻ vô dụng tiếc kẻ vô dụng, ba ba chính là kẻ vô dụng, chú An cũng thế, bọn họ lừa trẻ con, cả đời đều là kẻ vô dụng, Tiểu Man à... Tao khổ lắm... Vì sao tao lại có một người ba vừa xấu vừa vô dụng thế chứ, vốn chú An không phải thế... Vẫn là cô Phương nói đúng, gần mực thì đen, chú An mỗi ngày ở cùng với ba ba, quả nhiên đã xấu như ba ba rồi...”

Nghe thằng bé lẩm bẩm nói, Hướng Thần cảm thấy thất vọng, bản thân rốt cục là hình tượng gì trong lòng Hướng Bắc Bắc đây!

An Triệt thở dài đi tới bên cạnh thằng bé, sau đó ngồi xồm xuống: “Bắc Bắc về phòng đi nào, bên ngoài trời lạnh lắm.”

Hướng Bắc Bắc nhồm người ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ hiện vẻ nghiêm túc, nói: “Cháu không về đâu, cháu rời nhà trốn đi, hai người ai cũng đừng tìm cháu, hãy để cháu tự sinh tự diệt đi.”

Chân mày An Triệt co rút, đây rốt cục là học ai thế!

“Bắc Bắc vào nhà đi, chú An gọi cho cháu rất nhiều đồ ăn ngon, lát nữa cơm đưa tới rồi, cháu chần ở cửa bọn họ không vào được.”

Thằng bé quay đầu lại: “Cháu không đi vào, cháu đã ăn no rồi.”

An Triệt cười khê: “Có thịt kho tàu, có cá mè sốt quế chua ngọt(món này gần như cá sốt chua ngọt, nhưng trình bày hình dáng như một quả thông, lúc bùng lên bàn thì sẽ kêu xèo xèo), có gà hầm, còn có cả vịt quay.”

“... Hừ, cháu không ăn!”

“Có 1 suất KFC, có pizza, còn có bánh ngọt hoa quả.”

“... Hừ... Hừ...” Sau khi hừ hai tiếng cực độ khí thế, bé len lén liếc nhìn An Triệt, hỏi với vẻ không tin lắm: “Đều là cho cháu sao?”

An Triệt vỗ đầu Hướng Bắc Bắc nhếch khước miệng cười: “Ừ, chỉ cần Bắc Bắc không rời nhà trốn đi, ngoan ngoan đi vào nhà với chú An.”

“Cháu không...”

“Nếu như cháu không vào, vậy chú liền gọi điện hủy bỏ?”

Nhìn động tác muốn lấy điện thoại ra của An Triệt, Hướng Bắc Bắc quỳnh lên: “Cháu không phải muốn rời nhà trốn đi! Cháu đi ra ngoài đêm sao!”

Ôm Hường Bắc Bắc xoay người vào nhà, Hường Thần vẫn lẳng lặng đứng ở đằng sau nhìn một lớn một nhỏ, cầm lấy đồ đạc chất trên đất của Hường Bắc rồi cười đi theo phía sau, thằng bé ghé vào vai An Triệt vội vàng kêu lên với Hường Thần: “Ba ba, ba mau đi mua chút nhựa cao su đi! Lòng con bị nát hết rồi, không dính lại sẽ chết người đấy!!!”

33. Chương 33: Hường Bắc Bắc Thất Tình Rồi

Sau khi Hường Thần ở nhà, trải qua nửa tháng cuộc sống của một ông lớn, rốt cục đã bị cô Nhan gọi một cú điện thoại tóm đi mất, miệng vết thương đã khép lại lâu rồi, những vết sưng tím trên người cũng đã bị An Triệt một ngày ba lần bôi thuốc cọ rửa sạch sẽ. Hần soi gương thấy bản thân tỏa sáng như ánh mặt trời, bắt đầu cảm thấy lo lắng, thế này làm sao thuyết phục được mọi người, nói thế nào mình cũng bị thương cơ mà!

Xoay người chạy tới ngăn tủ bắt đầu lục lọi hòm thuốc, cầm mấy miếng băng gạc, nhỏ lên trên đó vài giọt thuốc đỏ, rồi quấn nghiêng lên vùng gáy, Hường Thần nhăn răng cười hề hề, sau khi sắp xếp xong hết thì mặc quần áo đi xuống nhà.

Lúc Hường Thần đi làm là 10h30 sáng, dù là lưu lượng người hay dòng xe cộ cũng đã qua thời kỳ cao điểm. Hần đạp xe đạp đi thẳng một đường, lúc đến nhà hàng, cô Nhan đã mang theo một dàn nhân viên phục vụ đứng “chào đón” trong phòng khách, Hường Thần ra dáng lãnh đạo an ủi cấp dưới: “Chào các đồng chí, các đồng chí đã khổ rồi.”

Một đám nhân viên phục vụ đồng thanh trả lời: “Vì nhân dân phục vụ!”

Cô Nhan khoanh ngực trừng cái đồng băng gạc trên gáy Hường Thần khiêu khích châm chọc một trận, Hường Thần cười làm lành, chờ cô Nhan mắng xong thì vẩy vẩy đầu, túm băng gạc trên đầu xuống rồi vỗ ba cái với đám nhân viên phục vụ: “Làm việc!”

Cả buổi trưa, Hường Thần bận tới tấp tắm mũi, theo lý mà nói, làm quản lý rồi thì không cần bưng khay rót rượu, nhưng Hường Thần ở nhà hàng này làm nhân viên quá tốt, khách hàng cũ cứ gọi tên bảo hắn phục vụ, xin nghỉ nửa tháng không lộ mặt, thông thường mấy người khách suýt tí thì vuốt tay Hường Thần nói chuyện nhà rồi, khỏe miệng Hường Thần có rút phổi hợp theo: “Đúng đúng, ngài nói đều đúng.”

An Triệt cầm tài liệu ngồi ở bên cạnh cửa kính sát đất gọi chén cà phê, lúc xem mệt rồi thì ngẩng đầu tìm Hường Thần, thấy người nọ mặt quẩn rừ giúp người ta rót rượu thì lại tiếp tục cúi đầu xem tài liệu, y ngồi ở đây rất tốt, dù có chút bất mãn, nhưng địa vị bây giờ của y tựa hồ còn chưa thể nói rõ chuyện gì.

Một giờ qua đi, khách nhân đã đi gần hết rồi, Hường Thần chạy đến quầy bar uống ngụm nước, nhướn mày với một đám phục vụ: “Tiếp đón phải làm như tôi ấy.”

Cậu phục vụ bĩu môi: “Ngay từ đầu em đã tưởng chỉ có phụ nữ mới là mầm tai họa, thì ra đàn ông cũng có thể, quản lý à, anh không thấy người lôi kéo anh đều là khách nữ sao, nếu như còn tiếp tục như vậy nữa, xem chừng anh còn bị đánh.”

Hường Thần nhướn mày, hơi nhếch miệng hướng về phía bên cửa kính sát đất kia: “Không sao, tôi có siêu nhân đó.”

An Triệt nhìn đồng hồ trên tay, sửa sang lại tài liệu, một lát nữa là Hường Thần tan ca rồi, y cũng phải quay về công ty họp, vừa mới đứng lên thì đã thấy Hường Thần đứng ở trước mặt mình xoa nắn vai: “Buổi chiều anh đi đón Bắc Bắc sao?”

An Triệt gật đầu: “Cậu về nhà nghỉ đi, buổi tối tôi mang Bắc Bắc qua ăn.” Nói xong thì xoay người đi ra ngoiaf, Hường Thần tiến y vài bước, sau đó dừng bước chân lại nhẹ nhàng gọi một tiếng: “An tổng.”

An Triệt quay đầu, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào, chiếu lên người Hường Thần khiến con mắt y xót, Hường Thần cong môi cười khê: “Cảm ơn.”

“Ồ.”

Nhìn bóng lưng đẩy cửa đi ra ngoài, Hương Thần nhún vai, đường cách mạng vẫn dài như cũ, muốn từ căn bản thay đổi phải từng bước từng bước một, hần đột nhiên cảm thấy gánh nặng trên người, cực kỳ vĩ đại.

Buổi chiều không cần đón Bắc Bắc, nhà cũng không về mà chạy tới căn phòng nhỏ cô Nhan phân cho ngủ mấy giờ, lúc chạng vạng đi làm có một cuộc họp thường kỳ rồi lại tiếp tục bận, Hương Bắc Bắc từ trên xe An Triệt nhảy xuống, nhanh nhẹn vui vẻ chạy đến bên cửa kia, nhưng sức nhỏ quá, mở nửa ngày mà cửa xe vẫn không nhúc nhích tí nào, Hương Bắc Bắc gấp quá vánh mắt đỏ bừng, An Triệt một bên đứng nhìn, thằng bé dẫu môi muốn khóc: “Chú An... Mở cửa ra...”

Khóe miệng An Triệt hơi nhướn, thoáng cái đã mở cửa xe ra, trong xe xuất hiện đầu tiên là một đôi giày da trắng trắng, bên trên còn có nơ con bướm, lia mắt lên trên là một đôi tất trẻ con dài hình hoạt hình màu trắng, lên trên nữa một làn váy đáng yêu phập phồng, Hương Bắc Bắc cười nhăn cả hàm răng: “Hoa Hoa, ba tớ làm quản lý ở đây đó nha, cậu có thể ăn bò bít tết tùy thích, tớ mời nha!”

Cô bé có một đôi mắt vừa to vừa tròn long lanh liên hồi, mái tóc dài buông xa trên vai, Hương Bắc Bắc cười tươi sáng ngay cả miệng cũng không ngậm lại được, An Triệt giần giật khóe miệng, đúng là cha nào con nấy, vì sao trong nháy mắt này y tựa như nhìn thấy ánh mắt Hương Thần nhìn gái đẹp xuất hiện trong đôi mắt của Hương Bắc Bắc?

Vỗ nhẹ lên đầu Hương Bắc Bắc: “Đi thôi.”

Thằng bé lưng đeo cặp sách chạy đi túm tay Hoa Hoa, cô bé quay đầu nhìn An Triệt: “Chú ơi, Hương Bắc Bắc không phải bé ngoan, cháu không chơi với cậu ấy đâu.”

Hương Bắc Bắc đỏ mắt đứng một bên: “Hoa Hoa, hôm qua cậu còn nói tớ là đứa trẻ đẹp giai nhất lớp A mà...”

Cô bé bĩu môi: “Mới không phải đâu, cậu không đẹp giai như chú ấy, tớ muốn đi với chú ấy cơ.” Nói xong, khuôn mặt tươi cười cọ lên cánh tay An Triệt, Hương Bắc Bắc chu môi, ngửa đầu nhìn nụ cười trên khóe miệng An Triệt, oa một tiếng khóc lên, quay đầu che mắt chạy vào quán cơm Tây: “Hu hu hu hu hu hu... Chú An xấu... Chú An cướp Hoa Hoa của cháu... Chú An không thương Bắc Bắc rồi!! Ba ơi, chú An cướp Hoa Hoa của con!! Ba ơi hu hu hu hu...”

Hương Thần đang đứng nói chuyện cùng mấy nhân viên trong sảnh lớn, mắt thấy cửa nhà hàng thoáng cái bị đập mở, tiếp đó là tiếng khóc gào thảm thiết của Hương Bắc Bắc, thằng bé chạy thẳng vào nhà hàng, đến bên chân Hương Thần, nước mắt nước mũi khóc lóc cọ vào quần áo của Hương Thần, khóc ghê đến mức thở gấp, Hương Thần bị dọa không nhẹ, một tay ôm lấy thằng bé, hỏi: “Làm sao vậy? Bắc Bắc làm sao vậy?”

Hương Bắc Bắc vờ mặt ầm ỨC chỉ vào cửa: “Chú... Chú... An.”

Hương Thần quay đầu cửa lòng “lộp bộp” đôi chút, cố sức bình tĩnh, hỏi: “Chú An con thế nào?”

Thằng bé vừa nghe tới thì khóc càng thảm hơn: “Hu hu hu hu...”

Hương Thần cau có mặt mày: “Rốt cục thế nào? Bắc Bắc nói mau đi!”

Hương Bắc Bắc rút nước mắt tí tách, sịt mũi ngượng ngùng khóc lóc kể lể: “Chú... Sịt... Chú An giành bạn gái của con... Con thất tình rồi hu hu hu hu hu...”

Khóe miệng Hương Thần co rúm, lại nhìn về phía cửa, An Triệt đang bắt đắ dĩ dẫn theo một bé gái váy trắng, Hương Thần biết cô bé ấy, đó là cô bé xinh đẹp trong lớp Bắc Bắc, Bắc Bắc gọi cô là Hoa Hoa.

Tìm chỗ ngồi cho ba người, tự hần cũng ngồi theo, Hương Bắc Bắc khóc đỏ cả mắt phớt lờ An Triệt, dù An Triệt dỗ thế nào, thằng bé cũng quyết tâm lờ y, An Triệt nhìn Hương Thần không biết làm sao, Hương Thần buồn cười rót rượu cho An Triệt, sau đó nói như kiểu ‘chuyện không liên quan đến em’: “Việc này tự anh phải sắp xếp thôi, tôi đi làm đây.”

Người vừa mới đi, điện thoại của An Triệt đã vang lên, nhìn ánh mắt vừa ai oán vừa căm tức lại có phần ầm ỨC của Hương Bắc Bắc, An Triệt giật khóe miệng đi sang chỗ khác.

Cuối cùng trên bàn cơm chỉ còn hai người... anh có tình... em vô ý... (=))~~)

Hoa Hoa nhìn Hường Bắc Bắc đang xấu hổ đỏ mặt: “Không biết xấu hổ, còn là bé trai đấy, khóc nhè, mất mặt thế.”

Hường Bắc Bắc nghe thế lại càng âm ỉ, tớ là ai chứ! Hoa Hoa vô lương tâm! Không thèm thích cậu nữa! Nhưng mà lại không thể mất mặt trước mặt cô bé, cậu uốn ngực trũng đôi mắt thỏ, nói: “Tớ là nam tử hán!”

Hoa Hoa uống nước trái cây lắc đầu: “Cậu mới không phải đâu, nam tử hán là phải có vị đàn ông như chú An í!”

Thằng bé chớp mắt, hỏi: “Vị đàn ông là cái chi?”

Cô bé chỉ vào ly rượu vang: “Đàn ông đều biết uống rượu, cậu biết hông?”

Hường Bắc Bắc ngẩng đầu: “Tớ biết!” Nói rồi đi lấy ly, Hoa Hoa tiếp tục lắc đầu: “Tớ thấy TV nói, đàn ông có vị đàn ông uống rượu đều dùng cả chai uống!”

Hường Bắc Bắc đứng ở trên ghế với lấy chai rượu vang: “Nếu tớ uống tớ chính là nam tử hán! Cậu mới không biết xấu hổ, hừ!” Nói xong thì giờ bình rượu vang lên, cực kỳ hào sảng đổ vào trong miệng...

Lúc An Triệt gọi điện xong quay lại, chỉ nhìn thấy Hoa Hoa một mình ngồi ở bàn ăn đồ ăn, trái nhìn phải ngó, hỏi: “Bắc Bắc đâu?”

Cô bé vươn tay chỉ vào gầm bàn, An Triệt theo tay nhìn xuống, thằng bé họ Hường đang ôm chai rượu ngủ khò khò trên đất.

An Triệt xoa trán ngồi xổm bé Hường Bắc Bắc ra, đặt lên sofa, hỏi số điện thoại nhà Hoa Hoa, để người lớn tới đón bé, còn y chờ Hường Thần tan ca, Hường Bắc Bắc nằm trên sofa thở khò khè, trong miệng còn lẩm bẩm: “... Tớ là nam tử hán... Tớ có... tớ có vị đàn ông!”

Hường Thần thấy Hường Bắc Bắc uống say thì cười bất đắc dĩ, đặt thằng bé lên lưng An Triệt rồi đi theo phía sau: “Ngày mai là sinh nhật Bắc Bắc rồi, anh bồi thường cho nó tốt vào, không thì nó sẽ mang thù đấy!”

Đầu Hường Bắc Bắc đặt trên vai An Triệt, trong miệng lẩm bẩm: “Ba ơi... Chú An... giành bạn gái của con... Hu hu hu hu... Tim lạy nát rồi...”

34. Chương 34: Cuộc Gọi Từ Một Người Phụ Nữ Xa Lạ (mà Quen Thuộc

Hường Bắc Bắc giam mình trong phòng không thèm ra, An Triệt giơ tay lên rồi lại buông xuống, giơ lên rồi lại buông xuống, suy nghĩ một hồi vẫn là xoa trán đi xuống nhà, Hường Thần đang treo đồ trang trí ở phòng khách, thấy An Triệt xuống nhà thì vô tư bật cười: “Thế nào, không thèm để ý anh ha?”

An Triệt đi tới cửa đôi giày: “Tôi đi mua quà.” Vừa kéo cửa ra đã thấy Hồ Dương cả người là đất đang nhe răng cười: “Tôi đã quen rồi, tôi gõ cửa anh cũng không mở, leo tường cho nhanh.” (chắc chắc, tính M nó nhập vào trong tâm rồi kìa =))~)

An Triệt cau mày: “Cậu tới làm gì?”

Hồ Dương cười ha hả, chen vào nhà theo khe cửa: “Tôi là đầu bếp Thần Thần mời tới! Anh không thể đuổi tôi đâu nhé!”

An Triệt quay đầu nhìn lướt qua Hường Thần, Hường Thần nhún vai: “Của miễn phí mà, có thể bớt tiền đấy.” Sau đó lại nhếch miệng cười: “Hắn chuyên môn giam mình trong phòng vũ đạo, qua giúp cũng tốt.”

An Triệt mặt không biểu tình xoay người, sau khi đi được vài bước lại đáp: “Ờ.”

Hồ Dương bĩu môi nhìn Hường Thần: “Tiếp tục cố gắng! Thắng lợi sắp tới rồi!”

Hường Thần tiếp tục treo đồ trang trí: “Hồ Diệu đâu?”

“Đi học a, lát nữa qua, tiểu thọ tinh đâu?” (tiểu thọ tinh là cách gọi người sinh nhật)

Hướng Thần giơ tay chỉ tầng trên: “Thất tình rồi, cậu có thể đi khai thông tư tưởng cho nó.”

Gõ cửa hai cái, Hướng Bắc Bắc ôm gối đầu, vành mắt đỏ bừng xuất hiện trước mặt Hồ Dương, sụt sịt mũi về tủi thân: “Chú mèo...”

Hồ Dương ôm lấy thằng bé, day day mũi nó: “Bắc Bắc làm sao vậy? Ai bắt nạt cháu à?”

Hướng Bắc Bắc âm ỨC cả buổi sáng, vốn tưởng một lát ba hoặc là chú An sẽ lên dỗ nó, ai dè ngoại trừ lúc ban sáng Hướng Thần gọi nó dậy ăn thì không có động tĩnh gì, thằng bé đau lòng, đợi cả buổi sáng cuối cùng lại có người gõ cửa, cửa mở rồi cũng là hai người trong dự đoán, thôi thì chú mèo cũng được, có còn hơn không, có người nghe hân khóc cũng tốt lắm rồi. Nó lại dẫu môi ướt nước mắt: “Chú An giành bạn gái của cháu... Cháu đau lòng muốn chết... Chú ấy cũng không dỗ cháu... Hu hu hu... Ba cũng không dỗ cháu... Bọn họ đều không cần cháu rồi... Chú mèo dẫn cháu đi thôi... Hu hu hu...”

Hồ Dương ôm Hướng Bắc Bắc xuống nhà, nhìn Hướng Thần bằng vẻ khinh bỉ: “Không biết dỗ thằng bé à, người ta giận cậu cũng không kiên trì chút được sao.”

Hướng Thần lắc đầu: “Tôi muốn chờ An Triệt đi dỗ, nhưng mà ngay cả dững khí gõ cửa y cũng không có.”

Đón lấy Bắc Bắc từ trong tay Hồ Dương, đặt lên xô pha, lại đi vào bếp bưng bữa sáng ra, Hướng Bắc Bắc sụt sịt mũi âm ỨC vô cùng, Hướng Thần ngồi ở một bên rót sữa ra: “Bắc Bắc, con có ghét chú An không?”

Thằng bé nhận lấy sữa: “Không ghét... Là chú An ghét Bắc Bắc... Bởi vì Hoa Hoa... Con khóc chú An cũng không dỗ con...” Dẫu môi ướt nước mắt: “Ba ơi... Chú An có phải ghét con rồi không...”

Hướng Thần vỗ đầu Hướng Bắc Bắc: “Chú An không có ghét con đâu, chỉ là chú ấy không dám nói với Bắc Bắc, bởi vì Bắc Bắc hiểu lầm chú ấy giành Hoa Hoa, chú An sợ Bắc Bắc giận rồi, sẽ không để ý đến chú ấy nữa, cho nên muốn đã lâu lắm rồi mà không dám đi tìm Bắc Bắc, kỳ thực, chú An rất muốn đi xin lỗi, chỉ là chú ấy không kiên cường như Bắc Bắc, nếu Bắc Bắc không để ý tới chú ấy, chú ấy sẽ khóc nhè đó.”

Thằng bé trợn mắt nhìn Hướng Thần: “Chú An sẽ khóc nhè á?”

Hướng Thần gạt đầu vô cùng nghiêm túc, Hướng Bắc Bắc nhe răng cười tươi: “Vậy con vẫn không để ý tới chú ấy, con muốn thấy chú An khóc nhè!”

“...”

Lúc cô Nhan mang theo một chai rượu vang lớn vào cửa, chỉ thấy Hướng Bắc Bắc đang ngẩn cổ ra phía ngoài: “Chị ơi, nếu như không mang quà tới, ba em nói chị có thể đi rồi.”

Cô Nhan liếc mắt vào trong phòng, Hướng Thần đang ở trong bếp giúp Hồ Dương một tay, nghe thấy tiếng Hướng Bắc Bắc, thoáng cái đã chạy ra, cười làm lành với cô Nhan: “Chị Nhan, em chưa nói gì cả, chị đừng nghe lời thằng quỷ ấy.”

Cô Nhan lắc chai rượu trên tay, đưa cho Hướng Thần, đang muốn đi vào phòng lại bị Hướng Bắc Bắc ngăn lại: “Chị ơi, thế còn của em...”

Cô Nhan hai tay trống trơn chớp mắt hai phát, sau đó lấy một bao lì xì từ trong túi ra, lại ôm lấy Hướng Bắc Bắc: “Đúng là nhỏ mà khôn!”

Đúng lúc mời cô Nhan vào trong phòng thì chuông cửa lại vang lên, Hướng Bắc Bắc đứng trên ghế nhìn ra ngoài bằng lỗ mắt mèo, sau khi thấy rõ người rồi thì mau chóng xê ghế sang một bên, chạy như bay lên tầng trên cầm một quyển sách, sau đó mang theo sách chạy đi mở cửa: “Con chào cô.”

Cô Phương cười tủm tỉm nhìn quyển sách trong tay Hướng Bắc Bắc, gạt đầu thỏa mãn, đưa thứ trên tay cho Hướng Bắc Bắc, thằng bé cười rõ tươi, túm tay cô Phương tự mời người đến xô pha, lại ôm quyển từ điển cô Phương đưa, yêu thích không rời: “Cô yên tâm đi cô, con nhất định sẽ học tập thật giỏi!”

Chẳng mấy lâu sau, các bạn học cùng lớp A cũng lần lượt được cha mẹ đưa tới, một đám trẻ con vây quanh Hướng Bắc Bắc, cả đám vẽ mặt ước ao: “Hướng Bắc Bắc này, cậu không có gạt người nhỉ! Nhà cậu đúng là biệt thự!!”

“Hướng Bắc Bắc lão đại! Sau này chúng tớ đều gọi cậu là lão đại là có thể tới nhà cậu chơi phải không?”

Thằng bé kiêu ngạo đứng chống lưng trên ghế: “Đương nhiên rồi! Chỉ cần sau này các cậu gọi lão đại! Tớ sẽ mời các cậu tới nhà tớ chơi!”

Hoa Hoa đứng ở dưới ngửa đầu nhìn Hướng Bắc Bắc: “Bắc Bắc cậu đẹp giai thế...”

Thằng bé cúi đầu, bĩu miệng xoay đầu sang một bên: “Tớ vốn đã rất đẹp giai, sau này tớ muốn tìm nhiều Hoa Hoa xinh đẹp, tớ không thích cậu nữa.”

Cô bé nghe thế vành mắt thoáng cái đỏ lên: “Bắc Bắc... Cậu bỏ tớ sao...”

Hướng Bắc Bắc chống hông: “Đúng vậy!”

An Triệt mua quà xong về nhà, bên trong đã rất náo nhiệt, Hướng Bắc Bắc mang theo một đám trẻ con chạy ào ào từ tầng trên xuống tầng dưới, Hồ Dương và Hướng Thần bị cô giáo Phương đập ra khỏi bếp.

Cô Nhan đứng một bên gọi điện thoại: “Hết giờ làm đến nhà Hướng Thần hết đây, đúng rồi đúng rồi, mang quà tới, không là thằng nhỏ không cho vào nhà đâu đấy!”

An Triệt nhìn cả phòng toàn người là người mãi chưa thích ứng được, Hướng Bắc Bắc cố ý bĩu môi đi tới bên cạnh An Triệt, sịt mũi về mặt lên án, cũng không bắt chuyện.

Khóe miệng An Triệt cứng ngắc nhếch lên, sau đó giơ bánh ga tô trong tay lên, có phần chột dạ, nói: “Bắc Bắc... sinh nhật... vui vẻ.”

Thằng bé khoanh ngực quay đầu sang một bên, An Triệt xấu hổ cứng người tại chỗ không biết nói gì, đợi mãi cũng không thấy người ta tới ôm mình, hôn hay đồ dành gì, quay đầu nhìn lại thấy An Triệt đang mắt tự nhiên, thằng bé hít một hơi, bò lên ghế, nhắm ngay má An Triệt hôn “bẹp” một phát, con người đen bóng long lanh: “Chú An không khóc, Bắc Bắc không cần Hoa Hoa rồi, Bắc Bắc thích chú An nhất.”

Một tay ôm thằng bé vào ngực, An Triệt bỗng có chút cảm động không nguyên do, nhưng lại ầm ầm vào lòng.

Hướng Thần cười tủm tỉm lảng lảng đứng nhìn trong phòng khách, đang muốn đi đến, điện thoại lại vang lên, nhìn số trên màn hình, nét cười dần dần nhạt đi, không nhận cuộc gọi mà đưa thẳng đến trước mặt Hướng Bắc Bắc: “Bắc Bắc, điện thoại nè.”

Thằng bé quay đầu lại, nhận lấy điện thoại, đầu dây bên kia là một khoảng lặng, sau đó là một bài ca chúc sinh nhật vui vẻ, tiếp đó là một giọng nữ dịu dàng, tựa như ẩn ý cười, nói: “Bắc Bắc bảo bối, sinh nhật vui vẻ.”

35. Chương 35: Yêu Y Hay Là Không Yêu Y, Yêu Chính Là Thế...

Hưng phấn cả một ngày, cuối cùng đã tới lúc mọi người về nhà, Hướng Bắc Bắc chắn ở cửa không cho ai ra ngoài, cô giáo Phương cầm lấy một chiếc đĩa từ trên bàn, chỉ vào thằng bé, nghiêm túc nói: “Còn không để ai về thì phạt con chép một trăm lần bài học.”

Thằng bé vừa nghe thế đã nhanh tay kéo cửa ra, nhe răng cười hì hì: “Cô Phương, tạm biệt.”

Sau khi tiễn mọi người đi hết, Hướng Thần nhéo tai Hướng Bắc Bắc kéo thẳng vào phòng, hai cha con ngồi trên giường về mặt vô cùng nghiêm túc.

“Mẹ con nói gì với con rồi.”

“Bắc Bắc bảo bối sinh nhật vui vẻ.”

“Còn sau đó.”

“Nói nhớ con rồi nói muốn tới gặp con... Nhưng mà con lại không nhớ dì ấy.” Thằng bé bĩu môi có chút không tình nguyện: “Con rõ ràng không có mẹ, ba ơi, con không thích mẹ... Bà nội nói ba mẹ đã ly hôn rồi, dì ấy không phải mẹ con.”

Hướng Thần vỗ đầu thằng bé đang muốn nói gì đó, bỗng nghe tiếng mở cửa, An Triệt cầm một cốc sữa đứng ở ngoài cửa, trên mặt không nhìn ra biểu cảm gì, giọng vừa lạnh vừa cứng: “Cậu đã từng kết hôn?”

Thấy An Triệt bước vào, Hường Thần thoát cái nhảy bắn người lên: “An... An tổng...”

“Tôi đang hỏi cậu đó.”

“Phải...”

“Choang” một tiếng, cốc sữa rơi trên mặt đất, Hường Bắc Bắc ngồi trên giường lại càng hoảng, vẻ mặt của chú An thật đáng sợ... Chú ấy có thể đánh người không nhỉ...

Hường Thần cau mày: “Chúng ta đi ra ngoài nói, anh như vậy sẽ dọa Bắc Bắc đó.” Quay đầu lại cởi áo đắp chăn giúp Hường Bắc Bắc: “Bắc Bắc ngủ đi.”

Thằng bé mở to mắt len lén nhìn An Triệt có phần bất an: “Ba ơi...”

“Không sao đâu, ngủ đi con.”

Căn phòng ngủ chính rất lớn, Hường Thần đứng ở chân giường, An Triệt ngồi dựa vào trên sofa đơn bên cửa: “Trước đây vì sao không nói cậu đã từng kết hôn.”

Hường Thần nhìn chằm chằm An Triệt, vẻ mặt có phần không đoán được: “Tôi cảm thấy không cần thiết phải nói, chuyện ấy đối với anh cũng không quan trọng, điều anh muốn từ trước tới nay đều là Bắc Bắc, tôi đã từng kết hôn hay chưa, cũng không quan trọng gì.”

“Tôi đã nói rồi, bây giờ cậu còn giá trị hơn cả Bắc Bắc.”

“Giá trị?” Hường Thần cười có phần bất đắc dĩ, sau đó vén tóc mái trên trán: “Nói đến cùng vẫn không thoát được tư tưởng giành lợi ích cho mình, An tổng, anh không có bất luận lập trường gì để chất vấn chuyện tôi đã từng kết hôn hay chưa.”

An Triệt nắm chặt tay thành nắm đấm, từ từ đứng lên: “Tôi không có lập trường ư? Vậy cậu nói cho tôi biết cái gì gọi là lập trường? Cậu bây giờ đứng ở đây lại là vì cái gì? Đừng nói cậu vì tiền! Cậu cũng sẽ không vì tiền mà đi đến nước này!”

Hường Thần không nói gì, hắn cũng không hiểu rõ được lòng mình, hắn ở chỗ này là vì tiền sao... Hay là có thứ gì khác ràng buộc mình...

Từ từ đi đến bên cạnh Hường Thần, tay nắm chặt lại rồi lại buông ra, sau đó thoảng cái đã quơ người vào lòng: “Hường Thần, tôi yêu em, em phải tin tôi.”

Hường Thần nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trở tay ôm lấy thắt lưng người nọ: “Không phải không tin, chỉ là khó tin thôi.”

Cúi đầu cắn vành tai Hường Thần, miệng lại thấp giọng lẩm bẩm: “Tôi đã cố sức thay đổi, nhưng điều này cần có thời gian...” Bàn tay chậm rãi xét qua lưng Hường Thần, liên tục vuốt xuôi xuống: “Tôi không thể để cậu chạy trốn, một chút cơ hội cũng không thể cho cậu...” Bờ môi hôn từ vành tai đến khóe miệng, lại từ khóe miệng với vào bên trong.

Hường Thần nhắm mắt lại hòa theo nụ hôn dịu dàng ấy, có thể hắn nên chính thức hiểu lòng mình đi, tình cảm trước đó chớm nở trải qua tấm bố kha khá đã lớn dần lên, đôi khi Hường Thần tự cảm thấy buồn cười, một thằng nam lại vội vàng đi 데 một GAY, không chỉ bán con trai còn biểu lộ cả mình, dù trước đó xuất phát từ mục đích thế nào, bây giờ lại đã hăm thật sâu vào đó, đã đánh mất tâm rồi.

Bất luận là vui vẻ hay là uể oải, yêu y hay không yêu y, yêu chính là thế, không liên quan tới giới tính, cũng chẳng phân biệt trai gái.

Khóe miệng có chút đau, thân thể treo lơ lửng giữa tầng không thoảng cái lại bị ném lên giường, người phía trên liên tục hôn mỗi một phần cơ thể.

“Ừm a, đừng đừng cắn.” Khắp người tràn một thứ cảm giác trước nay chưa từng có, Hường Thần có phần bối rối, muốn nói gì đó, miệng hé ra nhưng tiếng phát ra lại là rên rỉ làm ngay cả bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Người phía trên tựa hồ đã nghe thấy tiếng cầu xin, bờ môi rời khỏi ngực từ từ trượt xuống, Hường Thần nắm chặt tay dồn sức, hắn hoàn toàn mềm rũ người ra, cả người giống như vừa bị điện giật vậy, hai cái đùi

tựa hồ chậm rãi bị tách ra xa, mà người nọ đang dùng một tay ra sức mần mò trên người hắn, lẳng lặng nhìn, Hường Thần cho rằng như thế là kết thúc, mà khi hai tay người nọ xẹt qua bên hông mình, Hường Thần đã nhận mệnh, đây là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, chẳng qua là xảy ra sớm hơn dự đoán, nếu đã tiếp nhận tấm lòng rồi, vậy còn thân thể thì sao? Hường Thần cũng không ghét bỏ việc hôn An Triệt, so với cảm giác hôn phụ nữ thì hôn An Triệt còn thích hơn... Mang theo ý muốn chiếm giữ mạnh mẽ, Hường Thần thích loại cảm giác ấy, cảm giác được người coi thành bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay.

Đương nhiên, tuy rằng bây giờ hắn chỉ nhìn thấy An Triệt ngang ngược...

“Ừm... Ừm a...”

Nhận được hiệu quả trong dự đoán, An Triệt khẽ cười ra tiếng, đầu lưỡi liên tục hoạt động khắp nơi, không có nhiều động tác dư thừa, lại khiến bên nhận có phần lo lắng.

Hường Thần một bên chịu đựng kích thích bên thì dọ với cánh tay An Triệt, hàm răng ma sát vang lên tiếng kèn kẹt: “Muốn làm thì làm đi! Không làm để tôi tự làm!”

“Tự làm ư?” Ngừng lại động tác hôn, giương mắt nhìn Hường Thần như đang nghiền ngẫm điều gì đó: “Cậu xác định muốn tự làm?” Năm tay người nọ đặt ở vị trí bên dưới, sau đó nhổm dậy đứng dưới giường: “Vậy làm đi.”

Hường Thần thở hổn hển lườm An Triệt: “Anh nghĩ rằng tôi không dám sao! Tôi cũng không tin anh chưa bao giờ tự làm!” Nói xong một tay vói vào trong chiếc quần đùi.

Áo sơ mi trắng xộc xệch, những vết hôn đỏ đỏ tươi đẹp, tay trái liên tục lướt qua trên người hắn, cặp đùi thon dài vẫn còn chiếc quần đùi dở dang chưa cởi hẳn, bít tất màu trắng thuần bao lấy ngón chân vo viên lại một chỗ, miệng thỉnh thoảng hừ ra vài tiếng, con mắt nửa híp tựa hồ mang theo quyền rũ khó nói thành lời...

“A!! Ui!!!” Thân thể dè dặt xuống, ngay cả khoe miệng cũng bị cắn chặt, áo sơ mi trên người cũng bị xé toạc, mấy nút áo văng ra, An Triệt hơi nghiêng răng nghiêng lợi gào thét: “Cậu cũng làm như vậy cho vợ cậu xem sao!!!”

Hường Bắc Bắc ngồi trong phòng ngủ mà bất an, dáng vẻ vừa rồi của chú An như muốn ăn tươi nuốt sống ba nó, nó ôm Ultraman đẩy cửa phòng ra, úp tai vào cánh cửa phòng ngủ lẳng lặng nghe động tĩnh bên trong...

“A a !! A ô anh anh làm gì!!!! Anh buông tôi ra!!!! Đừng cho là tôi không dám phản kháng!!!!”

Nghe tiếng kêu vô cùng thê thảm của Hường Thần, thằng bé hơi run bờ vai, giúp hay không giúp đó là một vấn đề... (to be or not to be khó giải nhờ ==))~~)

“Hường Thần! Cậu nếu còn lộn xộn thì tự gánh lấy hậu quả!!!!” An Triệt găm lên giận dữ dọa Hường Bắc Bắc từ bỏ lòng muốn giải cứu cha, chú An chắc là sẽ không đánh chết ba nó đâu ha? Nếu nó đi vào có thể bị đánh cùng hay không nhỉ? Ba nó xấu như vậy bị chú An đánh chắc cũng không sao đâu ha... Có... có nên đi vào giúp... Chú An thật đáng sợ, nếu như nó cũng bị đánh cùng thì làm sao đây... Hu hu hu nhưng mà nó chỉ có một người ba thôi, nếu ba nó bị chú An đánh chết rồi, vậy không phải nó sẽ thành mồ côi sao... Hu hu hu, nó không muốn xuống vòm cầu làm ăn mày đâu... Thằng bé đứng tại chỗ đầu bay bổng, hình ảnh hiện lên đều là nó đang mặc quần áo vá quỳ dưới vòm cầu khóc hu hu.

Lại dán tai lên cửa nghe ngóng, ngay cả giường cũng vang lên tiếng kéo kẹt như bị phá hỏng!!!! Sau khi cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ bé của mình, có Atman cầm trên tay làm một động tác bảo vệ hòa bình thế giới, thằng bé đỏ mắt quệt nước mắt một phát rồi xoay người chạy về phòng: “Ba ơi... Con xin lỗi ba Hu hu hu hu chú An thật đáng sợ...”

36. Chương 36: Lần Đầu Tiên...

Đi cùng với tiếng gào giận dữ còn có cướp đoạt có chứa tính nghiêm phạt của An Triệt, y chen người vào giữa hai chân, vật cứng ở đó hung hăng rũ vào chỗ chưa bao giờ bị chạm của Hường Thần. Mỗi một nơi bị chạm tới cùng với vẻ mặt phẫn nộ và thể tới rào rạt của An Triệt, Hường Thần đột nhiên cảm thấy mình

như heo trên lò mổ, không có năng lực phản kháng, chỉ có thể để mặc người ta xâm lược. Trước pháp trường, hẳn đã nghĩ một đồng phương thức có thể giảm bớt đau đớn cho mình... Cuối cùng vẫn không có kết quả... Hường Thần đỏ mắt suy nghĩ hỗn loạn. Thở dài lẩm bẩm: “Tôi... Tôi chưa từng làm thế với cô ấy... A cắn nhẹ thôi...”

Vật cứng giữa đùi? Vật liên tục chọc nơi mềm mại, tuy rằng cách một lớp vải, nhưng thứ dịu dàng mà lại đáng sợ ấy lại làm Hường Thần luống cuống, khóe mắt hơi ướt át, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên mang chút nức nở: “An... An tổng... Có thể... Có thể không làm hay không... Au ưm tôi tôi... tôi không thể...”

Hai chân muốn giãy khỏi người bên trên, nhưng càng vặn vẹo, cảm giác bị đè càng mạnh hơn, An Triệt bên thì hôn khóe mắt Hường Thần bên thì đưa tay đến đầu giường, lục lọi một hồi, cầm lấy một thứ, Hường Thần trừng mắt nhìn An Triệt mở nó ra, sau đó quẹt lên tay rồi vói vào giữa đùi hắn...

“Anh anh anh anh!!! Anh để thuốc bôi trơn ngay đầu giường sao!!!” (ko thì anh bảo để đâu, trong túi quần chắc)

An Triệt nhướn mày: “Bắt đầu từ ngày cậu vào đây sống, tôi đã chuẩn bị ổn thỏa hết rồi.”

“...”

Ngón tay đang lướt giữa đùi đột nhiên dừng lại, như là phát hiện bí mật gì vậy, chậm rãi dò xét vào, sâu hơn một chút, lại sâu hơn một chút...

“A... ưm ưm au bỏ... bỏ nó ra...a hừ...” Cứng? Vật dò vào làm cả người Hường Thần trở nên cứng ngắc, ngón tay từ từ chui vào vách bên trong, từ từ chen một ngón vào: “... Ưm ha... Đau... Đi ra ngoài... đi... ra! A!”

An Triệt cắn khóe miệng người nọ, giọng hơi khàn khàn: “Nhịn chút đi, lát nữa có thể sẽ càng đau.” Con mắt Hường Thần thoáng trợn lên, người còn căng cứng hơn cả vừa nãy: “Anh... anh anh anh để tôi xem giáo trình trước đã! Tôi không có kinh nghiệm!!”

Cái đầu chôn ở ngực từ từ ngẩng lên, ngón tay quấy dọc theo vách bên trong, giọng khàn khàn không có âm điệu: “Cậu còn muốn kinh nghiệm gì!”

Hường Thần nhìn chằm chằm mắt An Triệt, lẩm bẩm: “Lần... lần đầu tiên mà... a a au anh... anh không thể trả đũa như thế... au... anh cởi... cởi quần làm gì!!!”

An Triệt một tay từ từ cởi nút áo của mình ra, Hường Thần hơi luống cuống, đang muốn nói cái gì đó, phía sau đột nhiên cảm thấy trống rỗng, thân thể liên tục giãy dụa, Hường Thần như phát điên rồi, đây rốt cục là cảm giác gì thế! Còn tiếp tục như thế nữa, hẳn thực sự muốn chửi rồi đấy! Không đợi gào lên, chỗ háng lại cảm thấy cứng cứng? Vật để ở đó, lần này có phần không giống trước... Khác với ngón tay, có nhiệt độ kinh người, sau đó chậm rãi dò vào...

“A!!!!!!!” Trước khi đau đớn kéo tới, đầu óc rất tỉnh táo, trong đầu liên tục bồi hồi ba chữ... trúng đạn rồi...

Đồng thời thừa nhận sức nặng và chấn động của An Triệt, khóe mắt Hường Thần có phần trợn ướt nhìn cửa, ức muốn rút nước mắt nhưng làm sao cũng không rút nổi: “Bắc... Bắc... con cứu ba... A a a nhẹ chút... ô... Bắc... Ưm ưm ha chậm một chút!!!”

(bb H)

• • •

Hường Bắc Bắc hôm nay dậy rất sớm, tự mặc quần áo, chạy vào bếp lấy miếng bánh mì từ tủ lạnh ra, lại ôm một hộp sữa chạy về phòng khách, chuẩn bị ba cái cốc rồi lại lấy ba cái khay ra... Hình như thiếu cái gì... xoay người chạy vào ôm một miếng chân giò hun khói chưa cắt đi tới, sau khi chuẩn bị hết mọi thứ xong, thẳng bé lẳng lặng ngồi chờ trên ghế...

Mười phút trôi qua, Hường Bắc Bắc quay đầu nhìn trên tầng... Còn chưa xuống...

Hai mươi phút trôi qua... vẫn chưa xuống...

Nửa tiếng trôi qua... Sao còn chưa xuống...

Hướng Bắc Bắc luống cuống, hôm qua chú An giận như vậy sẽ không đánh chết ba nó rồi chứ... Mắt to chớp chớp lên xuống, không biết chờ bao lâu, tầng trên rốt cục có tiếng mở cửa, An Triệt vừa thất cà vạt vừa đi xuống tầng dưới, thấy thằng bé thành thành thật thật ngồi ở trước bàn thì hơi kinh ngạc: “Bắc Bắc sao dậy sớm vậy?”

Hướng Bắc Bắc ôm một cốc sữa chạy đến trước mặt An Triệt: “Còn ba cháu đâu...”

An Triệt vỗ đầu thằng bé: “Còn đang ngủ.”

Hướng Bắc Bắc thở phào nhẹ nhõm, một tay vỗ ngực mình một bên đưa cốc sữa cho An Triệt: “Ba lười mà, làm hại cháu lo mãi, còn tưởng ba bị chú An đánh chết rồi chứ.”

An Triệt cầm cốc sữa khước miệng co rút, quay đầu nhìn tầng trên một chút... Không chết cũng tàn rồi...

Hướng Bắc Bắc chống lưng đứng ở cửa phòng ngủ: “Ba ơi! Ba lười ơi! Mau mau rời giường nào!” Duỗi chân nhỏ đập nửa ngày cũng không thấy ai ra mở, thằng bé giận rồi đó, nó chạy xuống tầng dưới cầm điện thoại bắt đầu ấn số, Hướng Thần nằm úp người trên giường lẩm bẩm, chuông di động kiên trì vang lên, sờ soạng mãi mới tìm thấy điện thoại, ấn nút nghe, bỗng thấy tiếng Hướng Bắc Bắc cười to đầu dây bên kia: “Ba lười ơi! Cho ba không nhắc người khỏi giường! Con đã làm cơm sớm rồi cho ba rồi nè! Ba cũng không xuống khen con đề!!”

Nghe thấy tiếng thằng bé, Hướng Thần lau nước mắt không khá lên được, giọng hơi khàn khàn sịt mũi: “Bắc Bắc...”

Thằng bé nghe thấy ngẩn người ra, sau đó cau mày: “Ba ơi, ba làm sao vậy...”

“Bắc Bắc...”

“Ba ơi... ba bị làm sao vậy...”

“Hu hu trúng đạn rồi... cái mông đau quá...”

Thằng bé ném điện thoại xuống chạy đến trước mặt An Triệt: “Ba cháu nói ba trúng đạn rồi! Còn bị trúng tới mông nữa!”

An Triệt vừa uống ngụm sữa thoáng cái đã phun ra, thằng bé nhanh chóng đưa giấy trên bàn qua: “Chú An, chú làm sao thế?”

An Triệt ho khan vài tiếng: “Không... không sao.”

“Hai người hôm nay kỳ quái ghê...”

An Triệt vỗ đầu Hướng Bắc Bắc, lắc đầu, sau đó bưng một phần bữa sáng lên tầng trên, Hướng Thần vẫn cầm điện thoại bỏ trên giường, An Triệt ngồi bên cạnh đặt bữa sáng lên bàn, bàn tay chậm rãi lướt trên lưng Hướng Thần, cúi đầu kề tai người nọ, nhẹ nhàng thổi khí: “Ăn trước chút gì rồi hẵng ngủ.”

Hướng Thần cau mày, giật giật người, khước miệng lẩm bẩm gì đó không rõ: “Không ăn... sắp mệt chết rồi...”

“Là do Bắc Bắc làm, em nể mặt nó chút đi mà.”

“Nói không ăn là không ăn... Tay anh không nên động nữa! Tôi không có sức để anh dày vò nữa... để tôi ngủ trước đã.”

An Triệt nhếch môi cười khê, ngón tay không ngừng mân mê: “Em có thể lo về vấn đề này, vậy em dậy hay là anh nằm xuống ‘ăn’ em, so sánh giữa hai cái xem cái nào có lợi?”

“Anh!”

Hôn lên vành mắt tức giận đỏ bừng của Hướng Thần, sau đó lại đưa cốc sữa qua: “Anh đi làm đây, chỗ cô Nhan anh sẽ xin nghỉ giúp em, nghỉ ngơi cho tốt nhé, buổi tối về nhà anh có chuyện hỏi em đấy.”

37. Chương 37: Chuyện Năm Đó...

Nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ không biết bao lâu, lúc điện thoại vang lên lần nữa, Hương Thần cố sức mở mắt, cảm giác cả người như rời ra từng mảnh, nhìn chằm chằm số điện thoại thật lâu cuối cùng ấn nút nghe: “Chuyện gì.”

Đầu bên kia điện thoại trước tiên có hơi ậm ỉ, một lát sau lại thoáng cái đã yên tĩnh lại, giọng nữ mềm nhẹ truyền đến bên tai: “Em đang ở sân bay.”

Xoa thắt lưng rồi khắp khiêng bò xuống giường, từ từ đi tới phòng vệ sinh rửa mặt chải đầu một lượt, lại từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc quần dài ống thẳng, áo giả vest, lục lọi quần áo của hần lần nữa thì ngoại trừ áo sơ mi hơi nghiêm túc một chút, còn lại đều là loại áo có cổ hở đến dưới ngực, bình thường mặc như thế thì không làm sao, nhưng ngày hôm nay, vết ô mai đầy người thế này cũng chói mắt quá đi...

Nơi hẹn gặp là quán cà phê gần trường Bắc Bắc, Hương Thần cúi đầu nhìn đồng hồ, gọi một cốc nước sôi, có tiếng bước chân tới gần, Hương Thần ngẩng đầu, một người vẫn cười như xưa, mặc một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài, bên dưới là một chiếc váy len dài, mái tóc dài thẳng buông xõa trên bờ vai, ngũ quan không phải kiểu kinh diêm, nhưng kết hợp tất cả lại cũng có thể làm người ta thoải mái, mặt mũi còn giữ nét cười nhàn nhạt: “Em tới chậm rồi.”

Hương Thần lắc đầu: “Không có, là anh tới sớm.”

Sau khi ngồi xuống, cô cũng gọi một cốc nước sôi, nhìn Hương Thần một hồi rồi khẽ cười thành tiếng: “Sao em cảm thấy anh hơi tiêu tụy? Công việc không thuận lợi sao?” (đúng, cơ mà về sau thì quá chi thuận lợi)

Hương Thần hơi rụt vai lại, có phần bất đắc dĩ: “Kỳ thực rất tốt.”

“Anh một mình nuôi Bắc Bắc mệt lắm ha.”

“Bắc Bắc rất nghe lời, anh chưa bao giờ cảm thấy mệt.”

“Vây là tốt rồi... Em... Kỳ thực...” Hai tay siết chặt cái cốc, xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ một hồi rồi nói: “Cảm ơn anh đã tới gặp em... Cảm ơn anh có thể để em thấy Bắc Bắc... Em... Em kỳ thực không ôm nhiều hy vọng...”

Hương Thần hơi xê người, phần eo vừa xót vừa nhũn ra như muốn ngã thẳng xuống đất, hần miễn cưỡng mỉm cười: “Kỳ thực không có gì cả, chỉ là mẹ anh vẫn ngăn không cho em gặp, bây giờ anh không sống ở nhà, em nếu muốn gặp thì gặp đi, điều kiện tiên quyết là em không thể mang Bắc Bắc đi.”

Cô gái quay phắt đầu lại, nhìn Hương Thần không thể tin nổi: “Thật sao?”

“Ừ, chỉ cần người ấy nhà em không ghen là được.”

“Anh ấy... sẽ không thế đâu...” Thấy ánh mắt mờ dần của cô gái, Hương Thần hơi hoài nghi: “Làm sao vậy? Cãi nhau với Húc Đông rồi à?”

“Không có... Em chỉ là... Em chỉ là cảm thấy rất có lỗi với anh ấy, tuy rằng anh ấy vẫn không nói gì.”

Hương Thần xoa chân mày thở dài: “Nói đến cùng đều là lỗi của Hương gia bọn anh, nếu không phải cuộc hôn nhân dở tệ ấy, và lần say rượu loạn tính kia, bây giờ hại em ngay cả danh tiếng cũng không còn, nếu như em và Húc Đông còn xảy ra chuyện bất hòa gì, anh thực sự muốn dẫn Bắc Bắc đi nhảy lầu mất, Bạch Vân Đóa, bây giờ cuộc sống của em có tốt không?”

Khóe miệng cô gái hơi gợi lên: “Thực sự tốt lắm, em và Húc Đông đi về phương Nam, cũng không còn nghe thấy những lời nói làm phiền lòng ấy nữa, chỉ là em vẫn rất lo cho anh, khi đó hàng xóm láng giềng đều nói anh đội nón xanh đi dạo khắp nơi, vợ thì lại chạy theo người khác, tiếp đó còn ỷ lại đứa con trai chưa đầy tháng cho anh... Kỳ thực em rất xin lỗi anh... Làm anh người đang nhà cửa đường hoàng như thế không ngẩng đầu lên được... Bây giờ còn có thể được anh cho gặp Bắc Bắc... Thực sự rất cảm ơn anh.”

Hương Thần vươn tay chậm rãi xoa thắt lưng: “Không có gì, dù sao anh cũng đã không muốn suốt ngày ở trước mặt mẹ nghe mắng rồi, cuộc sống bây giờ cũng rất tốt, Bắc Bắc lại nghe lời, bản thân anh còn biết làm bữa sáng nữa.”

“Thật á?” Nghe Hường Thần nói, mắt Bạch Vân Đóa như sáng rõ lên, khoa tay múa chân với Hường Thần: “Lúc em đi nó vẫn nho nhỏ, da mặt vẫn còn nhăn nhó, giống như một ông lão vậy, năm kia về làm thủ tục ly hôn, bác gái vẫn không cho em gặp nó... Đã sắp năm năm rồi, Hường Thần... Em vẫn chưa gặp con em...” Nói rồi vành mắt đỏ dần lên: “Lúc bắt đầu thực sự cảm thấy cứ bị trêu cợt, chuyện xui xẻo gì cũng xảy ra trên người em, kết hôn sinh con vốn là chuyện hạnh phúc nhất, nhưng người kết hôn lại không phải người em yêu nhất, chờ đến lúc mọi việc đã qua đi hết, mới bỗng có tự giác làm mẹ, đôi khi thấy cha mẹ ôm con cái đi dạo phố, thì ước ao vô cùng... Em thực sự phải cảm ơn anh, cảm ơn anh có thể vào lúc sinh nhật Bắc Bắc hàng năm cho nó nghe điện thoại, cảm ơn anh cho nó biết nó vẫn còn có một người mẹ...”

Nhìn cô gái trước mặt đã có chút kích động, Hường Thần cười gượng, chính là sợ người này sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới, cho nên đã tự biên tự diễn nhiều năm như vậy mà cũng không thể ngăn người ta tới thăm con, ngày nào cũng truyền thụ cho Bắc Bắc rằng kỳ thực con còn có một người mẹ xấu, bây giờ thì đúng là chột dạ rồi.

Giữa hần và Bạch Vân Đóa xảy ra rất nhiều chuyện lằng nhằng, chuyện kết hôn luôn luôn là cha mẹ hai bên tự bàn bạc, Hường Thần và Bạch Vân Đóa coi như là thanh mai trúc mã, nhưng giữa hai người lại không có chút tình yêu nào, Bạch Vân Đóa đã sớm có người trong lòng, Hường Thần cũng là hoa tâm khó kìm, trước khi kết hôn, Bạch Vân Đóa cũng từng đại náo một hồi, nhưng đúng là làm chuyện vô bổ, Húc Đông và Hường Thần quan hệ tốt, nghe nói cô gái mình yêu thương cùng kết hôn với thằng bạn thân nhất của mình thì đầu óc mở cả đi, mềm cứng luân phiên ra trận, Hường Thần không có tình cảm gì với Bạch Vân Đóa, bản thân hần còn chưa học xong đại học thì kết hôn vốn là chuyện không nên nói tới, nhưng trưởng bối hai nhà cứ làm ầm lên, cuối cùng cánh tay không lay chuyển được bấp đùi, hôn lễ này sẽ diễn ra, màn đêm tân hôn buông xuống là lúc Hường Thần túm Húc Đông ném vào phòng mình: “Vợ chồng trên danh nghĩa, còn động phòng cho cậu làm.” Nói xong thì quay đầu chạy đến một gian nhà khác ngủ say sưa.

Kỳ thực Hường Thần không có ấn tượng gì, cũng không biết sáng dậy sao lại ôm Bạch Vân Đóa người trần truồng, Húc Đông ôm đầu gối xỏm ở cửa vẽ mặt tuyệt vọng, ngày ngày Bạch Vân Đóa lấy lệ rửa mặt, Húc Đông yêu Bạch Vân Đóa thật lòng, ngày nào cũng trưng cái vẽ mặt pha lẫn giữa tuyệt vọng thất vọng và vô vọng cho Hường Thần coi, Hường Thần cảm thấy người làm chồng như hần đúng là có chút bức bối, rõ ràng không phải lỗi mình, lại còn phải ôm áy náy đối với hai bên, làm trò trước mặt cha mẹ nói mang Bạch Vân Đóa đi ra ngoài giải sầu, trên thực tế là tống cô vào lòng Húc Đông, bây giờ Hường Thần ngẫm lại thấy mình đúng là đồ ngốc, nào có ai tự đội nón xanh lên đầu mình chứ?

Cứ như thế hai ba tháng trôi qua thì truyền đến tin Bạch Vân Đóa mang thai, lúc đó Hường Thần còn thấy tốt đẹp rồi, đứa con này chắc chắn là của Húc Đông, có con là có thể kích thích hần dừng cảm mang Bạch Vân Đóa bỏ trốn rồi! Nhưng mà khi Bạch Vân Đóa đỏ mắt nói, Húc Đông chưa chạm qua cô, Hường Thần có loại cảm giác như bị sét đánh... Lẽ nào... Con là của hần sao?!

38. Chương 38: Cơn Giận Của Hường Bắc Bắc

Ngồi mấy tiếng ở quán cà phê, nghe một vài chuyện vặt vãnh của Bạch Vân Đóa, Hường Thần càng ngày càng cảm thấy thất vọng mình đã có phần không chống nổi nữa, không chỉ thất vọng, mà ngay cả đầu cũng bắt đầu mơ màng, sau đó mỗi một chỗ ở phía sau cũng bởi vì áp lực lâu mà phát đau liên hồi.

Bạch Vân Đóa nhìn mặt Hường Thần càng ngày càng tái, có chút lo lắng: “Anh không sao chứ?”

Hường Thần lắc đầu: “Không sao đâu, lát nữa chúng ta tới cổng trường đi, Bắc Bắc sắp tan học rồi.”

Trong mắt Bạch Vân Đóa tràn đầy kích động khó giấu, liên tục cúi đầu nhìn giờ: “Bắc Bắc cao bao nhiêu rồi? Mặt giống anh hay là giống em? Không không không, anh đừng nói cho em biết, để em tự đoán!”

Thời gian gần đến rồi, Hường Thần vịn mặt bàn khó khăn đứng lên, lòng mảy mảy lại, đau đớn phía sau tựa như đạt tới cực hạn, Hường Thần cảm thấy như là có cái gì chảy ra bên ngoài... Là máu sao...

Nhìn Hường Thần lão đảo, Bạch Vân Đóa tiến lên, một tay đỡ lấy người: “Hường Thần, làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Hường Thần cười khổ: “Không sao cả, trước đó bị cảm chưa khỏi, bây giờ có hơi đau đầu.”

“Thực sự không sao chứ?”

“Không sao, đi gặp Bắc Bắc trước đã.”

Đỡ Hường Thần đi từ từ đến cổng trường, đôi mắt Bạch Vân Đóa nhìn chăm chăm vào bên trong trường, lúc tiếng chuông tan học vang lên, tay cô run lên bần bật, xen giữa tiếng hoan hô của bọn trẻ, Bạch Vân Đóa nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ nhỏ màu vàng nhạt, khóe mắt ướt nước, trông thằng bé rất tốt, mặt mày đều là bản thu nhỏ của Hường Thần, nó đang cười với mình sao? Nụ cười thật đẹp, chạy chậm chút thôi kéo ngã Bắc Bắc à, mẹ ở đây nè...

Hường Bắc Bắc tung tăng chạy vào lòng Hường Thần: “Ba lười! Hôm nay sao lại tới đón con? Chú An đâu?”

Người Hường Thần có hơi lung lay bất ổn: “Ba mới là ba con, sau này đứng thân thiết với chú ấy như vậy.”

Hường Bắc Bắc nhe răng cười: “Ba ghen với chú An rồi! Ha ha, con thích ba nhất nè, cũng thích chú An nhất nè! Ba không thể ghen với chú ấy, hai người phải tương thân tương ái!” Nói rồi, lục cặp sách lấy ra một tờ giấy, bên trên dùng bút màu nước vẽ cảnh rực rỡ: “Cô giáo Phương hôm nay ra đề là người con yêu nhất, ba xem con được điểm tối đa nè! Cô giáo Phương nói con có khiếu vẽ đấy, còn để con bảo ba sau này phải bồi dưỡng con trở thành họa sĩ lớn nữa!”

Hường Thần nhận lấy bức tranh mà khóe mắt giãn giãn, trên bức tranh, một người đàn ông mặc âu phục màu trắng đang cầm một bó hoa đỏ thắm, bên cạnh viết xiêu xiêu vẹo vẹo hai chữ “Hường Thần, bên kia bức tranh cũng là một người đàn ông mặc âu phục màu đen, bên cạnh vẫn là dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo “An Triệt”... Bên dưới là một đứa bé ngửa đầu nhe răng cười, ở cuối cùng viết dòng chữ nhỏ “Tôi là Hường Bắc Bắc, tôi có một gia đình hạnh phúc.”

Vỗ đầu thằng bé đang muốn nói điều gì thì thấy thằng bé xoay phắt người, chỉ vào Bạch Vân Đóa đã nước mắt trào dâng từ lâu: “Chị ơi sao chị lại khóc!?”

“Bắc... Bắc Bắc...”

“Chị...” Giọng nói này?! Hường Bắc Bắc trừng mắt nhìn Bạch Vân Đóa hồi lâu, sau đó quay đầu nhỏ giọng nói với Hường Thần: “Ba ơi, con biết giọng kia.... Là bà mẹ xấu xa trong điện thoại... Chúng ta đi nhanh thôi.”

Thấy thằng bé túm Hường Thần muốn đi, Bạch Vân Đóa vội vàng lau khô nước mắt, cười với Hường Bắc Bắc: “Bắc Bắc, qua đây để mẹ nhìn, mẹ... mẹ là mẹ con...”

Hường Bắc Bắc quay đầu bĩu môi: “Cháu không nhận ra dì, dì mau tránh ra, bà nội cháu nói, dì là người xấu.”

“Bắc Bắc...”

Tay nắm Hường Thần chặt thêm như muốn tự tăng dũng khí: “Cháu không có mẹ, mẹ người ta mỗi ngày đều sẽ đưa đón các bạn nhỏ về nhà, sau đó cùng xem TV với các bạn ấy, mẹ Bàn Tử còn biết đan áo len, mẹ Hoa Hoa biết làm bánh ngọt rất ngon, cháu không có mẹ, cháu chưa từng ăn thứ mẹ cháu làm ra, cháu cũng chưa gặp mẹ cháu bao giờ, bà nội cháu nói mẹ cháu là con người xấu xa nhất trên đời, vừa sinh cháu ra đã bỏ theo người khác, dì làm tổn thương ba cháu, cháu là do bà nội còn cả ba cháu nuôi lớn, bây giờ cháu có cả chú An nữa, dì không nên nói chuyện với cháu, cháu sẽ không đi theo dì đâu.”

Nghe thằng bé nói từng tội trạng của mình ra, nước mắt vừa lau khô của Bạch Vân Đóa lại rớt tiếp: “Bắc Bắc... Con tha thứ cho mẹ đi...”

Thằng bé bĩu môi túm Hường Thần xoay người muốn đi, đầu Hường Thần càng ngày càng nặng, về tất cả mọi chuyện hần vừa nghe đều như lọt vào sương mù, người lung la lung lay bị Hường Bắc Bắc kéo đi, một cơn choáng váng ập đến làm người hần ngã thẳng xuống, mắt thấy sắp đổ vào Hường Bắc Bắc đang trước, Bạch Vân Đóa vội ôm thắt lưng hần cản lại, rồi đỡ Hường Thần ngồi xuống đất: “Hường Thần! Hường Thần anh làm sao vậy?!”

Thấy Hường Thần té xuống, thằng bé bị dọa không nhẹ, mặt lo lắng tiến lên bắt đầu đẩy Bạch Vân Đóa: “Dì là người xấu! Dì vừa tới ba cháu đã té xỉu rồi!! Dì mau đi đi! Mau đi đi đồ xấu xa!! Ba ơi!! Ba ơi!!!”

Bạch Vân Đóa bị thằng bé vừa gào vừa đẩy, mấy câu nó nói làm lòng cô tan nát, nước mắt liên tục chảy xuống: “Bác Bắc xin lỗi... Bác Bắc, con tha thứ cho mẹ đi...”

“Đồ xấu xa, đi mau đi đi!”

Tiếng xe phanh gấp cắt ngang màng tai, Hường Bắc Bắc nước mắt lưng tròng túm Hường Thần về phía trước, thế nhưng cổ mãi mà không được, thằng bé vội quá cứ giậm chân: “Chú An nhanh lên chút đi!!”

An Triệt dừng xe rồi vội vàng chạy xuống, một tay ôm Hường Thần từ trên mặt đất lên, vuốt cái trán nóng bỏng vừa chán nản vừa tự trách. Cảm thấy thân thể như bay lên không, Hường Thần quay đầu mờ mịt, giật mình nhìn An Triệt: “Bác Bắc... Đó là mẹ con... Ừ An... An Triệt... Hình như chảy máu rồi... Tôi mặc quần trắng đây...”

An Triệt vừa hôn trán Hường Thần, vừa dừng bước chân lại nhìn lướt qua cô gái ngồi dưới đất chảy nước mắt, Hường Bắc Bắc nhả tí cặp lông mày lại: “Đồ xấu xa! Đi không nên tới nữa! Cháu sẽ không đi theo đi đâu! Cháu không có mẹ! Đi làm hại ba cháu té xỉu, cháu sẽ không tha thứ cho đi!”

Nhìn vẻ mặt giận dữ chưa từng có của Hường Bắc Bắc, An Triệt muốn ôm thằng bé trêu đùa nó để nó cười rộ lên, y không muốn thấy Hường Bắc Bắc có vẻ mặt như vậy, y đột nhiên không hy vọng thằng bé này có vẻ mặt oán hận và giận dữ như người lớn thế, Bắc Bắc như vậy không hạnh phúc... Y hy vọng thằng bé mỗi ngày đều cười hi hi gọi chú An... Từ trước đến nay y chưa bao giờ suy nghĩ vì người khác như thế, dù là ai đi nữa... Y đột nhiên hiểu ra trước đó Hường Thần vì sao lại thà buông bỏ tiền tài cũng muốn hủy bỏ giao dịch với y.

Một Hường Bắc Bắc máu lạnh không có tình người cũng không phải điều y muốn thấy, có lẽ đây là thay đổi đi, tuy rằng không lộ rõ, cũng đã bắt đầu có thay đổi rồi.

39. Chương 39: Hỗn Loạn Của Hỗn Loạn

Vội vàng ôm Hường Thần xuống xe, Hường Bắc Bắc chạy đằng trước giúp mở cửa, nhưng vì không thể với tới tay cầm nên nhảy loi choi tại chỗ, An Triệt vừa trấn an Hường Bắc Bắc vừa mở cửa, sau đó vội vã lên tầng trên, thả người xuống giường rồi bắt đầu lục tung mọi thứ lên tìm thuốc hạ sốt, Hường Thần cau mày không ngừng lẩm bẩm: “An An tổng... Phía sau... Phía sau...”

An Triệt quăng cái hòm thuốc ra chạy đến trước giường, lông mày nhăn nhó còn sâu hơn cả Hường Thần: “Thế nào? Đau ghê lắm à? Hay là đi bệnh viện nhé?”

Hường Thần lắc lắc thân thể lùi vào bên trong, nhe răng nhếch miệng kêu: “Chết cũng không đi! Anh tìm cho tôi chút thuốc...”

An Triệt càng không ngừng xoa nắn thắt lưng cho Hường Thần: “Tôi nào có thuốc.”

Hường Thần nắm chặt tay liếc xéo hai cái: “Tôi không đi bệnh viện...” Lắc hai cái lại muốn đi ngủ, An Triệt ảo não muốn giơ dao chém mình cho rồi, y xoay người chạy về bên hòm thuốc tiếp tục đảo lộn, lục nửa ngày mà một thứ thuốc để sử dụng cũng không có, ấy thế mà lại tìm được không ít bông băng và thuốc đỏ, An tổng đứng phắt lên, đập hòm thuốc một cái, rồi quay đầu đi xuống nhà muốn đi mua thuốc, vừa mới đi được vài bước, bên chân lấn đến một thứ, y nhìn chằm chằm vào bình thuốc bị vẽ nhăng cuội thì thở phào nhẹ nhõm, lấy di động từ trong quần ra rồi bấm một dãy số: “Hồ Dương.”

Đầu bên kia điện thoại là một khoảng yên tĩnh, An tổng đưa điện thoại cách tai một khoảng xa xa, đợi vài giây sau thì nghe thấy một tiếng thét chói tai: “An Triệt ư!!!! Anh sao lại gọi điện cho em thế!! Trời ạ! Em không phải đang nằm mơ chứ! Hu hu hu An Triệt anh rốt cục nhớ tới em rồi, anh muốn tái hợp với em nên gọi điện phải không! Em cảm động quá, thân ái ơi anh ở đâu, để em chạy tới!” Sau khi kích động điên cuồng gào thét mãi, anh họ Hồ mới tỉnh táo lại được: “Khoan... Anh tái hợp với em rồi còn Thần Thần thì sao? Anh đá Thần Thần sao? Hở? Tuy em rất thích anh, nhưng anh cũng không thể thương tổn bạn thân tôi chứ! Có điều không sao đâu, tình yêu của hai ta cảm động trời đất, Thần Thần sẽ tha thứ cho chúng ta, thân ái ơi, em đi tìm anh ngay.”

Chờ ưu tư của bên kia bình tĩnh lại, An Triệt cầm di động ngồi trên giường, xoa nắn thắt lưng cho Hường Thần: “Mang em trai cậu tới đây, mua thêm chút thuốc hạ sốt nhé.”

“Hở?”

“Hường Thần sinh bệnh? Sao lại bị bệnh? Bị bệnh chỗ nào? Bệnh trạng ra sao? Có nghiêm trọng không? Trời ạ, Thần Thần của tôi! Sao không chịu đi viện?” Vừa hỏi vừa xỏ dép lệt quệt, cũng không coi An Triệt có trả lời hay không mà bắt đầu lẩm bẩm đập cửa phòng của Hồ Diệu: “Diệu Diệu! Đừng đọc sách nữa, đi theo anh ra ngoài đi! An Triệt anh đừng gấp nhé, lát tôi mang Hồ Diệu đi tới đó, đúng rồi, anh còn chưa trả lời tôi? Có nghiêm trọng không hả?” Không đợi An Triệt mở miệng, Hường Thần đã vươn tay ra, An Triệt đưa điện thoại tới gần tai hần, Hường Thần lau nước mắt nói: “Mèo hoang... Mông tôi đau...”

“...”

An Triệt lắc đầu, muốn cúp điện thoại, đột nhiên như nhớ tới điều gì đó, khước miệng giật hai cái, sau đó vẫn nói ra: “Hồ Dương, cảm ơn.”

So với chuyện Hường Thần đau mông, một câu cảm ơn của An Triệt tựa hồ rất có sức chấn động, Hồ Dương sững sờ tại chỗ đủ năm phút mới tỉnh hồn lại rồi chớp mắt hai cái: “Không... không cần cảm ơn...”

Chờ Hồ Dương túm Hồ Diệu mang về mặt không muốn đi vào nhà, Hường Thần đã giống như người khách lữ hành trên sa mạc mấy tháng mới thấy được ốc đảo, vươn tay ra giữa không trung: “Mèo hoang!!!”

Hồ Diệu lảng mắt không nhìn An Triệt: “Nhìn thấy thứ không thích, tâm tình tôi sẽ không thoải mái, dễ chẩn đoán lắm.”

An Triệt nắm chặt tay thành nắm, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Hường Thần, cau mày xoay người xuống nhà, Hường Bắc Bắc chống thắt lưng đứng ở chân cầu thang, cái miệng bĩu rõ cao, Bạch Vân Đóa cắn môi đứng trong phòng khách, cả người trông rất câu nệ, An Triệt không biết vì sao mình lại mang theo cô gái này về nhà, có thể là y muốn hiểu được quá khứ của Hường Thần, hoặc là muốn biết rốt cục giữa Hường Thần và cô gái này có bao nhiêu thân mật.

Đi tới bên cạnh Hường Bắc Bắc, vỗ lên ót nó, Hường Bắc Bắc vươn tay ra chỉ vào Bạch Vân Đóa: “Chú An, vì sao chú để đồ xấu xa này vào đây, cháu không thích dì ta!”

An Triệt cúi đầu: “Bắc Bắc biết dì ấy là ai sao?”

Hường Bắc Bắc dùng sức hừ một tiếng: “Cháu mới không biết dì ta!”

Bạch Vân Đóa vành mắt đỏ bừng giọng nói nghẹn ngào: “Bắc Bắc... Con có thể tha thứ cho mẹ không...”

Hường Bắc Bắc dẫu môi xoay người chạy lên lầu: “Dì chỉ biết khóc! Cháu không thèm thích người chỉ thích khóc đâu! Dì làm hại ba cháu té xỉu cháu sẽ không tha thứ cho dì! Đồ xấu xa dì đi đi! Dì đi đi!! Hu hu hu hu cháu không có mẹ cháu không cần người mẹ xấu xa...” “Phanh” một tiếng, thằng bé gào to giọng lên khóc, An Triệt nhìn về phía cánh cửa phòng đóng chặt thì thở dài, đang muốn nói gì đó thì thấy Bạch Vân Đóa khuya người xuống như bị thoát lực, nước mắt lăn dài.

An Triệt cảm thấy tình huống này sắp trở nên hỗn loạn rồi, Bắc Bắc bướng bỉnh, cô gái này thì yếu đuối, cùng với Hường Thần... Được rồi, nguyên nhân của Hường Thần khác với những chuyện này, nhưng hần là một người quan trọng nhất trong việc giảm bớt mâu thuẫn lần này, một người là con của hần, một người là mẹ của con hần.

An Triệt chậm rãi đi qua, nâng Bạch Vân Đóa dậy: “Bắc Bắc vẫn là một đứa bé con.”

Bạch Vân Đóa lau nước mắt, dỗi mắt nhìn về phía cánh cửa đóng chặt: “Tôi biết... Cảm ơn anh có thể mang tôi tới đây, để tôi nhìn nó thêm một lát.”

An Triệt lắc đầu, lấy đồ uống từ tủ lạnh ra đưa cho cô, lại rót cho mình một cốc cà phê lạnh: “Cô về chỉ là muốn thăm con sao?”

Bạch Vân Đóa nhận đồ uống rồi nói cảm ơn: “Tôi... thực lòng chỉ là muốn thăm con thôi, xem nó lớn lên có tốt hay không, xem nó có khỏe mạnh hay không, Hường Thần dạy dỗ nó rất tốt, kỳ thực... Bắc Bắc như vậy cũng đúng... Dù sao tôi không phải một người mẹ đúng nghĩa.” Lau nước mắt rồi lại mỉm cười cong

khóe môi mỉm cười: “Anh là bạn tốt của Hương Thần phải không, cảm ơn anh đã chăm sóc anh ấy và Bắc Bắc nữa.”

Khóe miệng An Triệt co rút: “Kỳ thực quan hệ không tồi.”

Bạch Vân Đóa cười gật đầu, đang muốn nói gì, chợt nghe trên tầng truyền đến một trận cãi vã ầm ĩ, Hồ Diệu kéo Hồ Dương đi ra ngoài: “Đó là nơi anh nhìn sao! Anh còn muốn tự mình bôi thuốc cho hắn sao!”

Hồ Dương túm áo gào khóc: “Vậy thì làm sao! Anh với Thần Thần là bạn thân mà! Anh bôi thuốc cho hắn thì làm sao nào! Anh còn không ghét bỏ hắn cơ mà! Vậy em cho tay vói vào trong mông là chuyện ai cũng chịu làm chắc! A, Hồ Diệu, anh là anh của em! Em em buông tay cho anh!!”

Cốc cà phê rơi xuống bàn “choang” lên một tiếng, An Triệt xanh mặt đứng lên, sau đó xoay người lên tầng trên, Hồ Dương trừng mắt nhìn cánh cửa to dùng vừa hé mở giờ đã bị đóng sầm lại thì chưa tỉnh hồn được, chớp mắt hỏi Hồ Diệu: “An Triệt đi vào làm gì?”

Hồ Diệu trợn trừng mắt lý sự với Hồ Dương: “Anh nói làm gì! Còn có thể làm gì chứ!”

40. Chương 40: Đứa Trẻ Không Có Mẹ

Hồ Dương xoa cánh tay đi xuống nhà, bỗng thấy một cô gái ngồi trên sô pha, vừa rồi sao không nhìn thấy nhỉ? Hai mắt hắn tỏa sáng lao tới: “Phụ nữ?”

“Chào... Chào anh.”

“Ồ, chào cô, cô là thân thích của An Triệt à?”

Bạch Vân Đóa lắc đầu: “Không... Không phải, tôi là mẹ của Hương Bắc Bắc.” Người trước mắt dần dần há to miệng, cuối cùng biến thành một chữ O tròn: “Mẹ... mẹ?”

“Đúng... đúng vậy.”

Hồ Dương khiếp sợ, túm Hồ Diệu ở phía sau tru lên một đợt: “Diệu Diệu! Bắc Bắc có mẹ cơ đấy!!”

Hồ Diệu liếc xéo: “Nói nhảm gì đó, không có mẹ chẳng lẽ chui từ tảng đá ra chắc?”

“Cũng đúng... Nhưng mà cô tới đây làm gì? Tìm Thần Thần tái hợp hay là muốn đưa Bắc Bắc đi?” Hồ Dương chuyển về mặt cột nhà thành về mặt hầm hè uy hiếp Bạch Vân Đóa: “Nè, cô gái, Thần Thần sẽ không giao Bắc Bắc cho cô! Tôi cũng sẽ không đồng ý!”

Hồ Diệu nhắc chân dẫm mặt giầy Hồ Dương, cắn răng nói: “Anh còn xen vào việc của người khác!”

Bạch Vân Đóa cúi đầu: “Anh hiểu lầm rồi, tôi... tôi đến thăm thôi, không nghĩ tới đưa nó về...”

Hồ Dương ôm chân nhẩy: “Thật chứ?”

“Ừ.”

“Ừay, sao không nói sớm, tôi đi gọi Bắc Bắc cho!” Nói xong xoay người chạy lên lầu, cốc cốc vài cái vào cửa phòng Hương Bắc Bắc, thằng bé mở rộng cửa thấy người tới là Hồ Dương, mắt đỏ lòm chẳng nói gì lao vào ôm chân Hồ Dương: “Chú mèo... sịt...”

Hồ Dương buồn bực, thằng bé này khóc gì chứ... Qươ tay ôm thằng bé vào lòng: “Bắc Bắc ngoan không khóc, mẹ cháu đến thăm đó!”

Hương Bắc Bắc lắc đầu như lắc trống bỏi: “Không đúng... Cháu không có mẹ...”

Hồ Dương nhìn chằm chằm vào thằng bé đang nước mắt lưng tròng, lại quay đầu nhìn xuống Bạch Vân Đóa đang ngược mắt nhìn lên: “Bắc Bắc? Cháu làm sao vậy?”

Thằng bé bĩu môi trừng Bạch Vân Đóa: “Chú mèo vào đi, cháu không muốn gặp người phụ nữ xấu xa đó.”

Ngơ ngơ ôm thằng bé vào phòng, Hương Bắc Bắc bò lên trên giường bắt đầu khóc hu hu, Hồ Dương lại càng hoảng: là điều gì khiến một thằng bé nghịch ngợm gây sự như vậy khóc thành thương tâm nhường này?

Hắn luống cuống tay chân ngồi xổm bên giường: “Bắc Bắc, rốt cục cháu làm sao thế, nói cho chú nghe đi, cháu khóc như vậy là xấu lắm đó.”

Nghe thấy thế, Hường Bắc Bắc túm chăn trùm lên đầu: “Hu hu hu hu, như vậy là chú sẽ không nghe thấy nữa rồi...”

Hồ Dương nhìn thằng bé run rẩy thì đau lòng, nhưng hắn không biết nên nói gì với thằng bé, cũng không biết dỗ dành, hắn đứng dậy rồi mở cửa phòng, đi thẳng sang phòng bên cạnh.

Đạp vào cửa phòng mấy cái, An Triệt hắng giọng đứng bên trong cánh cửa: “Có việc?”

Hồ Dương phát điên: “Cái gì gọi là có việc? Các anh có chút trách nhiệm làm người lớn được không! Bắc Bắc khóc ghê lắm đây này! Cũng không tới nhìn xem!”

An Triệt cau mày, sao y lại quên Bắc Bắc... Hường Thần lão đảo đi tới, An Triệt nắm tay hắn: “Em cứ đi ngủ đi, anh qua xem.”

Hường Thần lắc đầu: “Em đi.”

Đẩy cửa phòng thằng bé ra, trên giường có một cái bọc nhỏ, bên trong đó liên tục truyền ra tiếng nức nở thút thít của Hường Bắc Bắc, Hường Thần ngồi xổm xuống bên giường, vén chăn lên: “Bắc Bắc.”

Hường Bắc Bắc sịt mũi quay đầu nhìn Hường Thần, bò vài bước rồi chồm ôm cổ hắn, giọng trẻ con vốn non nớt nay đã bắt đầu khàn: “Ba ơi... Hu hu hu hu con là đứa trẻ không có mẹ sao...”

Hường Thần vỗ vỗ lưng thằng bé: “Bắc Bắc có mẹ, chỉ là mẹ vẫn chưa tới thăm Bắc Bắc mà thôi, Bắc Bắc không phải do ba sinh, cũng không phải do bà nội nhặt được ở thùng rác, Bắc Bắc cũng giống như những bạn nhỏ khác, đều có mẹ cả.”

“Ba lừa con... Bà nội đã nói với con lâu rồi... Con có mẹ, mẹ con sinh ra con thì chạy theo người khác... Đó không phải người mẹ tốt... Mẹ chạy mất rồi sẽ không còn nữa, hu hu hu hu cho nên con là đứa trẻ không có mẹ...”

“Bắc Bắc...”

Hường Bắc Bắc nắm áp trên vai Hường Thần, dùng tay lau nước mắt: “Con không sao... Không có mẹ cũng không sao, lúc ở nhà bà nội, bà nội nói ba phải đi học một thời gian nên không để ý tới con... Thế là con tự chơi... Mấy bạn nhỏ nhà bên ngày nào cũng cười con không ba không mẹ, nhưng con sẽ không khóc, con rõ ràng có... Ba con rất đẹp trai, chẳng có ba của ai đẹp trai như ba con cả... Nhưng, sịt, nhưng bọn họ vẫn cười con, nói con là con hoang, chắc chắn là đồ nhặt được, con khổ lắm ba ơi, con đi thùng rác tìm ba mẹ nhưng ba mẹ không có ở đó... Con làm bẩn hết cả quần áo, bà nội đầu tiên là mắng con sau đó ôm con khóc... Nói mẹ chạy mất... Mẹ con không cần ba với con nữa... Hu hu hu, đó là người phụ nữ xấu xa...”

Nghe tiếng thằng bé khóc, mũi Hường Thần ê ẩm, nước mắt từ từ trào lên đảo quanh tròng mắt, hắn xoa người Hường Bắc Bắc liên tục nói: “Ba không biết... Không biết Bắc Bắc chịu nhiều khổ như vậy, Bắc Bắc đừng buồn nữa được không nào?”

Thằng bé chậm rãi ngẩng đầu, giúp Hường Thần lau những giọt nước mắt tuôn rơi: “Ba đừng khóc... Con không buồn nữa, từ khi chúng ta tới đây ở, không còn ai nói con nữa, các bạn lớp A còn có cả cô giáo Phương đều đối tốt với con, còn cả chú An nữa, chú ấy ngượng miệng không biết dỗ con, nhưng con vẫn thích chú ấy... Còn cả chú mèo và chú hồ ly... Bọn họ đều đối tốt với con... Nhưng ba ơi, người phụ nữ xấu xa kia tới đây làm gì... Có phải tới cướp con hay không, con không muốn đi đâu, sịt, ba ơi, ba ôm con đi, không thì con sẽ bị người ta cướp đi đó...”

Hường Thần ôm thằng bé, lắc đầu: “Không đâu Bắc Bắc, có ba bảo vệ con rồi, còn cả chú An chú mèo và chú hồ ly, bọn họ đều sẽ bảo vệ con, Bắc Bắc sẽ không bị cướp đi đâu, ba sẽ luôn bên con.”

Thằng bé búi vai Hường Thần, gật đầu, sau đó yên tâm nhắm mắt lại, nó khóc đã lâu lắm rồi, rốt cục có thể yên tâm đi ngủ rồi... Nó sẽ không bị cướp đi, bởi vì có ba nó còn cả chú An...

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Hường Thần che mắt tựa đầu ở trước ngực An Triệt, An Triệt vẫn đứng ở cửa nghe, sau đó ôm lấy Hường Thần: “Đang ngủ à?”

“... Tôi vẫn không biết... Mỗi lần tôi về nhà, Bắc Bắc đều rất vui vẻ, tôi không biết gì cả...”

“Thần Thần...” Hồ Dương duỗi tay ra vỗ vai Hường Thần, Hường Thần quay đầu: “Cảm ơn cậu Hồ Dương... Cậu cậu làm gì?!”

Hồ Dương nước mắt nước mũi tùm lum, khóc còn ghê hơn cả Hường Bắc Bắc: “Tôi... tôi buồn thay Bắc Bắc...”

Khóe miệng Hường Thần co rút, quay đầu muốn xuống nhà, chỉ thấy Bạch Vân Đóa hơi giật mình đứng ở phía sau hắn, cô gái mắt đầy nước nhìn Hường Thần, sau đó bất ngờ quỳ xuống, giọng vỡ vụn khiến người ta đau lòng: “Hường Thần, em biết suy nghĩ của em rất ích kỷ... Nhưng coi như là một người mẹ, anh có thể hiểu nỗi lòng của tôi không? Tuy em thực sự không có tư cách, nhưng em vẫn muốn cầu anh... Cầu anh giúp Bắc Bắc tha thứ cho em...”

41. Chương 41: Lễ Vật

Từ lò nướng lấy bánh gato ra, từ tủ lạnh lấy bơ ra, cúi đầu chăm chú vẽ lên đó, Hường Thần tan ca vào nhà đã ngửi thấy mùi, đi vào bếp, cô gái buộc tóc túm lại, trên mặt còn ý cười nhàn nhạt, Hường Thần hơi rút vai lại: “Làm bánh gato?”

Bạch Vân Đóa ngẩng đầu khóe miệng cong thành một độ cung: “Ừ, Bắc Bắc thích đồ ngọt không?”

Hường Thần ngửa đầu suy nghĩ một chút: “Nó... không có thứ không thích ăn.”

Cô gái mắt lóe sáng, sau đó lại tiếp tục cúi đầu: “Thật tốt.”

“Vậy em làm đi.”

“Chờ đã Hường Thần.” Cô gái bỏ bơ trong tay xuống: “Cảm ơn anh.”

“A, này không có gì cả, anh cũng không hy vọng Bắc Bắc vẫn ghi hận.”

“Em... Em ở đây... Người ta sẽ không để ý sao?”

Hường Thần chớp mắt một cái: “Ai? An Triệt á?”

“Không đâu, y thích Bắc Bắc.”

Bạch Vân Đóa hơi chần chờ một chút, cắn khóe miệng rồi vẫn hỏi ra miệng: “Các anh... là loại quan hệ này sao?”

Hường Thần cười không có gì để nói, hai tay mở ra: “Chính là kiểu quan hệ như em nghĩ vậy.”

“Anh, anh không phải thích phụ nữ sao? Sao lại...”

“Anh cũng không biết, chuyện tình cảm sao nói được rõ đây, tình yêu nếu đã bày ra đó, anh không đi lấy, lẽ nào để dành cho người khác sao?”

Bạch Vân Đóa chậm rãi trợn mắt lên: “Anh thương y?”

Hường Thần vén tóc lên, con mắt cong cong nhìn Bạch Vân Đóa: “Chắc vậy, ít nhất bây giờ anh nghĩ vậy.”

“Anh... rất vui sao?”

Xoa cái trán, khóe miệng hơi nhếch lên: “Kỳ thực anh vẫn cảm thấy mình cần một bờ vai, có thể em sẽ cười anh, nhưng những cô gái trước đây, thực sự quá yếu ớt, anh không có năng lực để bảo vệ bất cứ ai, không đảm đương được, không có cảm giác trách nhiệm, không cho các cô ấy được hạnh phúc mà các cô ấy muốn, sau này mới biết kỳ thực anh trời sinh đã là động vật ăn cơm mềm, sau khi em và Húc Đông đi, anh trốn ở trường không dám về nhà, nói thật, anh không chịu nổi những lời nói đó, những lời ấy rất là khó nghe, lần đầu anh về thăm Bắc Bắc còn nằm ở trong nôi, nhếch miệng cười khanh khách đón anh, lần thứ hai anh về nó đã biết bò rồi, sau khi anh tốt nghiệp, mang theo hành lý về nhà, Bắc Bắc đã có thể đứng ở ven đường đón anh rồi, anh nghĩ anh vĩnh viễn cũng không quên được, khi đó nhìn thấy đứa bé ôm chân anh gọi ba ơi, ở nhà mấy tháng rồi anh lại phải đi làm việc, Bắc Bắc lại không chịu ở lại chỗ mẹ anh, anh mang theo

Bắc Bắc tới căn phòng nhỏ này thuê để ở, nó cũng chưa bao giờ oán giận anh, em biết người như anh đó, thích khoe khoang, thích hư vinh, kiếm được chút tiền lương này đều mua một vài thứ không cần thiết, Bắc Bắc cùng anh sống hai năm không biết đã chịu bao nhiêu vất vả khổ sở. Nhưng nó rất nghe lời, dù có chút nghịch ngợm gây sự nhưng rất là ngoan, thực sự cũng không có xung động gì, có lúc cũng sẽ nói ra mấy lời uất ức, cũng không biết trong đầu nó là cái gì. Kỳ thực anh không có chút tự giác nào, bản tính không phải là thứ nói sửa là sửa được, gặp phải An Triệt là một điều ngoài ý muốn, y là một GAY, một Gay ba mươi tuổi có một công ty lớn nhưng không có con trai, y coi trọng sự thông minh của Bắc Bắc, anh không biết y thế nào mà gặp phải Bắc Bắc, nhưng đề nghị của y thoáng cái lại khiến anh kích động, trong quá trình đã xảy ra rất nhiều sự việc, nhưng cuối cùng anh vẫn lún vào hố rồi, đó là một người nguyện ý thay đổi vì anh, đã lâu như vậy rồi, chỉ ít đến bây giờ mới coi như hạnh phúc, bởi vì, người coi anh là bảo bối trong tay thực sự quá ít, à, có thể chỉ có một mình y.” (có thể gọi Triệt là An đại thúc, Triệt đại thúc rồi đó =))~)

Bạch Vân Đóa lẳng lặng nghe, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười: “Có thể hạnh phúc là tốt rồi... Bắc Bắc có thể có cuộc sống tốt đẹp là tốt rồi...”

Hướng Thần gật đầu, đang muốn xoay người, lại dừng bước chân lại: “Sao em lại chảy máu mũi? Chờ anh đi lấy chút bông.”

Bạch Vân Đóa hơi giật mình, sau đó ánh mắt hiện lên tia hoảng loạn, nhanh chóng ngẩng đầu lên, Hướng Thần cầm một đồng bông chạy vào: “Sao đột nhiên lại chảy máu thế?”

“Không... Không có việc gì...”

Hướng Bắc Bắc đẩy cửa ra đã ngửi thấy một thứ mùi ngon ngọt, nó ngửa đầu cười với An Triệt: “Chú An! Trong nhà có giấu bánh ga tô nhá!”

An Triệt cầm cặp sách đi đằng sau: “Mùi tình gồm.”

Thằng bé cởi giày chạy vào nhà, trên bàn dài đặt một chiếc bánh ga tô to dùng tỏa hương khắp nơi, thằng bé trèo lên ghế, đang muốn vươn tay ra đã bị An Triệt ôm vào phòng vệ sinh: “Vừa rồi còn ở cổng trường chơi bừa, đừng tưởng rằng lau ở trên người rồi thì chú không phát hiện.”

Hướng Bắc Bắc trừng đôi mắt sáng lấp lánh: “Vậy chú An chú nhìn thấy Ultraman trên bức tranh trên cửa sổ xe sau không?”

An Triệt cầm lấy tay thằng bé xả nước, khéo mắt bắt giặc co rút: “Chừng nào thì cháu vẽ thế...”

“Trước hôm chủ nhật!”

“...”

Rửa tay xong, Bắc Bắc lập tức lên đến ghế, cầm lấy cái thìa bắt đầu nhét vào miệng, Hướng Thần mơ mơ màng màng từ trên tầng đi xuống, An Triệt từ buồng vệ sinh đi ra, thấy người ngồi cùng chỗ giành bánh với Hướng Bắc Bắc thì hơi kinh ngạc: “Cậu không đi làm à?”

Hướng Thần nhét đầy miệng bơ là bơ: “Tối nay ngừng bán, chị Nhan nói nhà hàng phải đổi phong cách, không biết lấy từ đâu ra một đồng giấy dán tường màu sắc lòe loẹt.

An Triệt hiểu rõ, sau đó cởi tây trang vứt lên sofa, kéo một cái ghế ra ngồi trước bàn, Hướng Bắc Bắc quẹt một thìa bánh ga tô rồi đút vào miệng An Triệt, kết quả không nhắm trúng mục tiêu, bôi lên mặt An Triệt, thằng bé che mắt: “Cháu không biết gì cả.”

Tiện tay rút khăn tay ra lau cho hai người, nhìn Hướng Thần cười rõ đều, An Triệt nhướn mày: “Ăn mau lên chút, sau đó lên tầng trên.”

Hướng Thần ngẩn ra, ném cái thìa xuống rồi khoanh ngực lùi về sau: “Làm gì chứ cầm thú?!”

Cầm thú nắm chặt nắm tay, sắc mặt từ từ biến xanh đậm sang xanh nhạt cuối cùng thành đen: “Cậu nói làm gì? Không đau rồi có đúng hay không?”

“Đau... Còn đau... Rất đau đặc biệt đau!”

Hướng Bắc Bắc liếm bơ quanh mép, nháy mắt: “Ba ơi, đạn trong mông ba còn chưa lấy ra nữa sao?”

“ ... ”

Lau miệng rồi thò tay ra lấy thứ trong tay Hường Thần, một cái găng tay nhỏ xù lông màu vàng mềm mềm, Hường Bắc Bắc đi găng tay vào rồi cười hì hì: “Mua cho con sao?? A ha ha ha thật tốt quá! Hôm nay cô giáo Phương còn nói tiết lạnh phải đeo bao tay đó! Bàn Tử thì có một đôi, cơ mà đồ ba mua cho con còn đẹp hơn cả đồ mẹ bạn ấy đan cho bạn ấy!”

“Bắc Bắc.”

“Hửm?”

“Thích cái bánh ga tô này không?”

“Thích ạ! Bên trên còn vẽ Atman! Con thích Ultraman nhất!”

“Thế còn găng tay?”

Thằng bé mang cái găng tay xù lông dán lên trên mặt: “Mềm ghê, ngày mai con phải đi khoe với Bàn Tử! Cái găng tay xấu xí của bạn ấy mới không đẹp như của con đâu!”

Hường Thần cắn khước miệng suy nghĩ không biết nên mở lời thế nào, cuối cùng vẫn thở dài một hơi: “Bắc Bắc à, bánh ga tô là do mẹ con tự làm đấy, Ultraman là mẹ con tự vẽ ra đó, cái găng tay là quà sinh nhật mẹ con tặng cho con đấy, đan tròn một đêm đó, thích không nào?”

42. Chương 42: Hình Thức Hòa Bình

Nhặt cái găng tay bị ném xuống mặt đất, Hường Thần ngẩng đầu nhìn chăm chú vào cửa phòng bị đóng chặt: “Bắc Bắc, như vậy không đúng...”

Bạch Vân Đóa vịn tường phòng bếp, trượt dần xuống đất, cuối cùng cả người ngồi trên mặt đất, ôm đầu gối, mặt nước mắt tuôn rơi, bây giờ loại tình huống này có thể trách ai đây, cô chưa từng có ngày nào làm hết trách nhiệm nên có của một người mẹ, vô liêm xỉ cầu xin tha thứ, có phải cô tự đánh giá bản thân quá cao hay không...

Hường Thần đứng ở cửa lẳng lặng nghe tiếng nước nở cổ nệm của cô gái, không biết nên tiến lên nói gì hay cứ để mặc thế, An Triệt lắc đầu kéo tay Hường Thần lên tầng trên: “Cứ để cô ta suy nghĩ đi.”

• • •

Ánh trăng rải khắp phòng từ chiếc cửa sổ sát đất trong phòng khách, cửa phòng tầng hai “két” một tiếng bị mở ra, một đôi chân nhỏ trắng nõn nà từ từ đi xuống nhà, đứng yên ở trước cái bàn dài trong phòng khách thật là lâu, sau đó chủ nhân của đôi chân rút cục bò lên trên ghế, cầm lấy cái găng tay vẫn nằm trên mặt bàn, cắn chặt khước môi, vẻ mặt vẫn bướng bỉnh như cũ, ngón tay siết chặt lấy găng tay, gờ tay muốn ném nó đi, nhưng rồi lại không buông ra được.

Cầm cái găng tay, nhảy xuống ghế, đang muốn lên tầng, chợt nghe thấy tiếng khóc mơ hồ, Hường Bắc Bắc cau mày xoay người tìm theo nơi phát ra thanh âm, phòng bếp còn bật một ngọn đèn nhỏ, bờ vai cô gái liên tục run lên, giống như đang cố nén tiếng khóc, nhưng tựa hồ sức bản thân quá nhỏ mà bị thương quá lớn, hai bàn tay không thể đè nén được tiếng nước nở như là muốn xông ra từ miệng, muốn khóc lớn một hồi, nhưng không muốn để bất cứ ai biết.

Hường Bắc Bắc mím môi đứng ở trước mặt Bạch Vân Đóa không nói, trong thoáng chốc cô gái ngẩng đầu thì bị giạt sững người, sau đó cô mau chóng chùi vết nước trên mặt, cười nhìn Hường Bắc Bắc: “Đói bụng không? Muốn ăn gì nào, mẹ... dì làm cho cháu.”

Thằng bé cúi đầu suy nghĩ một chút, siết chặt cái găng tay ở phía sau, sau đó ngồi dưới đất: “Muốn ăn bánh ga tô.”

Nghe thấy câu trả lời của thằng bé, cô gái vội vã gạt đầu, hai tay chống sàn nhà muốn đứng lên, nhưng bởi đã ngồi lâu lắm rồi, vừa đứng được một lát thì trước mặt đã đen kịt một mảnh, lay lay người bước đi tới trước tủ lạnh, lấy ra cái bánh ga tô còn chưa ăn hết: “Bắc Bắc... Không nên ngồi dưới đất... Đứng lên ăn đi.”

Hương Bắc Bắc cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt: “Dì cũng vừa ngồi.”

Bạch Vân Đóa cầm bánh ga tô đặt xuống đất, bối rối đứng trước mặt thằng bé, thấy Hương Bắc Bắc cầm lấy cái thìa xúc từng muỗng bơ một, đột nhiên cảm thấy tất cả đều không quan trọng nữa, cứ thế là tốt rồi... Có thể nói chuyện với cô như vậy là tốt rồi...

“Dì vì sao phải khóc.”

Bạch Vân Đóa đứng tại chỗ, siết chặt mép miệng để không biết nên mở miệng ra sao, giọng bé con non nớt lại nghiêm túc cứ quanh quẩn bên tai cô: “Cháu còn chưa khóc thì vì sao cô khóc... Rõ ràng người không có mẹ là cháu... Rõ ràng người bị chê cười là cháu...”

Cảm xúc dâng trào làm nước mắt chẳng nén nổi cứ thế trào ra: “Bắc Bắc... Xin lỗi...”

“Cháu ghét dì...” Giọng mũi rất nặng, mang theo tiếng nức nở: “Rõ ràng bà nội đã nói với cháu, nói dì là một người phụ nữ xấu xa, nhưng dì vì sao đan cho cháu cái găng tay này... Còn làm bánh ga tô cho cháu... Cháu chưa từng ăn thứ mẹ làm, cháu cũng không biết là mùi vị gì nữa, Tiểu Bàn hôm qua cầm găng tay mẹ bạn ấy đan cứ khoe khoang, cháu thèm lắm, ba và chú An cũng sẽ lấy lòng mua quần áo thật đẹp cho cháu, đồ cháu mặc là đồ tốt nhất trong trường, nhưng cái đó không giống... Cái đó không phải do mẹ làm... Cháu sẽ không khóc, cũng sẽ không nói cháu nghĩ đến mẹ nhiều như thế nào, muốn mẹ biết bao nhiêu, như vậy ba cháu sẽ buồn lắm... Đôi khi hàng xóm nhà bà nội nhắc đến chuyện mẹ cháu, sắc mặt ba cháu trông rất khó coi, cháu không muốn nhìn thấy vẻ mặt ấy của ba, cháu đã không còn mẹ rồi, cháu không muốn làm ba cháu không quan tâm đến cháu nữa... Cháu rõ ràng đã quen rồi, vì sao dì lại còn tới...”

“Bắc Bắc...”

Thằng bé vừa khóc vừa dứt bánh ga tô vào miệng: “Ăn thiệt ngon, còn ngon hơn cả đồ mua bên ngoài nữa... Cháu muốn mang tới trường khoe với bọn Tiểu Bàn, đó là do mẹ tớ làm đó, mẹ Hoa Hoa mỗi ngày đều sẽ làm cơm nước đầy ắp cả một hộp cơm cho bạn ấy, vừa đẹp vừa thơm... Ba cháu không biết làm cơm... Ngày nào cũng phải ăn cơm do cô giáo Phương phát cho, đồ ăn đó còn khó ăn hơn cả đồ ba làm, nhưng cháu lại không dám nói, đôi khi đi cướp đồ ăn trong hộp cơm của Hoa Hoa, sau đó ném xuống đất, cháu thực sự rất ghen tị với bọn họ có mẹ, vì sao cháu không có, rõ ràng cháu cũng là một đứa bé ngoan cơ mà, vì sao cháu không có mẹ...”

Nhắm mắt lại không đành lòng nhìn đứa trẻ ôm bánh ga tô rơi nước mắt đầy đất nữa, Bạch Vân Đóa chậm rãi ngồi xổm kéo bé: “Bắc Bắc... Là mẹ có lỗi với con... Mẹ không phải người mẹ tốt...”

“Dì còn có thể làm bánh ga tô cho cháu không?”

“Còn.”

“Vậy dì có biết đan áo len không.”

“Biết.”

“Dì có thể đưa cháu đi học không?”

“Được...”

Ôm đầu gối ngồi ở chân cầu thang nhìn phòng bếp có tia sáng, một tay nhẹ nhàng đặt trên vai, sau đó vùi đầu mình vào lòng, Hương Thần nhắm mắt lại lắng lắng nghe: “Tôi không phải người ba tốt.”

“Ừ, nhưng, sau này sẽ là thế.”

“An tổng, anh không cảm thấy mình thay đổi rất nhiều sao?”

An Triệt nhướn mày: “Có phải cậu cảm thấy rất thoải mái không?”

“Có.”

Ôm lấy người đang tựa chui vào lòng mình kia, xoay người lên tầng: “Đi ngủ đi, nghe mẹ con nói chuyện thế là vô đạo đức lắm.”

Hương Thần gạt đầu: “Thằng bé thực dễ thỏa mãn, một cái găng tay, một cái bánh ga tô.”

“Đó không phải vấn đề căn bản, dù không có găng tay hay bánh ga tô, Bắc Bắc cũng vẫn muốn có một người mẹ.”

“Vậy anh phải làm sao đây.”

“Ngày mai đăng ký học một khóa nấu ăn đi.”

“... Được...”

Hướng Bắc Bắc nằm úp người trên bàn bếp, mắt trợn lên như nghĩ điều gì đó, khoe miệng Bạch Vân Đóa hơi gọi lên, chăm chú vẽ một hình Ultraman trên chiếc bánh ga tô tròn tròn, sau đó ngẩng đầu hỏi bé: “Có muốn vẽ một con quái thú không?”

Thằng bé cau mày suy nghĩ: “Có thể gọi quái thú là Hướng Thần không?”

Tay Bạch Vân Đóa bóp kem ra có hơi run: “Được mà.”

Thằng bé nhe răng cười: “Vậy Ultraman chính là chú An, ba mà không nghe lời để chú An đánh ba!”

“Ba con bình thường không nghe lời sao?”

Hướng Bắc Bắc đứng trên bàn chống lưng, học giọng của cô giáo Phương cả giận nói: “Hướng tiên sinh! Xin hãy sửa lại thái độ giáo dục của anh! Hướng Bắc Bắc còn học theo anh sẽ hỏng mất!”

Bạch Vân Đóa ngẩng đầu nhìn thằng bé, độ cong khoe môi chậm rãi lớn hơn: “Vậy Bắc Bắc cũng là đứa bé không nghe lời rồi?”

Thằng bé cúi đầu lẩm bẩm: “Mới không phải đâu, là do ba di truyền đó.” Nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười ngốc ngơ của Bạch Vân Đóa, thằng bé mới hơi có chút xấu hổ, rồi không được tự nhiên xoay người đến bên cạnh cô, sau đó cúi đầu “bẹp” một phát lên má Bạch Vân Đóa, sau đó vội vàng bò xuống bàn chạy ra ngoài: “Cháu đi lấy cặp sách!”

Sau khi giờ chiếc bánh ga tô và lớn tiếng tuyên bố đây là do mẹ nó làm, thằng bé thực sự được một phen ngẩng cao đầu. Cả đám trẻ con tranh cướp muốn ăn bánh ga tô, Hướng Bắc Bắc chia cho mỗi bạn một chút, sau đó chống hông cười to: “Ăn ngon chưa! Đây chính là bánh do mẹ tớ làm đó!”

• • •

Sáng thứ bảy thức dậy, Hướng Bắc Bắc cầm tay Bạch Vân Đóa gõ cửa phòng ngủ chính, trên cửa dán một tờ giấy, Hướng Bắc Bắc ngửa đầu hỏi: “Viết gì thế ạ?”

Bạch Vân Đóa nhếch môi cười: “Đi học lớp nấu ăn rồi.”

Thằng bé bù lu bù loa: “Không được không được! Rõ ràng đã nói đi nhà ma rồi mà! Hai người bọn họ nhát gan!”

Lúc này, hai con người nhát gan đang đứng chờ ra giữa một đám phụ nữ trung niên nấu mì, An Triệt một tay cầm sổ một tay chống hông chỉ huy Hướng Thần: “Trông thế này là phải thêm nước, cho thêm chút mì.”

Hướng Thần nghe theo, bóp hai cái, An Triệt lấy ngón tay chọc: “Nhào quá, cho thêm chút mì.”

“Cứng rồi, thêm nước.”

“...”

“Ít thôi, lại nhào rồi.”

“...”

“Thêm mì vào, lại cứng rồi.”

Thái dương Hướng Thần nổi gân xanh: “Anh tới mà làm!”

Giáo viên đội mũ đầu bếp nghe thấy tiếng động đã đi tới, nhìn chăm chăm đồng mì trên bàn, sắc mặt thay đổi một vòng hết như bảy sắc cầu vồng, cuối cùng dừng ở màu xanh sẫm: “Hai vị tiên sinh... Một tổ 5 kg bột mì, đừng nói với tôi, các anh dùng tất cả để trộn với mì rồi nhé.”

Hương Thần chớp mắt cúi đầu nhìn cuộn mì trên bàn, sau đó khước miệng co rút thốt ra một câu: “5 kg!?” Trên thanh nhào mì có một cuộn mì mềm mềm xoắn vặn, à, không thể gọi là cuộn mì đâu, bởi nó còn chưa thành hình.

Vỗ bột mì dính đầy người, đi ra khỏi lớp nấu ăn, Hương Thần vô liêm sỉ bấu môi về phía cánh cửa đóng chặt: “Có gì đặc biệt hơn người, tay nghề của tôi cần học theo mấy người chắc!?”

An Triệt túm Hương Thần về mặt không cam lòng đi khởi động xe: “Về nhà lại luyện.”

Người trước mặt vẻ mặt rất nghiêm túc làm Hương Thần cau mày: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Gạt tay người nọ ra rồi chắn trước mặt: “Bị đuổi ra nên giận à?”

“Không có.”

Hương Thần gãi đầu, đứng bất động tại chỗ: “Không có mới là lạ, cùng lắm thì không học làm bánh ga tô nữa.”

An Triệt giương mắt nhìn Hương Thần không nói lời nào, Hương Thần bị nhìn ghê quá mà phát cáu: “Rốt cục là làm sao?”

Một tay quơ người vào trong lòng, sau đó từ từ nhắm mắt lại: “Hương Thần à, có phải tôi rất vô dụng hay không.”

“...”

“Cậu có thể bởi Bắc Bắc... cùng người con gái kia...”

Nghe thấy câu trả lời, Hương Thần nhếch khóe môi cười khê: “Không đâu.” Hắn từ từ thả khoảng cách người ra một chút, khóe miệng nhẹ nhàng cắn lên bờ môi An Triệt: “Bảo sao hai ngày nay tôi thấy anh cứ xem thực đơn chứ không xem tài liệu, An Triệt như vậy thật tốt, vì tôi, vì Bắc Bắc, anh chịu làm chuyện mình không biết làm, cố gắng như vậy... Sẽ không, sẽ không xảy ra chuyện như anh nghĩ đâu, Bắc Bắc thích anh.”

Ngậm đầu lưỡi Hương Thần từ từ thăm dò: “Còn cậu.”

“Tôi ư? Mọi tìm ra tự xem đi nhé...”

43. Chương 43: Mơ Ước Của Hương Bắc Bắc...

Sáng ngày hôm sau, Hương Bắc Bắc đã chờ ở cửa phòng ngủ chính từ lâu, An Triệt đẩy cửa ra đã thấy thằng bé chống hông nhe răng cười nhìn y: “Ha ha ha ha ha hôm nay hai người chạy không thoát rồi!”

Bạch Vân Đóa đứng đằng sau, chào buổi sáng có phần câu nệ với An Triệt, An tổng gạt đầu, xoay người xuống nhà, thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay muốn dẫn Bắc Bắc đi đâu?”

“Hôm... hôm qua chỉ là đi công viên dạo mấy vòng, Bắc Bắc nói phải đợi anh và Hương Thần mới bằng lòng đi khu vui chơi... Nếu anh có thời gian...” Cô cắn khóe môi, cảm thấy yêu cầu có phần không thích hợp, suy ngẫm rồi vẫn nói ra miệng: “Nếu anh có thời gian, có thể đi cùng chúng tôi không... Tôi...”

“Được, chờ Hương Thần dậy rồi cùng nhau đi.”

Nghe thấy câu trả lời, Bạch Vân Đóa khá là kinh ngạc, vội vàng gạt đầu: “Cảm ơn, cảm ơn anh.”

Thời tiết hôm nay vô cùng đẹp, tuy rằng đã vào đông, nhưng lại không lạnh quá mức.

Hương Thần vẫn còn đang mơ mơ màng màng đuổi người: “Khu vui chơi à, đúng là một nơi hay đấy, nó làm tôi nhớ đến lần đầu chúng ta hẹn hò.”

An tổng nhướn mày: “Đó là cậu đơn phương hẹn hò, tôi vẫn chưa tỏ thái độ mà.”

Hương Thần cười mỉm: “Dù sao cũng đã đạt thành mục đích rồi, chúng ta lại thăm lại chốn cũ đi.”

Thằng bé ngoác miệng nhét quả mút vào miệng, bàn tay nho nhỏ túm Bạch Vân Đóa đi về phía trước: “Bọn họ cái gì cũng sợ, đến cuối cùng chính là để cháu tới bảo vệ bọn họ đó.”

Bạch Vân Đóa chỉ nhìn chăm chăm vào cái tay Hường Bắc Bắc đang túm cô, cái gì cũng không nói, chỉ mỉm cười thôi.

Bước vào khuôn viên của khu vui chơi, đó chính là thiên hạ của Hường Bắc Bắc, hai người lớn trước đó còn nói là thăm lại chốn cũ, cũng không phải là tới chơi thật, say tàu, sợ cao, sợ ma, những chuyện ấy nói ra thì mất mặt, An tổng lại là người có nguyên tắc, mất mặt một lần là đủ rồi, y kéo Hường Thần ngồi trên băng ghế đá nhìn bóng dáng nho nhỏ vui vẻ kia: “Đời này, điều may mắn nhất không phải là tôi giàu có như thế nào, mà là gặp được Bắc Bắc, gặp được cậu.”

Hường Thần cười tít cả mắt: “Nặng tình quá, tôi không nhận nổi.”

“Ồ, vậy thì thôi.”

“... Vô tình thế.”

Hường Bắc Bắc chạy nhảy quá nhiều làm người đầy mồ hôi, chạy xong thì bé ngồi trong lòng Bạch Vân Đóa, nắm tay lái xoay xoay: “Chờ cháu lớn lên sẽ mua một chiếc xe lớn như của chú An vậy, đợi đến lúc mọi người già rồi, cháu sẽ lái xe mang theo mọi người tới khu vui chơi để chơi nhé!”

Nét cười trên mặt bởi sự ngây thơ của thằng bé làm nụ cười càng trở thêm rạng rỡ: “Đây là ước mơ của Bắc Bắc sao?”

“Vâng! Đây coi như là một cái, có điều cháu có rất nhiều ước mơ, lần trước cô giáo Phương cũng hỏi cháu vấn đề này, cháu đã nghĩ rất nhiều, cô giáo Phương nói không thể tham lam quá, cháu cũng chỉ nói có một cái.”

“Vậy mơ ước của Bắc Bắc là gì?”

“Ừm...” Thằng bé cúi đầu tự hỏi rất lâu mới mở miệng: “Cháu muốn giống như các bạn học khác... Có một người mẹ.”

“Bắc Bắc...”

“Nhưng mà bây giờ không sao nữa rồi, ước mơ của cháu đã thành sự thật rồi!”

Tụt xuống xe, nhìn khuôn mặt nho nhỏ đỏ bừng của thằng bé, cô nhỏ giọng nói: “Chờ chút nhé, đi đi mua nước trái cây.”

“Vâng! Đợi đi quay lại cháu muốn tặng cho dì một lễ vật nhé!”

Thằng bé đứng tại chỗ nhìn bóng lưng lẳng lặng đi xa có hơi say sưa, trong đầu liên tục xuất hiện một vài hình ảnh không vui, cuối cùng dừng lại ở nụ cười mỉm trên mặt Bạch Vân Đóa, khóe miệng từ từ hé ra: “Mẹ ời.”

Vội vã đi đến quán nước ngoài trời, nhưng cô không vươn tay ra chọn thứ mình muốn, cô cúi đầu lấy một chiếc khăn tay ra từ trong túi che ở tầm mắt, chủ cửa hàng có chút nghi hoặc nhìn cô gái đang lau nước mắt trước mặt, cẩn thận mở miệng nói: “Cô ời? Có gì không vui sao?”

Bạch Vân Đóa ngẩn ra, sau đó vội trả lời: “Không, không có gì...” Tiếp đó, cô lấy tiền ra, nói với giọng buồn thương: “Tôi lấy nước trái cây.”

Từ trước tới giờ chưa từng thấy qua người kỳ quái như thế, chủ cửa hàng không khỏi nhìn thêm mấy lần, khăn tay vừa rồi còn trắng tinh sạch sẽ, giờ lại thấy ánh màu đỏ tươi bên khóe mắt: “Cô, cô ời! Sao khóe mắt cô lại chảy máu thế?!”

“Không... khụ...không sao đâu...”

Chủ cửa hàng kinh ngạc trợn trừng nhìn cô gái ho khù khụ nôn cả ra máu, vội quàng ra ngoài, dìu Bạch Vân Đóa muốn ngã về sau: “Cô ời! Có muốn đi bệnh viện hay không? Cô, cô làm sao vậy?”

Cô gái lau qua khóe miệng, lại dùng khăn tay chặn lấy khóe mắt, giọng có phần suy yếu khi nói với chủ cửa hàng: “Có thể cho tôi xin chút nước không, tôi muốn rửa mặt.”

Nhìn cô gái sửa soạn lại bản thân, lại tự chọn mấy món đồ ăn vặt và mấy bình đồ uống, thân thể vẫn hơi lảo đảo đi, chủ cửa hàng bất an hỏi: “Cô thực sự không sao chứ? Trông cô như là bệnh nặng lắm vậy.”

“Tôi không sao... Tôi đã đồng ý với con tôi rồi... Tôi không thể nhờ hện...”

Đi vài bước thì người bỗng nóng bừng lên, Bạch Vân Đóa hí hóp mắt nhìn lên bầu trời âm áp: xanh quá, Bắc Bắc vẫn sống dưới bầu trời như vậy, tốt quá... Có Hường Thần có An tiên sinh...

Trên mặt có nụ cười nhàn nhạt, nhìn về phía bóng dáng cách đó không xa liên tục ngoắc mình: Bắc Bắc, không nên thích mẹ... Mẹ không phải người mẹ tốt, không bao giờ có thể tự tay làm bánh ga tô cho con rồi, cũng không thể làm xong chiếc khăn quàng cổ nữa... Bắc Bắc à, xin lỗi... Mẹ không thể đưa con đi học... Xin lỗi... Bắc Bắc...

“A! Trời ơi, cô ơi? Cô ơi!! Xe cấp cứu xe cấp cứu! Có người ngất rồi nè!!”

Trên khoảng sông rộng rãi thoáng cái đã có một đám đông người tập trung lại, Hường Thần ngẩn cổ nhìn về phía trước: “Tôi đi xem nào nhiệt.”

An Triệt lắc đầu, lấy khăn quàng cổ đặt ở một bên quần lên cổ người ấy: “Cùng đi đi, lát nữa đi tìm Bắc Bắc với cô gái kia, trông trời cũng sắp đổi gió rồi.”

Hường Thần chen vào đoàn người, ló đầu nhìn vào bên trong, những món đồ ăn vặt rơi vãi trên đất, một bóng người gầy yếu ánh vào mi mắt, bộ quần áo ấy...

“Bạch... Bạch Vân Đóa?” Trợn trừng mắt khó hiểu, nhanh chóng chen vào bên trong cùng, ngồi xổm nâng người ngã trên đất kia dậy, trên khuôn mặt tái nhợt từ lâu đã thành màu sắc gai mắt, Hường Thần tay chân lúng túng giật sững người tại chỗ: “Xe cấp cứu?! Xe cấp cứu đâu? Có người nào giúp gọi hộ xe cấp cứu không?! Bắc Bắc đâu? Bắc Bắc đâu rồi? An Triệt!! An Triệt!!”

An tổng vốn đứng bên ngoài cùng đám người, nghe thấy tiếng kêu thì chen người vào trong, Hường Thần ôm Bạch Vân Đóa vội quá cứ cuống cả lên, An Triệt đứng một bên liên tục trấn an: “Đừng nóng vội, bình tĩnh một chút.” Mọi người vây quanh lấy di động ra gọi điện, nhìn thấy từ khóe mắt và xoang mũi của Bạch Vân Đóa chảy máu, người có kinh nghiệm vội nói: “Bệnh máu trắng đó! Là triệu chứng của bệnh máu trắng đó! Trời ơi, loại bệnh này sao còn đến khu vui chơi chứ?!”

Không đến năm phút đồng hồ, tiếng còi chói tai của xe cấp cứu đã truyền tới, Hường Thần ôm Bạch Vân Đóa chạy đến trước xe, nhân viên cấp cứu vội vàng đặt người lên cáng cứu thương rồi chuyển vào trong xe, Hường Thần đầu óc rối loạn, bước chân hoảng hốt, túm quần áo An Triệt run bần bật: “Tôi tôi đi bệnh viện, tìm Bắc Bắc, mau tìm Bắc Bắc!”

Sau cơn hỗn loạn ấy, mọi người tản ra hết, An Triệt cau chặt mày đang muốn xoay người chạy vào trong, chỉ thấy cách y chừng mấy mét có một bóng hình vàng nhạt đang đứng, y thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh tới, Hường Bắc Bắc đang dỗi mắt nhìn thẳng vào nơi Bạch Vân Đóa vừa ngã, đôi mắt to trải qua một thời gian dài nhìn thẳng, rốt cục đã chớp lấy một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn An Triệt, cái miệng nhỏ nhếch dẩu lên méu máo rồi lại cố nhịn xuống, nước mắt từng viên từng viên lăn dài trên gương mặt: “Chú An... Cháu đã đợi lâu rồi... Cháu muốn gọi mẹ rồi... nhưng... nhưng mà... nhưng mà mẹ đang ngủ...”

44. Chương 44: Suy Nghĩ, Bường Bỉnh, Tình Yêu

Chuyện nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng của Hường Thần, đứng ở ngoài phòng cấp cứu mà dường như hần chưa tỉnh hồn lại được, không biết qua bao lâu, ánh đèn đỏ vẫn cứ lóe sáng mới tắt đi, Hường Thần nhanh chóng chạy tới cửa, người bác sĩ mặc chiếc áo dài trắng chau mày: “Cô ấy đã bao nhiêu lâu không làm trị liệu bằng hóa chất rồi?”

Hường Thần nhìn thoáng qua cô gái bị đẩy ra ngoài, giọng hơi yếu ớt: “Tôi... tôi không biết, vậy cô ấy nghiêm trọng thế nào?”

“Các cậu không phải thân nhân người bệnh à?”

“A, không phải, là bạn đã lâu không gặp, tôi, tôi không biết bệnh cô ấy nghiêm trọng như thế, bây giờ không sao rồi chứ?”

Bác sĩ thả ống nghe xuống cổ: “Không sao ư? Mau liên hệ với người thân qua làm cấy ghép, mau chóng giải phẫu.”

Ngồi trong phòng bệnh lục tìm số điện thoại, gọi cho người nhà, lại không thể nói rõ là chuyện của Bạch Vân Đóa. Mới nghe thấy Hường Thần nhắc tới người nhà họ Bạch, mẹ hắn chẳng thềm nói câu nào đã ném văng điện thoại đi. Hắn xoa Thái Dương không biết làm sao bây giờ, bỗng nghĩ tới gì đó, vội đổi quần áo cho y tá giúp đỡ bên cạnh, mở di động của Bạch Vân Đóa ra nhìn thấy hai chữ thì rốt cục đã có chỗ dựa rồi, sau khi ấn số xong, điện thoại vang lên vài tiếng thì chuyển được máy: “Vân Đóa?”

“Húc Đông! Tôi là Hường Thần! Bây giờ cậu ở đâu?”

“Hường Thần? Tôi... tôi ở miền Nam...”

“Mau tới chỗ tôi! Bạch Vân Đóa nằm viện rồi, cậu có biết bệnh của cô ấy không? Bác sĩ nói phải mau chóng giải phẫu, tôi, tôi không liên hệ được với người nhà cô ấy, trên di động của cô ấy cũng không lưu, cậu có thể liên hệ chứ?”

Đối phương có vẻ hoảng loạn bởi câu nói của Hường Thần: “Nằm viện? Bệnh viện nào?? Tôi qua ngay!”

“Là bệnh viện trung tâm... Không phải cậu đang ở miền Nam...”

“Chờ tôi!”

Không tới nửa tiếng đã thấy Húc Đông thở hổn hển chạy vào phòng bệnh, Hường Thần nhích ra khỏi vị trí, đứng ở một bên lặng lẽ nhìn, Húc Đông quay đầu, mặt đầy nước mắt nhìn chăm chăm vào Hường Thần: “Cảm ơn.”

“Không... không có gì... Ủa, không phải cậu đang ở miền Nam sao? Sao lại...”

Húc Đông cúi đầu lau mặt, không dám nhìn vào mắt Hường Thần: “Tôi... tôi, kỳ thực là cùng đến với Vân Đóa... cô ấy tới thăm Bắc Bắc... tôi thì muốn đến tìm cậu... Bệnh của Vân Đóa đã đến lúc nguy hiểm nhất rồi, nếu như còn không tiến hành cấy ghép tủy thì nhất định sẽ chết, Hường Thần, tôi, tôi không dám liên hệ với nhà cô ấy... Nếu như còn có chút hy vọng tôi cũng sẽ không liên hệ với người nhà cô ấy, để chúng tôi chết cùng một chỗ còn tốt hơn là tách chúng tôi ra, Hường Thần, cậu hiểu ý tôi chứ? Chúng tôi không tìm được ai tự nguyện hiến tủy, nhưng Bắc Bắc và Vân Đóa là mẹ con ruột, khả năng ghép tủy thành công nhất định là rất cao, nếu có thể... tôi xin cậu đấy, Hường Thần, có thể để Bắc Bắc cứu mẹ nó không.”

Khó tin nhìn thân thể dần dần khuya xuống kia, Hường Thần đột nhiên có một loại cảm giác bị sắp đặt: “Cậu và Bạch Vân Đóa đã thương lượng rồi? Cô ấy đến thăm Bắc Bắc là tạo hy vọng cho nó rồi sau đó lại phá hủy nó ư? Nếu Bắc Bắc không cứu cô ấy thì có phải cô ấy sẽ chết không? Các người nghĩ rằng Bắc Bắc vừa nhận mẹ xong thì nhất định sẽ mất đi mẹ! Bắc Bắc nhất định phải cứu cô ấy, đúng không? Không thể nào! Tôi sẽ không đồng ý! Bắc Bắc còn nhỏ như vậy! Các người tính toán ngay cả với một đứa trẻ như vậy ư! Thật đáng sợ!”

Vội vội vàng vàng bám lấy người Hường Thần, đôi mắt sưng đỏ dọa người: “Hường Thần, cậu hãy nghe tôi nói đã! Là ý của tôi, không phải ý của Vân Đóa, cậu không nên hiểu nhầm cô ấy, cô ấy chỉ đơn thuần đến thăm Bắc Bắc để sống những tháng ngày cuối cùng thôi, tất cả đều là suy nghĩ của tôi, là do lúc cô ấy nhắc đến Bắc Bắc tôi mới nảy sinh suy nghĩ này, Hường Thần ơi tôi van cậu, tôi không thể mất Vân Đóa...”

Hường Thần vén tóc mái, mày cau chặt lại: “Dù sao đi nữa tôi cũng sẽ không đồng ý!!” Nói xong thì xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, không hề để ý đến người con trai vẫn đang gọi tên mình.

Sau khi dỡ dành Bắc Bắc, An Triệt mặc xong quần áo muốn đi bệnh viện xem thử tình hình thế nào, chỉ thấy Hường Thần đã ngồi ở trên sofa phòng khách rồi, đang cúi đầu không biết nghĩ cái gì nữa.

“Nghiêm trọng sao.”

“Ừ.” Ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng An Triệt, sau đó cứ nhìn ngơ ngác, An Triệt đi qua, ngồi bên cạnh Hường Thần: “Làm sao thế?”

Chậm rãi tựa đầu lên ngực An Triệt, giọng buồn phiền nói: “Bọn họ không phải tới mang Bắc Bắc đi... Nhưng so với chuyện mang Bắc Bắc đi, điều đó còn tàn nhẫn hơn... Sao cô ấy có thể ngấm ngấm mưu tính đến con cô trai ruột của cô ấy chứ... Bắc Bắc vừa có mẹ, anh có thể thấy tia sáng trong mắt nó không? Đó là khát vọng với người mẹ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, là tình yêu với người mẹ, ấy vậy mà cô ấy lại tính kế với Bắc Bắc... Nếu Bắc Bắc lại mất mẹ lần nữa, tôi dám tưởng tượng thằng bé sẽ trở thành cái gì, nếu như thế thì cô ấy đừng xuất hiện là tốt nhất, cả đời đừng xuất hiện.”

Nhẹ nhàng vuốt tóc Hường Thần và hôn lên đó: “Là bệnh máu trắng?”

“Ừ.”

“Muốn Bắc Bắc hiến tủy sao?”

“Ừ.”

“Cậu...”

“Tôi không đồng ý, tôi sẽ không đồng ý, Bắc Bắc nhỏ lắm, nếu lưu lại di chứng gì thì làm sao đây, tôi sẽ không lấy tính mạng của con tôi ra đùa giỡn, không bao giờ...”

Cửa phòng tầng hai bị kéo ra, Hường Bắc Bắc dụi mắt bước ra ngoài, nhìn thấy Hường Thần về rồi lại nhanh chân chạy xuống: “Ba ơi, mẹ con thế nào rồi? Chú An nói không sao cả, là thật chứ? Ba dẫn con đi thăm đi.”

Thằng bé vẻ mặt đầy lo lắng, bỗng nhiên khiến Hường Thần rất tức giận, rõ ràng con mình bị tính kế, vậy mà còn muốn Bắc Bắc lo lắng cho ư? Giọng nói kiên định trước nay chưa từng có: “Sau này không được nhắc tới mẹ con nữa, con không có mẹ.”

“Ba ba...”

“Về phòng đi...”

Thằng bé nghẹn họng, đứng bất động tại chỗ, bướng bỉnh nhìn chằm chằm vào Hường Thần, chẳng nói lời nào.

Hường Thần có hơi nóng nảy: “Hường Bắc Bắc! Ba bảo con về phòng cơ mà! Con không có mẹ, không có, hiểu không hả!”

Từ trước tới giờ nó chưa bao giờ thấy người ba luôn cợt nhả đùa vui lại quát tháo đến thế, Hường Bắc Bắc có hơi sợ, nhưng thằng bé cũng phát cáu, nó nắm chặt tay lại, cắn chặt môi: “Ba nói sai rồi! Con có mẹ! Con có! Con muốn đi thăm mẹ con!” Nói xong thì xoay người đi đến cửa, Hường Thần tức muốn điên rồi, hần nhổm người dẩy chạy ra chắn trước mặt Bắc Bắc, một tay ôm thằng bé lên: “Ba đã nói con không có mẹ! Con còn bướng bỉnh hả!”

Người thằng bé bị nhấc bổng lên không, hơn nữa tiếng nói Hường Thần như gào bên tai, đầu tiên dọa thằng bé một trận, nó cố kìm nước mắt đã đảo quanh tròn, vung tay đánh vào lưng Hường Thần: “Hu hu hu hu ba ba xấu bỏ con xuống! Con muốn đi thăm mẹ cơ, ba buông con xuống!!!”

An Triệt cau mày cướp lấy Bắc Bắc từ lòng Hường Thần: “Cậu về phòng nghỉ ngơi trước đi, chuyện để tôi giải quyết.”

Ôm Hường Bắc Bắc ra cửa, thằng bé ghé vào người An Triệt vừa khóc vừa la: “Cháu muốn đi thăm mẹ... cháu muốn đi...”

“Chú An mang cháu đi, đừng khóc nữa Bắc Bắc.”

“Ừm...”

Gọi điện hỏi tên bệnh viện Bạch Vân Đóa đang nằm, lại mang thằng bé đi tự chọn lấy ít quà bánh, lúc đẩy cửa phòng bệnh ra, Hường Bắc Bắc tung tăng chạy đến trước giường, Húc Đông nhìn chằm chằm vào mặt Hường Bắc Bắc một hồi: “Bắc... Bắc?”

“Chào chú ạ.”

Húc Đông lau khước mắt mừng rỡ: “Bắc Bắc... Ba cháu đồng ý rồi à? Cháu tới cứu mẹ cháu phải không?”

An Triệt nhẹ nhàng gõ cửa: “Cậu này, có một số việc tôi muốn bàn với cậu, Bắc Bắc cứ để nó cùng mẹ nó đi.”

Đứng bên chiếc ghế dưới tòa nhà bệnh viện, An Triệt đưa tay vào túi áo ở bên trong áo gió: “Anh với cô ấy bởi vì không tìm được người hiến tủy nên mới tìm đến Bắc Bắc phải không? Không nên mượn cớ, tôi muốn nghe tình hình thực tế.”

Húc Đông chưa bao giờ gặp người đàn ông này, nhưng vẻ nghiêm túc ấy làm hắn hơi áp lực: “Tôi... là tôi... chuyện của Bạch Vân Đóa...”

“Dù sao đi nữa thì tất cả những chuyện anh làm đều tổn thương đến thằng bé ấy, nếu Bạch Vân Đóa bất tỉnh, Bắc Bắc sau khi nhận mẹ rồi lại mất đi, cậu nghĩ nó có nhận nổi không? Nếu Bạch Vân Đóa tỉnh, cứu cô ấy lại cơ thể của Bắc Bắc, nó năm nay năm tuổi, cậu có nghĩ tới trong quá trình đó xảy ra vấn đề gì nguy hiểm hay không? Đối với toàn bộ những chuyện này cậu nên suy nghĩ cho kỹ, nếu trước đó Hường Thần không đồng ý yêu cầu của cậu, mà có điều oán hận, tôi hy vọng cậu có thể xem xét lại hành vi của mình.”

Húc Đông cúi đầu không dám đối diện: “Tôi... tôi không... Vậy Bắc Bắc bây giờ đã tới rồi... Có phải chúng tôi có thể đi hay không...”

“Đây không phải chuyện tôi có thể quyết định, hơn nữa trước khi Hường Thần từ chối cậu nên rõ ràng, bây giờ mang Bắc Bắc đến, chỉ là mong nó có thể an lòng.”

“Vậy phải làm sao đây... Các người thực sự... thực sự muốn thấy cô ấy chết sao? Đó là mẹ của Bắc Bắc! Tôi đi hỏi thằng bé, nó nhất định sẽ đồng ý!”

An Triệt xoay người đứng đằng sau, lạnh mặt nhìn Húc Đông mặt tràn đầy lo lắng: “Tốt nhất cậu nên hiểu rõ hậu quả, hôm nay tới nói với cậu những điều này, là hy vọng cậu không nên tới quấy rầy cha con bọn họ, chính là thế đấy.”

Nghe thấy lời An Triệt nói, bước chân đang vội vội vàng vàng bỗng ngừng lại: “Đó là một mạng người đấy! Là mẹ của Bắc Bắc! Các người không thể tàn nhẫn như thế!”

An Triệt lạnh lùng nhìn người còn dám quay lại nói một câu như thế: “Đối với Bắc Bắc, tất cả chuyện cậu làm đều quá đáng, cậu thực sự yêu Bạch Vân Đóa sao? Nếu như cô ấy là người dịu dàng như tôi nghĩ thì sẽ không đồng ý chuyện đùa với tính mạng con mình đâu.”

45. Chương 45: Người Đứng Đằng Sau

Mang theo Hường Bắc Bắc về nhà, Hường Thần ngồi ở phòng khách, mặt mày tức giận trừng trừng nhìn thằng bé, Hường Bắc Bắc túm áo An Triệt cúi đầu đi lên tầng trên, An Triệt đưa thằng bé vào phòng, nói với Hường Thần: “Cậu không thể cẩu với nó, cả câu chuyện nó vô tội nhất mà.”

Hường Thần tựa người trên sofa, che mắt thở dài: “Bọn họ chính là muốn lừa sự vô tri của nó, quá đáng lắm...”

“Vừa rồi không phải bảo cậu đi nghỉ sao? Đừng nghĩ nữa, tôi đã nói rồi, cứ để tôi xử lý đi, đi đi ngày mai còn phải đi làm.”

Hường Thần xoa mày thở dài: “Anh có thể có biện pháp gì, trừ phi tìm được người chịu hiến tủy, nếu là Bắc Bắc thì tôi tuyệt đối không đồng ý... Nhưng nếu Bạch Vân Đóa chết, Bắc Bắc phải làm sao đây, nó vừa mới nhận mẹ xong... Bà nó! Bây giờ cô ấy đến là hay rồi! Chẳng thêm lo gì nữa!”

Nhìn Hường Thần đang vô cùng nóng nảy, An Triệt kéo người vào lòng: “Nghe lời, đi ngủ đi nào, không nên xen vào chuyện này nữa.”

“Anh bảo làm sao mà mặc kệ được! Bắc Bắc phải làm sao bây giờ!”

Nhẹ nhàng cần bờ môi đang phun lửa: “Cho tôi chút tín nhiệm được không?” Ôm Hương Thần xoay người lên tầng, vuốt tóc tựa như đổ dành: “Tôi đi phòng sách xử lý tài liệu đây, đừng nghĩ nhiều quá.”

Đứng ở phòng sách, An Triệt lấy di động ra, đối phương nhận cuộc gọi có hơi kinh ngạc: “An An tổng?”

“Suzanne, giúp tôi tới bệnh viện An thị xem một ca bệnh, xem có tình huống ai tình nguyện hiến không, chín giờ ngày mai tôi muốn xem.”

Đầu bên kia có hơi do dự một hồi, rồi nói với giọng cực nhỏ: “... Nhưng mà ông chủ ơi... Hôm nay là chủ nhật...”

“Phí tăng ca gấp ba.”

“Không thành vấn đề!”

Húc Đông ngồi trong căn phòng khách to như vậy có chút bất an, người đàn ông này rốt cục là có địa vị gì? Y có quan hệ gì với Hương Thần? Suzanne bưng một cốc cà phê đặt tới trước bàn, sau đó cười nói: “Chờ một lát nhé, An tổng lập tức sẽ tới.”

“Vâng... Cảm ơn cô.” Cúi đầu nhìn đồng hồ, dè dặt bưng cốc cà phê lên, còn chưa hợp được đã lại vội vã buông, đứng lên hơi gạt đầu một cái: “Chào... chào anh.”

An Triệt cầm tài liệu trên tay làm một động tác ra hiệu: “Ngồi đi.”

“Xin hỏi... Anh tìm tôi tới có chuyện gì sao?”

An Triệt tiện tay lật tài liệu, mắt thì liếc về phía ghế sofa đối diện, Húc Đông thấy thế vội vàng ngồi xuống, cả người đều trông rất bất an, An tổng quăng một phần tài liệu đến trước mặt Húc Đông: “Nói ngắn gọn, tình huống của Bạch Vân Đóa tôi cũng đã hiểu hoàn toàn rồi, người hiến tủy cũng khá nhiều, nhưng khả năng ghép thành công chỉ có một.”

“Anh anh sao lại có ca bệnh của Bạch Vân Đóa? Những cái đó đều là tư liệu bảo mật của bệnh viện, sao anh có thể có? Anh rốt cục là ai?”

“Đầu tiên không cần lo tôi là ai.” An tổng lạnh lùng nhìn thẳng Húc Đông: “Về chuyện cấy ghép giải phẫu, vì sao người cấy ghép rõ ràng có thể ghép thành công nhưng về sau lại hủy ước mới là chuyện tôi quan tâm.”

Húc Đông cầm tư liệu trên tay mà nắm chặt lại.

“Cậu có thể nghĩ đến Bắc Bắc, bởi vì nếu nó đồng ý, có phải cậu sẽ bớt được một nửa chi phí không? Người hiến tủy cũng không phải miễn phí đúng không?”

“Anh...”

“Người ta đòi cậu bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi vạn... Phí giải phẫu của Vân Đóa đã không đủ rồi, nếu như còn cần thêm tiền nữa... tôi thực sự không còn biện pháp nên mới nghĩ đến Bắc Bắc...”

An Triệt mặt vô biểu cảm mở tài liệu ra, cầm lấy chiếc bút đặt bên cạnh, cúi đầu viết gì đó: “Năm mươi vạn, cậu đi mua tủy, tôi mua an bình cho Hương Thần, khỏe mạnh cho Hương Bắc Bắc.”

Húc Đông trợn mắt nhìn chi phiếu trên tay: “Anh... anh rốt cục có quan hệ gì với Hương Thần?”

An tổng đứng lên đi ra khỏi phòng khách: “Quan hệ như của cậu với Bạch Vân Đóa.”

“...”

Hai cha con vẫn chiến tranh lạnh như trước, mỗi ngày bé con tan học về nhà, nhìn thấy Hương Thần cũng không nói chuyện, Hương Thần cũng chưa nhìn bé con với sắc mặt hòa nhã, An Triệt kẹt ở giữa không biết nên dỗ ai, trên bàn cơm cả một đống đồ ăn, cũng không ai ăn, hai người không phải trợn mắt nhìn nhau thì là vút đũa một bên.

Hương Thần chống hông đứng đằng sau Hương Bắc Bắc: “Mày làm bài tập chưa! Vừa tan học chỉ biết xem phim hoạt hình! Tắt mau đi!”

Hướng Bắc Bắc dẫu môi rõ cao: “Con cứ xem! Ba ba xấu đừng có nói chuyện với con! Con không thêm để ý đến ba!”

“Mày! Nhóc con! Tao là ba mày! Mày con nói với tao như vậy! Mày có tin... tin... tao bảo cô giáo Phương dạy dỗ mày không hả!”

Thằng bé đứng trên sofa chống hông lại với Hướng Thần: “Hừ, ba Bàn tử cũng toàn nói tin hay không tao đánh mày! Chẳng oai tẹo nào, con chẳng thêm sợ đâu!”

Hướng Thần hoàn toàn bị chọc giận, giơ tay về phía trước: “Tin hay không tao đánh mày!” Thằng bé nhảy bộp một phát xuống rồi chạy vào phòng sách: “Chú An!!! Chú An ơi!! A hu hu hu hu ba đánh con, chú xem tay áo ba cũng xấn lên rồi, hu hu đau quá à!!”

An Triệt xoa mày đi từ phòng sách ra, Hướng Bắc Bắc chui tọt đầu vào lòng An Triệt: “Chú An Hu hu hu hu ba đánh cháu, móng cũng sừng lên rồi...”

Hướng Thần đứng ở một bên mặt đen như đất nồi, thằng oắt con còn giả vờ!

An tổng nhìn lướt qua Hướng Thần cũng không nói gì cả, khóe miệng Hướng Thần co rút: “Anh sẽ không... sẽ không cho rằng tôi... Nè, anh không nên tin nó có được không hả!”

Hướng Bắc Bắc quay đầu nhìn mày với Hướng Thần, cái bản mặt cười vui ấy lại làm Hướng Thần tức giận muốn bóp cho một phát, đúng lúc ấy, tiếng chuông cửa vang lên, Hướng Thần trờng thằng bé rồi đi mở cửa.

Ngoài cửa là Bạch Vân Đóa ngồi trên xe đẩy đeo khẩu trang, phía sau là Húc Đông đang bối rối, Hướng Thần đầu tiên là thất thần, sau đó gạt tóc hỏi: “Chuyện gì.”

Bạch Vân Đóa nheo mắt nhìn về phía thằng bé vùi đầu vào lòng An Triệt: “Bắc Bắc...”

Thằng bé chạy ra khỏi lòng An Triệt: “Mẹ ơi!”

Đứng ở trước xe đẩy, một đôi mắt to lấp lánh nhìn chăm chăm vào cô gái mặc quần áo bệnh nhận, thằng bé cắn khóe miệng: “Mẹ ơi, mẹ phải đi rồi sao?”

Bạch Vân Đóa vuốt đầu thằng bé, hơi gạt đầu.

Hướng Bắc Bắc méo máo: “Vậy mẹ còn có thể đến thăm con không?”

“Có...”

“Lúc sinh nhật cũng sẽ gọi cho con chứ?”

“Ừ...”

Nó sụt sịt mũi, vùi đầu vào lòng Bạch Vân Đóa: “Con biết mẹ phải đi làm chuyện rất quan trọng... Nhưng mẹ phải nhớ tới Bắc Bắc đấy nhé, nhớ gọi điện cho Bắc Bắc, để Bắc Bắc biết kỳ thực con là đứa nhỏ có mẹ...”

“Được...”

Hướng Thần ngơ ngác nhìn cảnh tượng hai mẹ con trông như sắp ly biệt ấy, Húc Đông cúi đầu làm lễ lịch sự với An Triệt: “Cảm ơn anh, An tiên sinh. Tất cả mọi chuyện rất cảm ơn anh.”

Hướng Thần đang ngơ ngác nhìn An Triệt chẳng hiểu ra sao, đôi mắt nghi hoặc không sao giải thích được, sau khi tiễn Húc Đông với Bạch Vân Đóa đi, Hướng Thần chặn An Triệt tại cửa phòng khách, bắt đầu bức cung, An Triệt nhún mày: “Không có gì, mất chút tiền.”

“Tiền?! Bao nhiêu tiền?!”

An tổng ngẫm nghĩ rồi quyết định nói một con số hơi ít: “Mười lăm vạn.”

“Mười lăm vạn!? Trời ơi!! Vậy chi bằng để tôi tự đi hiến còn hơn!! Đúng là... Mười lăm vạn đó! Bán tôi đi cũng chẳng được số ấy! Còn cái thằng chết tiệt Bắc Bắc kia!! Tôi bị các anh chọc tức chết mất thôi!”

Thằng bé ôm áo len Bạch Vân Đóa đưa tới, trờng Hướng Thần một cái: “Con đang thương tâm đó, ba ba xấu đừng có thương tổn con, bằng không trái tim pha lê của con nát rồi coi ba ba có dấn nổi không.”

An tổng khiêng Hường Thần lên rồi đi lên tầng trên, khoe miệng nhếch cao cao: “Theo tôi lên giường, cho cậu mười lăm vạn.”

46. Chương 46: Về Nhà

Hường Bắc Bắc đã được cho nghỉ đông rồi, điều này nói nên một điều rằng, Tết Âm Lịch đang tới gần, chỉ còn hơn tháng nữa là tới Tết rồi.

Ngày nghỉ đã được định sẵn rồi, ban ngày Hường Thần và An Triệt đi làm, bé con ở nhà nghịch như ngụy, chưa bao giờ biết sức phá hoại của Hường Bắc Bắc lại kinh người như thế, An Triệt nhìn cả căn nhà trở nên hỗn độn thì bỗng có loại cảm giác bị cướp sạch, khắp nơi trong phòng khách đều bày la liệt những đồ chơi, kẹo, tập tranh vẽ của Hường Bắc Bắc và bùn mà bé đào bới từ trong sân mang vào.

Giật mình đứng tại cửa lắc đầu, xem ra phải mời một bảo mẫu lâu dài tới nhà rồi. Trong phòng khách vắng vẻ, y không thấy bóng dáng ai, đảo một vòng quanh nhà, sau đó đi lên tầng trên, hướng về gian phòng Hường Bắc Bắc: “Bắc Bắc?”

Vừa dứt lời thì chợt nghe tiếng hoan hô của thằng bé: “Chú An, chú rốt cục đã về rồi!!” Cửa bị kéo phăng ra, sau đó, một bóng người nhỏ nhắn bổ ôm lấy chân An Triệt, mặt đầy bùn cọ lên âu phục của An Triệt. Y nhìn chăm chăm vào bé con bẩn thỉu rồi kéo nó vào phòng tắm: “Sao lại bẩn thế?”

Bé con cau có mặt mày: “Không có bạn nào chơi với cháu cả, chú An và ba lại phải đi làm, cháu ở nhà buồn lắm ạ...”

An Triệt dần thả chậm bước chân lại, Bắc Bắc vừa nhắc tới thì y mới ý thức được vấn đề, kỳ nghỉ đông đã qua được một tuần rồi, ban ngày, Bắc Bắc đều chơi một mình ở nhà, căn nhà lại là khu biệt thự riêng cách khá xa khu vực thành thị, bé con muốn ra ngoài chơi cũng không có chỗ nào mà đi...

Hường Thần về nhà lúc mười giờ tối, lết thân thể uể oải mệt lả đi vào ngồi phịch lên bàn, An Triệt đi từ phòng sách ra, rót một cốc nước đưa cho hắn: “Bận bịu nhiều thế à?”

Hường Thần nâng cái cốc lên uống ừng ực: “Đang dịp cuối năm mà, gần đây cũng không biết sao nữa, rõ ràng là người Trung Quốc nhưng cứ tranh nhau đi ăn cơm Tây.”

“Không ăn thì sao cậu kiếm tiền được, hơn nữa trước đó tôi cũng đã nói qua rồi, cậu có thể từ chức tới An thị làm việc mà.”

Hường Thần lắc đầu bĩu môi tròng An Triệt: “Tôi còn có thể tin được sao, lúc đó là ai tung tin khắp nơi, nếu tôi thực sự vứt tiền chạy trốn thì tốt rồi, đây ngay cả cái bóng của nó tôi còn chưa thấy.”

An tổng tự biết đuối lý, tuy thế vẫn cố cãi nhưng hơi xấu hổ: “Cậu không phải vứt tôi rồi sao.”

“...”

Ngày hôm sau là thứ bảy, một nhà ba người đều ở nhà, Hường Thần mới sáng tỉnh mơ đã đứng dậy đá văng cửa phòng Hường Bắc Bắc, kéo thằng bé ra ngoài, Hường Bắc Bắc hưng phấn chớp mắt: “Ba ơi, ba muốn mang con đi chơi sao??”

Hường Thần cắn răng: “Quét dọn nhà cửa!”

Mặt thằng bé thoát cái trở thành đen: “Ba ba xấu, con buồn lắm...”

Hường Thần thở dài, đặt thằng bé xuống đất, bắt đắc dĩ vỗ đầu Hường Bắc Bắc: “Ở đây không tốt sao?”

“Không phải không tốt, chỉ là không có bạn chơi với con... Một mình con chẳng biết làm gì... Phòng trò chơi có nhiều đồ chơi, nhưng mà một mình con chơi lại không có ý nghĩa...”

“Nhưng trước đây con đâu có nói... Ba không biết con...”

Thằng bé ngồi xổm trên đất cúi đầu: “Trước đây con có thể đến trường, có các bạn lớp A cùng chơi với con, được nghỉ rồi ba cũng đưa con về nhà bà nội... Ở nhà bà nội cũng có rất nhiều bạn...”

Hướng Thần đã quên, trước đây Bắc Bắc được nghỉ là hẳn sẽ đem thằng bé về nhà với ông bà, lần này không đưa về, cũng là bởi vì công việc ở nhà hàng bận tới tận mắt mũi, hơn nữa thời gian của hẳn vừa vặn sai lệch với thời gian của Bắc Bắc, lúc hẳn đi làm thằng bé đang ngủ, lúc hẳn về nhà thằng bé vẫn đang ngủ, hẳn bỗng cảm thấy hẳn không đủ tư cách làm ba, hẳn ăn năn vượt đầu thằng bé: “Vậy hôm nay ba đưa con về nhà bà nội mấy ngày nhé.”

Thằng bé dẫu môi: “Con không muốn về ở một mình... Con muốn có ba và chú An ở cùng nhau nữa... Nếu hai người không đi vậy con cũng không đi đâu... Hai người cứ để con buồn chết đi... Sịt...” Cố sịt một cái rõ to, sau đó ngẩng đầu rõ là tội nghiệp, đôi mắt to tròn rõ ràng đang nói: ba ba, ba mở mắt ra mà coi, coi con buồn thế nào này...

Lấy di động ra rồi phân vân tại chỗ một lát, sau đó mỉm cười quỵn rũ, ấn điện thoại nói, giọng vẫn ngọt như đường: “Mẹ.”

Người đầu bên kia điện thoại hoàn toàn không cảm động tẹo nào, hừ lạnh một tiếng: “Làm gì.”

“Bây giờ không phải nghỉ đông rồi sao...” Còn chưa nói xong, bà Hướng đầu bên đã nóng tính, lớn giọng hét: “Cái thằng nhóc nhà mày! Mày còn biết nghỉ đông rồi cơ đấy! Nghỉ bao lâu rồi! Tao ngay cả bóng dáng cháu tao cũng không thấy! Mày đúng là thằng rùa rút đầu! Hôm nay nếu mày không mang cháu tao về thì tao chặt chân mày cho coi!”

Nghe mẹ mắng như hát ở đầu bên điện thoại, mũi và mắt Hướng Thần cùng lúc giật một cái: “Mẹ... mẹ, đừng có mắng con thế chứ? Mẹ xem, mẹ mắng con mà cũng kéo cả mình vào... Mẹ tội gì lại mắng thế chứ.”

Bà Hướng ngẩn ra, rồi cũng hiểu được ý thằng con: “Mày mới là rùa í! Dám mắng mẹ mày hả thằng kia! Mày mới là đồ rùa non rút đầu í, mau cút về đây cho tao!”

“...” Được rồi đấy, càng kéo bản thân vào thêm...

Cúp điện thoại rồi lên tầng trên sửa sang lại quần áo và cặp sách của Hướng Bắc Bắc, thằng bé đứng ở phía sau nhảy tưng tưng: “Ba ơi! Có phải ba về nhà bà nội không! Vậy chờ con đi lấy đồ chơi để khoe với mấy bạn nhà hàng xóm đã! Ai bảo trước đây bọn họ không cho con chơi, con cũng muốn bọn họ nhìn con mà thèm!!”

Tiện tay túm lấy vài bộ quần áo rồi lại chạy về phòng ngủ sửa sang lại đồ của mình, lúc An Triệt đẩy cửa vào nhà, Hướng Thần đang nhét đồ vào ba lô: “Sao thế?”

Hướng Thần quay đầu bĩu môi: “Mẹ tôi phát uy rồi, nếu hôm nay tôi không về nhà, coi chừng ngày mai bà sẽ đi giết tôi mất.”

“Cậu phải về nhà?”

“Đúng đúng, aizz không kịp mất, buổi chiều có khi không kịp mất, chắc là tối mới được.”

Nhìn Hướng Thần tông cửa xông ra, An Triệt vươn một cánh tay ra chặn cửa: “Lúc nào thì về.”

“Hả? Chắc bốn năm ngày.”

“Cậu không đi làm à?”

Vỗ gáy đột nhiên nhớ đến đó, vào lúc này rồi chị Nhan tuyệt đối sẽ không cho phép nghỉ, lấy điện thoại ra gọi một cuộc: “Nè, mèo hoang, giúp tôi làm một tuần được không, cơ tim tôi bị nghiền mạch rồi!”

Cúp điện thoại, cảm thấy không ổn, lại gọi cho chị Nhan một cuộc, khóc lóc nỉ non, tán gẫu một phen, chuyện công việc coi như đã giải quyết xong. Hẳn thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu thấy An Triệt vẫn chắn ở cửa không có ý muốn động đậy tí nào, Hướng Thần nản hẳn: “Hay là... anh cũng đi cùng?”

Vốn chỉ thuận miệng đề nghị thôi, ai dè người nọ lại bất ngờ đáp ứng, Hướng Bắc Bắc cảm động cơ hồ muốn khóc, nó cười ngoác miệng muốn kéo túi đồ chơi ra khỏi cửa, Hướng Thần trợn trừng mắt nhìn vào phòng trò chơi rỗng tuếch, bỗng có loại cảm giác choáng luôn, kéo Hướng Bắc Bắc đi cộng thêm cả đồng đồ dùng ra giường làm thành bọc: “Không thể mang nhiều như vậy, bà con nhìn khăng định sẽ hỏi đó! Transformer? Xa xỉ lắm, không được đâu, Ultraman có thể lấy đi, nè, Hướng Bắc Bắc, sao con đem cả giỏ bóng rổ theo thế! Không nên không nên, nếu bà con thấy là mắng một trận cho coi, đừng có nói là ba mua, cũng không

thể nói là chú An mua đầu nhé, lấy chút đồ chơi thôi! Đi lấy kéo, trước hãy cắt vài vết rách ra cho ba... An... An Triệt, anh lấy chìa khóa làm chi? Không thể lái xe về đâu! Mẹ tôi lại hỏi đó! Tôi nghèo cả đời rồi, tư tưởng mẹ tôi nghèo nàn lạc hậu cổ hủ lắm, khéo không lại cho rằng tôi đi buôn lậu phi pháp gì đó, trở về như thế không chết cũng tàn tật thôi!”

47. Chương 47: Mẹ Hường Dũng Mạnh

Sau khi vượt quãng đường xa tít mù với đồng túi lớn túi nhỏ, cuối cùng Hường Thần cũng thở dài một hơi, Hường Bắc Bắc ngồi trên đùi Hường Thần rung rung: “Sao còn chưa đến thế.”

Hường Thần vỗ đầu thằng bé: “Vừa lên xe đã nghĩ về đến nhà.”

Khóe mắt An Triệt giần giật nhìn người mang theo đồng hành lý về nhà, xoa nắn tâm mi: “Cậu ôm Bắc Bắc thế không mệt sao?”

Hường Thần quay đầu lại nhìn đằng sau một cái: “Tiết kiệm chỗ thôi, anh không thấy những người này xem thì ngồi lên hành lý sao? Hơn nữa còn có thể bớt chút tiền.”

“Cái sau mới là nguyên nhân chính ha.”

Hường Thần gạt đầu cực kỳ vô sỉ: “... Thông minh.”

Ô tô lắc lư đi về phía trước, bé con nhào người ra cửa sổ, hai con mắt lấp lánh, bàn chân bấu chặt lên đùi Hường Thần, Hường Thần híp mắt lại: “Hường Bắc Bắc, con có thể ngồi yên được không, nếu không thì đi ra ngoài đi!”

Thằng bé chống hông: “Ba tốt với con chút! Cẩn thận về nhà rồi con mách với bà nội đó!”

“...”

Một tiếng sau, Hường Bắc Bắc bơ phờ, ôm đầu vùi vào lòng Hường Thần nói: “Ba ơi con đau đầu.”

Hường Thần thở dài: “Buồn ngủ à?”

Thằng bé nói lảm nhảm vài từ, rồi vùi đầu lên hõm vai Hường Thần, nhắm mắt lại bĩu môi: “Muốn, nhưng mà thể này khó chịu lắm.”

Nghe thấy thằng bé phàn nàn thì Hường Thần đang muốn lắc đầu lại thấy An Triệt một tay ôm thằng bé lên trên lưng y, sau đó nghiêm mặt nói: “Nằm xuống.”

Hường Bắc Bắc không chút suy nghĩ ngã người xuống, Hường Thần bị dọa mau tay đón đầu thằng bé, An Triệt đỡ chân thằng bé nhưn mảy: “Ngủ đi.”

Khóe miệng Hường Thần giần giật nhìn Hường Bắc Bắc nằm vắt ngang trên đùi hai người: “Như vậy... buồn cười lắm ha?”

An tổng giơ tay kéo đầu Hường Thần đặt lên vai mình: “Không ai thấy đâu, cậu cũng ngủ đi.”

Khóe miệng Hường Thần lại giật một cái, muốn nói gì đó nhưng vẫn chưa nói ra được, cái tay đang đỡ đầu Hường Bắc Bắc bắt giác run rẩy, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, trên khóe môi còn vương nụ cười... Như vậy thật tốt...

Lúc ô tô đến trạm đã là tám giờ tối, An Triệt kéo Hường Bắc Bắc còn đang ngái ngủ xuống xe, sau đó y ngáp một cái, đứng tại chỗ nhìn cảnh vật xung quanh, căn nhà nhỏ thấp bé hai tầng, những dây thường xuân loang lổ khô vàng, ánh đèn đường mờ nhạt vàng vọt, tuy so ra kém với ánh đèn muôn hồng ngàn tía nơi thành thị, nhưng lại lộ ra nét thanh nhã yên lặng riêng biệt.

Đi khỏi bến xe đường dài, cả con đường xe cộ ít ỏi vắng lặng, Hường Thần dặt tay bé con bắt đầu tự hỏi vấn đề, phải giới thiệu An Triệt với mẹ hần như thế nào đây, bạn bè ư? Con người mặt mũi tinh anh này tuyệt đối không làm mẹ hần tin là bạn hần đâu, hần từ trước tới giờ có đâu quen được bạn bè thế này, mẹ hần mà không sinh nghi thì có mà mặt trời mọc hướng tây rồi, vậy ông chủ? Không được, nếu là ông chủ thì đi theo mình làm cái gì? Du lịch? Giải sầu? Tìm đối tượng? Không, không được tìm đối tượng, nói

đến chuyện này chắc chắn là bị ăn đập một trận, nhìn mình đây mới hai mươi mấy tuổi, thế mà ngay cả con cũng đã có rồi, nhưng hấn ở trong mắt mẹ hấn lại vẫn là một con ghé con, một con rùa con không có chút địa vị nào... .

Không thể trách Hường Thần cứ lầu bầu quanh co mãi về mẹ hấn như thế, mẹ Hường đúng là rất nóng tính, mắng chửi ai cũng khỏi cần nghĩ ngợi, thế mà bà ấy lại là một người làm việc về giáo dục.

Cúi đầu suy nghĩ nửa ngày mà chẳng có tí teo manh mối nào, đi được vài bước thì thấy một bóng người xuất hiện ở bên dưới, Hường Thần từ từ ngẩng đầu lên, đầu tiên vẫn còn mơ màng, sau đó là khiếp sợ, cuối cùng là khủng hoảng lùi về sau một bước: “Mẹ!”

Người đến là một quý bà chừng hơn năm mươi tuổi ánh mắt nhả nhặn, mái tóc ngắn gọn gàng cho cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, An Triệt đứng đằng sau tỉ mỉ quan sát, mặt mũi khá tương tự với Hường Thần, y đang định tiến lên vài bước, đã thấy Hường Thần chạy tới phía sau y nhanh như khỉ, cái mặt nhần nhỏ như khổ qua, còn lấm bầm mếu máo: “Mẹ đến gần thì đến gần thôi, cầm chổi lông gà làm gì a...”

Mẹ Hường chống hông, cầm chổi lông gà chỉ vào Hường Thần: “Nhóc con! Mày đúng là dám về ha! Xem tao chặt gãy cái chân chó của mày! Bảo mày đừng ra ngoài làm loạn! Đừng cho là tao không biết! Con mày bị mua chuộc rồi!”

Đầu óc Hường Bắc Bắc vốn đang mơ màng, phải mất một khoảng thời gian sau khi bà Hường xuất hiện nó mới phản xạ được lại, rồi nó tung tăng chạy thẳng đến đích doanh, cái miệng cười dài đến tận mang tai, Ultraman (*) đang cầm trên tay cũng vứt đi, chân cẳng loạn choạng bở nhào ôm chân bà Hường: “Bà nội! Con nhớ bà lắm! Nhớ đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên đây! Con đã muốn ba con đưa về từ lâu rồi, không phải con không về đâu bà ơi, là ba con cứ vội vàng muốn đi tán gái không thêm để ý tới con, bà xem nè, con nhớ bà gầy cả người đấy!!”

Hường Thần túm quần áo An Triệt mà thấy rõ cay cú: “Hường Bắc Bắc! Con đừng có nói bậy! Vừa rồi ở trên xe là ai ngủ như heo thế hả!”

Hường Bắc Bắc không để ý tới, tiếp tục cọ chân bà nội nó: “Đó là chú An ôm con ấm quá, có mùi của bà nội.”

Cái người vẫn bị coi như không khí cuối cùng đã được nhắc tới, An Triệt chớp mắt hai cái, một mực nhớ tới câu nói của thằng bé... Có mùi của bà nội...

Thằng ranh! Coi mình là bia chắn à!

Bà Hường vuốt tóc thằng bé, ý thức được có người ngoài tới, đẩy kính mắt lên: “Anh này là?”

An Triệt tiến lên tự giới thiệu: “Xin chào, cháu là An Triệt.”

Bà Hường gật đầu, đang muốn đáp lại thì nghe An Triệt bổ sung thêm một câu: “Bạn trai của Hường Thần.” (anh nhanh thiệt)

...

...

Hường Thần xém tí thì sắc nước miếng, túm tay An Triệt quay đầu muốn đi, càng chạy càng nhanh hơn, trong miệng còn lẩm bầm nói năng lộn xộn: “Xong rồi xong rồi, giờ thì xong đời rồi, chuyện này so với tán gái còn nghiêm trọng hơn, thừa dịp mẹ tôi còn chưa phản ứng được lại, mau đi thôi, trừ phi cả đời không về nhà không thì có mà ăn một trận đấy, hay là chúng ta đi Siberia đi, không được, tới Everest đi, ối trời ơi, anh nói cái gì đi, giờ không phải lúc kích nui lửa phun đâu!?”

“Hường Thần.” Giọng bà Hường cực kỳ bình tĩnh vang lên đằng sau: “Nghe lời mẹ nói, mau quay lại, quay lại mẹ sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu không quay lại...”

Hường Thần cau mày dừng bước lại, sau đó thoát cái đã gạt tay An Triệt ra, quay đầu chạy vội trở lại, ôm chầm lấy bà Hường, giọng vừa run vừa thâm tình chân thành nói: “Mẹ ơi, con yêu mẹ!!!!”

Cây chổi lông gà trực tiếp vung lên một cái làm mẩu trên lưng Hường Thần, bà Hường nheo con mắt xéch dài nhỏ lên gào: “Mày giỏi nhỉ! Còn mang cả bạn trai về nhà!? Xem tao đánh cho mày tàn tật để coi mày còn làm bừa được không!!”

Hường Thần lau nước mắt, ngăn cây chổi lông gà đang sắp vung xuống: “Mẹ! Mẹ đừng đánh mà, mẹ chỉ có một mình con là con trai! Mẹ mẹ kiềm chế chút đi mà!!”

An Triệt trợn mắt khó tin, thế nhưng Hường Thần đang chịu khổ dưới uy quyền của bà Hường lại không thể bỏ mặc, y tiến lên hai bước đang muốn mở lời giúp thì bị bà Hường trừng lại, rồi bà một tay véo tai Hường Thần một tay dắt Hường Bắc Bắc đi về: “Bạn trai phải không, theo tôi.”

48. Chương 48: Giao Chiến, Bị Thua

Bầu không khí trong phòng khách có phần kỳ dị, bà Hường một mình ngồi trên sofa, trước mặt còn đặt một cốc trà nóng, An Triệt đứng ở đối diện bàn trà, đôi mắt kiên định nhìn chăm chú vào bà Hường, còn bà thì nâng chén trà lên uống một ngụm, lấy ánh mắt y hết nhìn lại An Triệt, tuy rằng ánh mắt như nhau, nhưng ẩn ý kiên định trong đó lại khác biệt vô cùng.

Còn Hường Thần đang bầu vịu vào cánh cửa phòng ngủ của mình, ló đầu ra bên ngoài, trong phòng là bé con cùng với ông Hường đang ông cháu thâm tình, thấy nửa người Hường Thần sấp ló ra ngoài, ông đi tới vỗ vai Hường Thần, Hường Thần lại càng hoảng sợ: “Ba, ba làm gì thế?”

Ông chỉ vào cái ghế trong phòng, Hường Thần thở dài một hơi, sau đó ủ rũ đi tới ngồi xuống, ông Hường lại quay lại giường: “Nghe nói là bạn trai?”

“Vâng.”

Trông dáng ông Hường như thể chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Con thử nói xem con có thể để mẹ con bớt lo chút không hở? Năm ấy cưới một vợ về thì vợ chạy theo người ta, bây giờ lại mang theo một người đàn ông về, con muốn thế nào hả? Hường Thần ơi, việc này con phải giải quyết rõ ràng đi, ba mặc kệ kết quả của con với người đàn ông kia thế nào, con phải làm mẹ con bớt giận đi, không thì có mà chờ con đi rồi, người chịu tội chính là ba, có nghe không hả?”

Hường Thần ầm ục gật đầu, sau đó trợn trừng mắt nhìn ông Hường như thể không thể nào: “Ba! Ba nói gì cơ?? Chẳng lẽ ba không phản đối? Ba chẳng lẽ không cảm thấy con mang đàn ông về có vẻ đột ngột sao?”

Ông Hường nhướn mày như thể tất nhiên rồi: “Đột ngột? Làm một người dạy về tâm lý học trong xã hội này, ba chẳng cảm thấy điều gì đột ngột cả, đương nhiên là một người ba, ba cảm thấy kinh ngạc, lúc vừa rồi ở dưới nhà thấy các con, thấy sắc mặt mẹ con không ổn, việc này con cũng dám nói với mẹ con ư? Đúng là giỏi thật, tình trạng bây giờ của con cũng sẽ không tạo nên tử tội gì, bởi cuộc hôn nhân thất bại trước đó của con, hôn nhân tuy rằng thất bại, nhưng con cũng có một đứa con trai, cũng chính là đứa cháu ngoan của ba, ba của con là một người hiểu lý lẽ, Hường gia đã có hậu rồi thì ba cũng không cần phải đi ngăn cản cuộc sống và việc theo đuổi tình yêu của con, cho nên ba thì không thành vấn đề, bây giờ quan trọng là mẹ của con, chúng ta phải phân tích tâm lý của mẹ con...” (bệnh nghề nghiệp rồi bố ơi)

“Ba! Ba à, bây giờ không phải ở phòng học... Mẹ con mà ba cũng dám phân tích... vậy vậy không phải tự tìm phiền phức sao...”

Ông Hường đẩy gọng kính viễn lên cao, liếc mắt ra phía cửa, thấy bên ngoài không có ai lại tiếp tục nghiêm trang nói: “Không có mà kỳ cục cả, nghĩ tới ba Hường Chấn Quốc cả đời dâng mình vì sự nghiệp giáo dục nước nhà, thái độ làm người thẳng thắn vô tư, nếu không phải gặp tới mẹ con với cái tính ấy, aizz, ngẫm lại thấy lòng chua xót, mới gặp gỡ thì trông rõ là dịu dàng hiền thực, cuối cùng là tan vỡ mộng ước, sống hơn năm chục năm cũng rõ được đạo lý trong đó, tính tình mẹ con ấy à, ba thực là hối hận năm ấy...” Vốn đang nhìn thẳng vào Hường Thần, mắt chợt lóe lên, giọng điệu trước đó lập tức thay đổi, chỉ vào Hường Thần nổi trận lôi đình: “Đàn ông!? Tao nói cho mày nghe, Hường Thần! Nếu mày không nói rõ toàn bộ! Ông mày chặt gãy chân mày! Phụ nữ tốt lành không tìm, lại cứ muốn cùng với đàn ông!? Nghĩ tới lúc đó tao gặp mẹ mày, đó là người phụ nữ dịu dàng hiền thực xinh đẹp cỡ nào a! Cùng ở với đàn ông ư? Đùng có

mơ! Tìm vợ thì phải tìm người như mẹ mày kia! Mẹ mày chính là người vợ tiêu biểu! Có nghe chưa, tấm gương đấy!”

Bà Hường đứng ngoài cửa gật đầu hài lòng, An Triệt thì gật khoe miệng, y rất cục biết bản lĩnh nịnh bợ của Hường Thần và Hường Bắc Bắc là di truyền của ai rồi...

Sau một trận mắng chửi thậm tệ, ông Hường cười tủm tỉm đi ra khỏi phòng: “Đi ngủ đi, chuyện dạy dỗ mấy đứa này cứ để tôi, có cần tôi đun nước rửa chân cho bà không?”

Bà Hường nhướn mày,: “Phần đầu tôi nghe thấy rồi, xét thấy phần sau ông nói khá êm tai, hôm nay phải đi vào bếp ngủ đi!”

Ông lão lau mồ hôi trên mặt, nhìn bóng lưng đi xa dần: “Không để mình ngủ buồng vệ sinh đã nhân từ lắm rồi.” Ngẩng đầu lên nhìn An Triệt một cái: “Vào đây, chúng ta nói chuyện.”

Ông Hường túm Hường Thần xuống ghế rồi tự ngồi lên đó, Hường Thần ngoan ngoãn hết như một cậu học sinh tiểu học, cúi đầu im re, An Triệt đứng bên cạnh Hường Thần, ông Hường đẩy kính mắt: “Thế bà ấy nói sao?”

An Triệt lắc đầu: “Suy nghĩ của dì ấy rất kiên định, dường như không có chút đường sống nào.”

Ông Hường cầm kính mắt xoa mắt: “Kỳ thực tôi không có dị nghị gì, nhưng cũng không ủng hộ, cậu nên vui rằng Hường Thần được sinh ra trong một gia đình như chúng tôi, tôi và mẹ nó đều là người làm công tác giáo dục, tôi làm về tâm lý học, mẹ nó làm về xã hội học, theo lý mà nói người làm về xã hội học thì hẳn là tiếp xúc với loại tình huống này nhiều hơn, nhưng đây không giống thế, dù chuyện gì xảy ra với người nhà mình đều trở nên khó hơn mấy lần, không thể nói hai đứa không có cơ hội, ít nhất về phương diện này, mẹ Hường Thần cũng hiểu hơn người khác.”

Hường Thần vẫn im lặng bỗng ngẩng phát đầu lên: “Ba, ba phải giúp con!”

Ông Hường lắc đầu: “Không giúp được, tính mẹ mày mày cũng biết đấy, nếu là chuyện bà ấy đã quyết định thì còn lâu mới thay đổi, Hường Thần này, ba hy vọng con phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, tương lai của các con không lạc quan lắm đâu.”

Hường Thần nôn nóng gãi tóc: “Ba, con vẫn cảm thấy ba mẹ không phải trở ngại, bởi việc này ba mẹ đều hiểu cả, thậm chí còn hiểu hơn cả con, con chỉ là bối vì tình yêu, nhưng mẹ con đã từng nghiên cứu hẳn hoi, con cho rằng lúc mẹ nghe thấy chuyện này sẽ có chút kinh ngạc, nhưng ít nhất là không ngăn cản con.”

Ông Hường lại đeo kính lên, đứng dậy đi ra ngoài: “Bối con là con bà ấy, bà ấy không chịu được cảnh con bị kỳ thị hay cười nhạo trong đám đông đâu, hiện thực đi con, bà ấy là mẹ con, tất cả những gì bà ấy làm đều là vì tốt cho con.” Đi được vài bước lại quay đầu nhìn An Triệt: “Cậu ngủ phòng khách hay là đi vào bếp ngủ với tôi?”

• • •

Nửa đêm ôm gối đầu đi tới phòng khách, sofa không rộng rãi như ở nhà An Triệt, người nằm ở trên đó hoàn toàn không cảm thấy rộng rãi, Hường Thần ngồi trên sàn nhà tựa đầu vào bên cạnh người nọ, An Triệt vẫn trợn tròn mắt không ngủ được, bàn tay liên tục vuốt ve mặt Hường Thần: “Cậu rất giống ba cậu.”

Hường Thần nhắm mắt lại cảm nhận độ ấm trong lòng bàn tay y: “Sớm biết thế thì không để anh tới rồi, vừa đi quãng đường dài xong, phải ngủ sofa, còn phải nghe mẹ tôi mắng nữa.”

Về mặt An Triệt bất giác trở nên dịu dàng hơn: “Tôi có thể nói là tôi thích không? Có thể cùng cậu đối mặt với vấn đề, cùng cảm thụ những chuyện này, tôi thấy rất vinh hạnh.”

“Tôi vẫn không biết đấy, thì ra anh còn có tiềm chất chịu ngược.”

An Triệt khẽ cười ra tiếng, từ tốn đứng dậy, một tay siết cầm Hường Thần nâng về phía sau, sau đó cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cắn bờ môi người ấy: “Dù không về đây, không nói với bọn họ, tôi vẫn sống với cậu, nhưng chuyện ấy không giống, tôi không muốn cậu cả đời không được cha mẹ tán thành, cũng không muốn để tôi mãi là người ngoài chỉ có thể ngủ phòng khách.”

49. Chương 49: Động Chi Dĩ Tình, Hiểu Chi Dĩ Lý

(dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức trần ngập cảm tình làm người ta cảm động)

Sáng sớm ngày hôm sau, Hường Thần đã kéo ông Hường từ trong bếp đến phòng mình, vành mắt đỏ bừng ném gối đầu xuống đất, sau đó “bộp bộp” hai cái quỳ xuống: “Ba, ba giúp con đi, nếu ba không giúp chúng con thì Hường gia vô hậu rồi!”

Ông Hường lắc đầu, căm giận nhìn Hường Thần: “Mày nguyên rửa cháu tao hả! Tao lập tức đuổi thằng kia ra ngoài!”

Hường Thần lau nước mắt mếu máo: “Không phải... Ba, con đã bán Bắc Bắc rồi... Nếu con không sống cùng An Triệt, vậy Bắc Bắc không phải con cháu Hường gia nữa...”

“Bán á?” Giọng ông lão thoáng cái lên quăng tám: “Mày nói mày bán ai?!”

Hường Thần run lấy bẫy, khóc lóc nỉ non kể toàn bộ câu chuyện ra, thân hình ông Hường lung lay, loạng choạng đi ra ngoài cửa: “Thằng ranh...”

Có thêm sự trợ giúp của ông Hường, câu chuyện tựa hồ dễ hơn một chút, bà Hường đi tập thể dục buổi sáng về nhà, nhìn An Triệt một cái rồi vẫn ngồi ở phòng khách im lặng như cũ, thay bộ quần áo thái cực ra, xách giỏ đi ra ngoài mua đồ ăn, ông Hường ló đầu ra khỏi bếp ngoắc An Triệt, An Triệt gật đầu, sau đó đi qua, ông Hường chỉ vào cá trong tủ lạnh nói: “Bà ấy thích ăn cá, bất kể tươi hay không chỉ cần để trong tủ lạnh thì làm theo kiểu gì bà ấy cũng ăn, tục ngữ nói, muốn làm một người cảm động, phải làm dạ dày của người ấy cảm động trước, cậu biết làm cơm không?”

An Triệt chớp mắt một cái: “Phải xem sách dạy nấu ăn... Khả năng làm ra chưa chắc đã ngon.”

Ông Hường đã hiểu, thế là moi một quyển sách dạy nấu ăn phủ đầy bụi bặm từ dưới ngăn tủ ra, bên trên có viết Toàn Ngự Yển . (tất cả các món ăn về cá làm trong các bữa tiệc)

“Cuốn sách này, lúc đó tôi đã lật rách bươm rồi, cậu xem rồi làm đi, buổi trưa xem thử phản ứng của bà ấy.”

Bà Hường mua đồ ăn về, đi thẳng vào bếp, Hường Thần kéo Hường Bắc Bắc không biết chạy từ đâu ra, trên người hai cha con không mặc cái gì ngoại trừ một chiếc quần đùi bảy sắc cầu vồng, Hường Bắc Bắc nhếch miệng xoay người tại chỗ, dùng giai điệu hai con hổ tự biên lời hát: “Một ông bố một ông bố ngu ngốc ngu ngốc, nếu có hai người, nếu có hai người, đều là ngu ngốc đều là ngu ngốc!”

Hường Thần ở một bên xoay quanh thằng bé, nghe lời bài hát thì nản hần, một chân đá lên mông thằng bé, sau đó đoạt lấy giỏ đồ ăn trên tay bà Hường, túm tay bà, nhảy điệu waltz, đương nhiên là tự đệm nhạc: “Ồ nơi xóm núi xa xôi xóm núi xóm núi, người mẹ thân yêu của tôi, mái tóc bạc phong nhũ...”

Bà Hường nhướn mày, nhìn một cái vào bếp, lúc dợm quay người bà xoay người về phía sau Hường Thần, đập một phát lên mông hần, xoay người đi về phòng.

Hường Thần xoa mông ngồi dưới đất, Hường Bắc Bắc cười khanh khách đi thẳng vào phòng ngủ bà: “Bà nội ơi, cháu yêu bà nhất!”

Buổi trưa ông Hường một bên giúp bưng đĩa đồ ăn, một bên cười nói với bà Hường: “Ném thử xem, tiêu chuẩn năm sao đó, chiền xào nấu rán hầm, đủ các loại mùi vị cho bà nó chọn.”

Bà Hường cầm lấy đôi đũa, ném thử một miếng, sau đó vỗ bẹt chiếc đũa xuống: “Nhạt, không có vị gì cả, sống rồi, cháy hết cả rồi, đã thế còn làm hỏng hết đồng cá trong tủ lạnh của tôi rồi, đền tiền đi.” Nói xong đứng dậy quay về phòng.”

An Triệt xấu hổ bưng canh cá vừa mới ra khỏi nồi đứng ở cửa phòng bếp, nhắm mắt lại cắn răng một cái, khỏi làm!

Cả một ngày An Triệt cầm đầu trong bếp không ra ngoài, đêm đến Hường Thần cầm băng gạc thuốc nước nhẹ nhàng giúp y băng bó, trên tay là những vết thương to nhỏ, có vết là vết cắt, có vết là do xương cá quệt vào, An Triệt nằm ở trên sofa nhìn trần nhà: “Ngày mai đi mua cá...”

Hướng Thần nhẹ nhàng hôn lên tay y: “Nỗ lực ghê nha, hay là chúng ta cứ mặc kệ đi, dù bọn họ không đồng ý, vậy thì làm sao chứ, mẹ tôi tuy tính tình không tốt, nhưng ít nhất bà ấy có thể hiểu chúng ta, ngoài miệng không đồng ý, nhưng sẽ không đuổi anh đi đâu...”

“Cái đó không giống, tôi muốn nghe thấy lời cho phép của dì ấy, cố gắng vì cậu, chẳng có gì là không tốt cả.”

• • •

Lúc trời còn chưa hừng sáng, An Triệt đã kéo theo Hướng Thần đi ra ngoài, sáng mùa đông trời lạnh vô cùng, người đi chợ sớm mới chỉ lác đác có mấy bóng, thức dậy sớm như vậy chỉ là do một câu của ông Hướng: cá buổi sáng vừa nhiều vừa tươi.

Đứng trước cái thau cá nhìn ngó một hồi, cũng không biết con nào được con nào không, cuối cùng lấy mỗi loại một con, An Triệt mang theo mấy con cá tươi sống, kéo Hướng Thần về nhà, Hướng Thần thì thở dài: “Anh biết cạo vảy cá không? Cầm về như thế anh làm thế nào?”

“Dù là chuyện gì thì cũng phải học, tất cả đều có lần đầu tiên, từ nhỏ tôi cũng không phải là xuất thân từ một công ty tốt mà?”

Hướng Thần kéo tay y mỉm cười ngốc nghếch: “Có thể anh sau này sẽ trở thành một đầu bếp tài ba.”

Vừa về đến nhà đã thấy bà Hướng vừa đi tập thể dục buổi sáng về nhà, liếc mắt nhìn thấy thứ trên tay An Triệt, chẳng nói gì rồi đi thẳng vào nhà.

Ông Hướng cầm dao trừng con cá trên thớt, gãi đầu: “Tiểu Triệt này, cái này phải cạo vảy thế nào? Cháu biết làm không?”

An Triệt lắc đầu: “Chú không cần lo, cháu làm là được rồi.”

“Phải đánh vảy cá, còn phải làm sạch ruột cá nữa, làm rất nhiều việc a.”

Cả buổi sáng An Triệt đều ở trong bếp, đánh vảy cá, rửa cá, chiên cá, Hướng Thần thì cùng ông Hướng xem TV, thỉnh thoảng lải nhải vài câu, phải dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động thế nào, nhưng còn chưa nói xong đã bị bà Hướng liếc mắt một cái thế là im bặt, Hướng Thần sợ làm mẹ hấn tức giận, chỉ bủi môi không dám nói gì.

Đến trưa lại là một bàn cá, bà Hướng cầm đũa lên ăn hai miếng, cái gì cũng không nói, thấy bà Hướng đi, ông Hướng cười nháy mắt với An Triệt: “Không bắt bẻ gì là một dấu hiệu tốt đó!” Nói rồi cũng cầm đũa lên ăn một miếng, mặt đang thông thả nhắm nháp dần nhắm nhó lại: “Sao đáng thế?”

Hướng Thần ở một bên ủ rũ nói: “Vừa rồi con đi xem thử rồi, xem chừng là lúc đánh vảy cá làm vỡ túi mật... Thế mà mẹ lại không nói gì... Có phải...”

Ông lão nhìn về phía phòng ngủ, đột nhiên bật cười: “Rõ là mạnh miệng, đúng là không dễ thương gì cả.”

Buổi tối An Triệt vẫn nằm trên sofa như cũ, nhưng người đẩy cửa ra không phải Hướng Thần, bà Hướng đứng ở đối diện An Triệt, y vội vàng choàng người dậy khỏi sofa, hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng bà Hướng mở lời trước: “Ánh mắt cậu vẫn kiên định như trước, tôi không muốn thử thách gì cậu cả, cái đó không cần, kỳ thực cậu cũng không cần làm cá mua vui tôi, tôi sẽ không vì thế mà cảm động đâu, nhưng sự kiên trì của cậu và sự thay đổi của Hướng Thần lại làm tôi dao động, con trai của tôi, có thể cậu không biết, nó là một thằng cà lơ phất phơ không chí tiến thủ như thế nào, nhưng bởi vì chuyện này mà nó lại kiên quyết như thế, tôi không hy vọng hành vi của hai đứa là hành vi nhất thời, nếu muốn sống với nhau thì hãy dự định tốt cho tương lai, hai đứa không phải tình nhân bình thường, dù là ở nhiều quốc gia phát triển thì tính hướng của hai đứa vẫn bị kỳ thị khá nhiều, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là tình yêu, hai đứa yêu nhau thế, thế thì hãy sống cùng nhau đi, nếu cậu làm nó chịu ầm ức thì tôi sẽ lấy chổi lông gà đánh cho cậu một trận no đòn đấy, tôi đã nói được thì làm được.”

“Cảm... Cảm ơn.” Một người vẫn mạnh mẽ từ trước đến nay thế mà lại nói lắp, bà Hướng xoay người về phòng: “Nhớ là Tết phải về nhà hiếu kính cha mẹ, thuận tiện bàn bạc đồ Tết đấy.”

50. Chương 50: Góc Nhìn Của Hướng Bắc Bắc

Hôm nay là một ngày đặc biệt, trên bầu trời mây trắng xếp thành từng lớp từng lớp một, mới sáng sớm mà chú mèo hoang đã dậy tới đón nó đi, kỳ quái, vì sao từ ngày hôm qua nó dậy nó đã không thấy ba nó với chú An đâu nhỉ? Chú mèo nói trước hôm kết hôn hai người không thể gặp mặt nhau.

Nhưng mà có ai quy định ngay cả con trai cũng không thể gặp đâu?! Hai người bọn họ không có nhà, hại nó một mình ở nhà ăn mì ăn liền, đáng thương ơ là đáng thương luôn.

• • •

Nơi nó nhìn thấy là một tòa nhà màu trắng kỳ quái, trông rất giống tòa thành, nhưng chú mèo nói nơi đó không gọi là tòa thành, đó là nhà thờ, nó bĩu môi không muốn đi vào, nhà thờ và phòng học nhất định là anh em, chắc chắn không có gì khác nhau cả, nhưng chú mèo chẳng thèm để ý tới nó, cứ ôm nó vào bên trong đó... Xem đi, nó nói đúng phúc mà, nhà thờ là anh của phòng học, nhà thờ còn to hơn cả phòng học.

Nó ngồi bên trong một căn phòng nhỏ, chú mèo lấy hai bộ quần áo ra, nói: “Bắc Bắc, cháu muốn mặc bộ nào?”

Chú mèo nhất định là bị ngốc rồi, một bộ là váy một bộ âu phục loại nhỏ, nó là nam tử hán, đương nhiên phải mặc âu phục loại nhỏ rồi, nó duỗi tay chỉ vào âu phục, chú mèo mỉm cười rõ là kỳ quái, sau đó ném âu phục sáng một bên, nhướn khóe mắt tới gần nó, nó che ngực lui về sau: “Chú mèo! Chú muốn làm gì!”

“Cởi quần áo của cháu.”

Nói xong thì chú ấy bắt đầu giở trò cởi quần áo của nó, hu hu hu hu, trinh tiết của nó, hu hu hu hu, chú mèo hoang thối tha, chú sờ ở đâu hả?!

Bởi nó vóc người nhỏ khí lực cũng chẳng lớn, hoàn toàn không phải đối thủ của chú ấy, trong bàn tay ác ma, nó rốt cục mặc một chiếc quần con, lộn xộn đứng trong gió điều hòa...

Chú mèo cười một tiếng dài rồi trông váy lên người nó, nó kháng nghị nhưng vô hiệu, chú mèo nói nó là tiểu tiên nữ, chú ấy nói dối! Nó rõ ràng là tiểu thiên sứ! A a a a a đừng mặc váy!! Cởi ra cho nó, chú mèo yêu quái thối thây!

“Bắc Bắc ngoan nào, đây là ý của cô Phương đó nhá, nếu cháu không mặc, cô ấy sẽ cầm thước tới tham dự hôn lễ đó.”

Cô giáo Phương? Đúng là đáng ghét, cô ấy đúng là âm hồn không tan mà! Nó nhất định sẽ không chịu khổ dưới ách áp bức của cô vĩnh viễn đâu! Đương nhiên tạm thời thì nó vẫn là quân dưới quyền cô... Không phải là mặc váy sao, chuyện này có gì ghê gớm chứ, đại trượng phu cơ được dẫn được, người ta còn nằm gai nếm mật được cơ mà!

Tuy rằng không biết nằm gai nếm mật có ý nghĩa gì, nhưng ba nó bình thường hay nói những lời này nhất, nó nghĩ dùng ở trong trường hợp này khẳng định là sử dụng được.

Ề, lâu phết rồi đấy, sao vẫn chưa thấy ba với chú qua nhỉ, mấy hôm trước chú An nói để nó đổi gọi chú ấy thành ba có được không, nó nghĩ qua một chút thì cảm thấy không tốt, thấy vẻ mặt đau lòng của chú An, nó lén mỉm cười, gọi ba đương nhiên không được, nếu hai người bọn họ cùng sống với nhau, vậy nó gọi một tiếng ba, hai người đồng thời đáp lời, vậy chẳng phải rất loạn sao, nhớ tới hôm qua xem phim đánh nhau, nó bò lên người chú ấy học người trên phim gọi: “Cha, con yêu cha nhất.”

Sau đó sắc mặt chú An thoát cái đã trở nên tốt hơn, ha ha, nó phát hiện ra bản lĩnh nịnh bợ của nó lại nâng thêm một tầng cao mới rồi, sau này nhất định sẽ mạnh hơn cả ba nó.

Ờ? Trong phòng từ lúc nào lại chui ra một thằng bé nữa, ế ế!! Cậu ta mặc âu phục chứ! Nó dẫu môi vẽ mặt lên án trừng chú mèo, mặt chú mèo cười tươi như hoa cúc dại, còn giúp cậu ta thay quần áo, cửa lại mở ra, nó ngăn đầu nước mắt nước mũi đầm đìa chạy ào vào cái ôm của chú hồ ly: “Chú hồ ly ơi, chú mèo sờ soạng cháu, chỗ nào cũng sờ luôn, quần con của cháu cũng bị tụt nữa, hu hu hu, cháu bị xem hết trơn rồi nè, hu hu hu, cháu không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi hu hu hu.”

Rồi nó lén hí mắt nhìn phản ứng của chú hồ ly, quả nhiên mặt chú ấy đen ngòm, buông nó ra, túm chú mèo vào bên trong phòng thay đồ, sau đó chính là tiếng giấy dựa ai au của chú mèo, nó ở nhà cũng đã từng nghe ba nó phát ra những âm thanh ấy, thông thường vào lúc này chính là lúc ba nó rất thảm.

Thằng bé kia đang đứng ở một bên trông rõ ngốc, quần áo mặc xong rồi cũng không biết kéo khóa quần, đúng là ngốc: “Ê, ngốc, sao mày mặc quần áo của tao, mau cởi ra cho tao!”

Ngốc kia liếc nó một cái rồi lơ nó... Nó! Thằng thối kia dám lơ sự tồn tại của Bắc Bắc lão đại sao?! Nó nhất định phải đánh cho thằng kia kêu ai á một trận mới được! Nó học động tác của chú hồ ly kéo thằng bé kia qua một bên, sau đó chu miệng ra định đề xuống, ai dè nó còn chưa kịp hành động đã bị cậu ta nhanh chân chiếm trước?! Hu hu hu hu ba ơi, ba cứu con!! Con bị sàm sỡ rồi!! Ba ơi cứu con!!!

Xoa nước bọt đầy mặt, nó chống hông ngạo ngễ với thằng nhóc kia: “Ê, đầu đất kia! Đừng để tao gặp phải mày nữa! Thấy một lần đánh một lần.”

Ngốc kia khoanh ngực: “Cậu là Hướng Bắc Bắc?”

“Sao cậu biết?”

“Từ hôm nay trở đi tôi chính là anh trai của cậu, tôi là An Hướng Nam.”

An Hướng Nam là cái chi??

“À, các ba nói cho cậu một niềm vui, tôi là đứa trẻ họ nhận nuôi để làm bạn với cậu, tôi cứ tưởng cậu sẽ là một đứa nhỏ rất ngoan rất im lặng, nhưng mà trông cậu phách lối hỗn xược như thế làm tôi rối quá, năm nay tôi tám tuổi, cho nên tôi là anh, trông cậu thật giống con gái, nhưng tính cách lại xấu xa như thế, thực khó sống chung.”

Anh trai á!!! Nè nè! Vì sao không ai nói với nó? Nè ngốc kia! Nó sẽ không chịu đâu! Đừng có mơ cướp đi tình yêu của các ba dành cho nó, ấy ya, khốn kia! Đừng có tưởng lớn hơn nó hai tuổi thì muốn làm gì thì làm đâu!! Á á nói chuyện còn tỉnh vi thế nữa chứ! Nó nhất định phải chiến đấu tới cùng với cậu ta! Ai ya nhưng mà cũng phải nói lại, vì sao các ba còn chưa tới!?

• • •

Chú mèo mặt mũi đỏ bừng đi từ phía sau ra, sau đó kéo tay nó nói: “Đi tới trước, bọn họ sắp tới rồi.”

Nó cầm một bó hoa, đi đằng sau Hướng Thần, liếc sang cậu bé ở một bên, người trong lễ đường không nhiều lắm, Hồ Dương, Hồ Diệu, chị Nhan dẫn theo một đám nhân viên phục vụ, còn cả cô giáo Phương, kỳ thực mục sư nói câu nào Hướng Thần cũng không nghe thấy rõ, khi chiếc nhẫn đeo vào ngón tay nó, Hướng Thần đỏ cả vành mắt, nhẹ nhàng cắn khóe môi An Triệt, thì thào nói: “Thật tốt, cả đời cứ như vậy chứ?”

Người đối diện ôm lấy Hướng Thần, cười gật đầu: “Ừ, cứ như vậy.”

Bọn họ đã rất may mắn, không trải qua sóng to gió lớn gì, nhưng cuối cùng vẫn đến được với nhau, lại có quá nhiều điều không chân thực.

Nhưng dù sao đi nữa, đây là hạnh phúc của bọn họ, những ngày tháng sau khi kết hôn có lẽ rất bình thường, có khả năng sẽ khắc khổ, có khả năng sẽ vì chuyện con cái lớn lên mà xảy ra tranh chấp, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là bọn họ rốt cục đã thành bạn đời, người bạn đời có thể bên nhau đến đầu bạc răng long.

50

Phiên ngoại chính văn (tiểu đồng thoại)

Năm nay Hướng Bắc Bắc học lớp 3, có một người ba đã lười lại có chí tiến thủ, còn có một người ba cần cù chăm chỉ sự nghiệp thành công... .

Đúng vậy, Hướng Bắc Bắc sống trong một gia đình nho nhỏ, nhưng nó cũng không cảm thấy chuyện này có gì bất ngờ, hai người ba đều rất thương nó, đương nhiên nếu như không tính người kia thì gia đình nó rất là hoàn mỹ rồi.

• • •

An Hường Nam đang làm bài tập trong phòng, cửa phòng “ầm” một tiếng bị đá văng, Hường Bắc Bắc choàng một chiếc chăn đơn thành chiếc áo choàng nhỏ: “Quái thú! Ra đấu mau! Lần này ta sẽ không tha cho người nữa!”

An Hường Nam ngẩng đầu, liếc Hường Bắc Bắc nhưng không nói gì, nó cảm tức: “Quái thú! Mau ra quyết đấu!”

An Hường Nam sửa sang lại sách vở bài tập, đứng dậy, Hường Bắc Bắc cầm mép áo, quay một vòng như động tác của Ultraman, khoe miệng An Hường Nam nhếch lên rồi chậm rãi mếu máo... Cuối cùng mắt đỏ hoe nhìn Hường Bắc Bắc, nó chớp mắt hai cái nhìn Hường Nam: “Cậu cậu làm sao vậy.”

Hường Nam sịt mũi một cái, mắt nhướn lên nhìn lướt qua Hường Bắc Bắc, mặt mếu máo nói: “Ba ơi, Bắc Bắc vẫn không có cách nào đón nhận con... Con thấy con vẫn là nên quay lại cô nhi viện thì hơn...”

“Bốp”, một cái tát vang lên, vỗ lên đầu Hường Bắc Bắc, Hường Thần túm áo choàng của nó trực tiếp kéo xuống nhà dưới: “Nhóc con! Lại bắt nạt anh mày rồi, xem tao trừng trị mày ra sao!”

Hường Bắc Bắc trợn trừng nhìn cái thằng đang mỉm cười với mình, nó gào to hơn: “Quái thú! Cậu lại lừa ba, tớ đánh cho cậu rã rời đầy đất!! Hu hu hu ba ba xấu, ba đánh con làm chi...”

• • •

Buổi tối tan học, An Triệt như thường lệ đón hai đứa con trai tan học, Hường Nam một mực yên lặng đi đằng sau Bắc Bắc, An Triệt cảm thấy quyết định của y và Hường Thần lúc đó quả thực quá là đúng, Hường Bắc Bắc thấy chiếc xe của An Triệt thì cười nhe răng rồi lao về phía trước như tên lửa, Hường Nam liền kéo cặp sách của nó lại: “Chạy chậm một chút.”

Hường Bắc Bắc quay đầu, cảm giận Hường Nam: “Quái thú buông tay!”

Hường Nam cau mày: “Sẽ ngã đó.”

Hường Bắc Bắc bĩu môi: “Cậu tưởng ai cũng ngốc như cậu chắc!” Nói xong xoay người tiếp tục đi, cũng không biết là ông trời có mắt hay là Thượng Đế thương xót, nói chung Hường Bắc Bắc giẫy dụa một hồi chân vấp phải nhau, “bụp” một phát ngã xuống đất, bụi bay mù mịt, trong mắt Hường Nam ánh lên tia cười, sau đó lại bị vẻ lo lắng dần thay thế, Hường Bắc Bắc miệng đầy đất, ngồi dưới đất khóc hu hu, trong thoáng chốc thằng bé ngã xuống thì An Triệt mau chóng chạy xuống xe, Hường Nam giúp thằng bé xoa chân, vành mắt đỏ bừng nói: “Bắc Bắc, cậu có đau không, tớ đã nói là không nên chạy nhanh thế rồi.”

An Triệt đau lòng ôm lấy thằng bé, lại kéo Hường Nam tới, xoa bìn đất đầy mặt thằng bé: “Vì sao không nghe lời anh.”

• • •

Phiên ngoại giao thừa 1

Cái hôm 29 đó, bà Hường gọi một cuộc đến biệt thự, An Triệt và Hường Thần đang ở trong bếp chuẩn bị cơm tối, đeo tạp dề vội vàng đi nhận điện thoại, bà Hường lạnh giọng nói: “Hôm nay là 29, ngày mai nếu không thấy chúng mày về nhà, vậy cả đời đừng có về.”

Hường Thần đang muốn đáp lời, bà Hường đã cúp điện thoại.

Xong rồi, không còn đường lui rồi.

Sáu giờ sáng, Hường Thần túm An Triệt dậy, lại chạy đi gõ cửa phòng Hường Bắc Bắc, vốn tưởng thằng bé còn đang ngủ, nhưng ai biết trong phòng lại không có một ai, An Triệt cau mày lại đi gõ cửa phòng Hường Nam, trong phòng vẫn không có ai...

“Kỳ ghê, sao ngay cả Nam Nam cũng không có?”

“Xuống nhà xem thử đi.”

Ngó sang gian phòng trò chơi, lại sang buồng vệ sinh, gian phòng to nhỏ đều ngó hết mà không thấy bóng dáng hai thằng nhóc, Hường Thần có phần sốt ruột, lại nằm sấp xuống đất nhìn vào gầm tủ: “Nam Nam Bắc Bắc? Đừng trốn nữa... Mau ra nào!”

An Triệt mắt giần giật túm Hường Thần lên: “Còn không bằng cả trẻ con, Bắc Bắc năm tuổi đã bỏ trò này rồi.”

Hường Thần suy sụp: “Tôi phát hiện Bắc Bắc càng ngày càng đáng ghét.”

An tổng nhướn mày, sau đó túm Hường Thần mặc như bánh bao ra ngoài: “Bảy tám tuổi vẫn là lúc làm người ta ghét.”

“NONONO, lúc Nam Nam vừa tới nhà chúng ta cũng bảy tám tuổi, nhưng nó là một đứa rất ngoan, đâu có giống thằng ranh Hường Bắc Bắc.”

“Nó ranh cũng là do cậu.”

“...”

Đẩy cửa phòng ra, hai người lớn trợn mắt ngăn người, ở cổng, hai thằng bé mặc áo lông dày lăn trên đất cầu véo đánh nhau... Không, đúng ra phải nói là Hường Bắc Bắc đang đánh Hường Nam, thằng bé nhào cả người lên Hường Nam, trông hết như một quả cầu, trong miệng còn lẩm bẩm gào lên rằng: “Đó là bà nội của tớ, không cho cậu đi! Không cho cậu đi! Đồ lưu manh, ai bảo cậu cắn tớ, tớ đánh! Buông tay buông tay thôi tha!! Buông tay!!”

Hường Thần vội túm cổ áo thằng bé, cấm giận Hường Bắc Bắc: “Đã nói không được bắt nạt anh rồi! Còn không nghe lời ba ném con đi!”

Nam Nam ngồi trên đất đỏ mắt cúi đầu: “Ba ơi... Con vẫn là đi thôi...”

Nhìn bóng thằng bé âm ỉ, Hường Thần đau lòng lắm, ném Hường Bắc Bắc cho An Triệt rồi chạy tới nâng Hường Nam dậy: “Nam Nam, có cần ba ôm không nào...”

Hường Nam sụt nước mũi hai cái rồi ôm cổ Hường Thần: “Cảm ơn ba, Nam Nam lớn rồi không cần ôm, ôm em trai là được rồi.”

Hường Thần cảm động, ôm thằng bé vào lòng: “Ng Sloan quá, đi theo ba đi, không cần để ý ranh con kia nữa.”

Hường Bắc Bắc nằm úp trên vai An Triệt méo máo nức nở: “Chú An, con là đứa trẻ không Sloan sao? Con không Sloan như cậu ấy sao? Con sao lại không Sloan như thế hu hu hu, cậu ấy cắn đầu lưỡi con đau quá à...”

Mang theo hai đứa nhỏ lên xe.

• • •

Phiên ngoại giao thừa 2

Đi từ chợ ra, một nhà bốn người xách theo túi lớn túi nhỏ đi thẳng đến thị trấn nhà bà Hường, ông Hường đứng ở dưới nhà đợi cả buổi, nhìn thấy bốn người đi từ xa tới thì vội vàng tới đón. Hường Bắc Bắc chạy xuống xe thoát cái đã nhảy tung tăng vào lòng ông Hường, ông lão cười tủm tỉm hôn thằng bé, quay đầu nhìn phía sau: “Nam Nam đâu? Mau cùng ông vào nhà, bà con lại giận rồi đó!” Sau đó nhìn chằm chằm vào hai người Hường Thần và An Triệt, thở dài: “Cơm tất niên giao cho hai đứa đó, nữ bá vương hôm nay khó tính đó.”

Hường Thần cọ cọ vào An Triệt ở phía sau: “Vậy chúng ta hãy cứ về đi.”

Ông lão liếc xéo một cái: “Đừng có mà mơ, để một mình tao ở nhà chịu tội á, không có cửa đâu!”

Hường Nam ôm mấy bức câu đối chạy đến trước mặt ông Hường cười: “Ông ơi, chúng ta vào đi thôi, Tết rồi phải đồ bà vui.”

Hường Bắc Bắc cắn răng bịu môi: “Là ông tớ bà tớ! Không phải của cậu!”

Ông Hường vỗ một phát vào gáy thằng bé: “Không được bắt nạt cháu cả của ông! Ranh con sao càng ngày càng giống ba mày thế! Còn không nghe lời buổi tối không cho ăn cơm!”

Mắt thằng bé đỏ hoe, sụt sịt nước mũi tí tách rớt xuống: “Con là con nhật được rồi... Sịt, con là con nhật được ở thùng rác rồi hu hu hu ông nội xấu xa!”

Ông lão vừa thấy thằng bé khóc, vội vàng ôm bé xoay người vào nhà, vừa ôm còn cười làm lành: “Cháu ngoan, ông giấu đồ ăn cho cháu nè, sao cháu có thể nhịn được ở thùng rác chứ, ầy đừng khóc mà, ông nội hiểu cháu nhất... Đừng khóc nào, nghe lời ông.”

Thằng bé đang khóc rõ hăng, ghé vào trên vai ông lão lau nước mắt, nó mở mắt trừng Hường Nam ở bên dưới, cái miệng bĩu cao cao, thế nhưng trong miệng vẫn đang thút thít khóc lóc, ông lão vừa lừ vừa dõ, thằng bé vẫn khóc liên tục.

Hường Nam mím miệng cười: “Chỉ có con gái mới khóc nhè, thì ra em là con gái.”

Thằng bé vốn đang rút nước mắt thoát cái đã ngừng khóc, lè nhè liếc xéo Nam Nam: “Cậu mới là con gái! Tớ không phải! Tớ là nam tử hán! Tớ không thêm khóc!”

Ông Hường xoay người nhìn Hường Nam, trong lòng kích động khó tả: thằng cháu ngoan! Cuối cùng không ai có thể quần thúc tiểu ma đầu này ngoài cháu rồi!

Căn nhà trống trải trong thoáng chốc đã trở nên náo nhiệt bởi sự có mặt của bốn người, Hường Bắc Bắc nhảy khỏi lòng ông Hường, chạy thẳng đến phòng bà nội: “Bà ơi!! Cháu về rồi nè!!!”

Hường Nam cũng đi theo đằng sau, bà Hường đẩy cửa ra, vốn muốn đánh mặt tỏ vẻ giận thì khi nhìn đến hai thằng bé mặc quần áo mới, bà cũng chẳng giả vờ nổi nữa. Bà vuốt đầu Hường Bắc Bắc rồi cười với Nam Nam, Hường Nam khôn khéo nói: “Chúc bà năm mới vui vẻ.”

Bà lão cười tít cả mắt, Hường Bắc Bắc nhăn nhó mặt mày, vung tay về phía Hường Nam: “Rõ ràng tớ sắp nói! Cậu đáng ghét chết đi được!”

Hường Thần và An Triệt đưa đồ trên tay tới, hỏi thăm sức khỏe bà Hường, nét cười của bà Hường dần nhạt rồi bà trợn mắt nhìn một nhà bốn người: “Tiểu Triệt, sao con lúc nào cũng không nghiêm túc thế!”

An Triệt nháy mắt.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-theo-con-di-ket-hon>